

Giới thiệu Kiều Nữ Độc Phi

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh, báo thù.

Editor: Gió Lốc.

Nữ nhân ở cổ đại sống cuộc sống rất gian truân phải tuân thủ nhiều quy tắc, đã vậy những nữ nhân hiền lành luôn bị kẻ ác hãm hại. Cũng vì vậy khi nữ chính có cơ hội sống lại quyết tâm báo thù. Nhưng liệu nàng có làm được hay không?

Kính đô quý nữ khinh bỉ nói:

“Ngươi chỉ là một cô nương đến từ một thôn nào đấy, ngươi có quần áo của Nghê Vân Phưởng không?”

“Ngươi gặp qua trang sức của Dạ Bảo Hiên ư?”

“Ngươi có biết người được mọi người truy đuổi, sùng bái - Việt Vương, có bao nhiêu anh tuấn, khí phách sao?”

Mộc Vân Dao lười nhác liếc nhìn:

“Nghê Vân Phưởng? Ta mờ. Dạ Bảo Hiên? Ta mờ. Còn Việt Vương thì.... còn thiếu ta ngân lượng còn chưa trả hết, chẳng biết khi nào trả đây?

Việt Vương mặt lạnh: “Trả bằng thịt.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Gặp lại Lý thị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong nhà tù âm u lạnh lẽo, khí lạnh như bình thường kim đâm liên tiếp chui vào xương cốt. Mộc Vân Dao ngồi trên cỏ khô, cánh tay nàng chảy đầm đìa máu tươi, trên khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt nụ cười.

“Tổ mẫu, ở trên công đường, ngươi phải biết mở miệng nói như thế nào. Nói sai rồi, ngươi liền chết cùng Trương tài chủ, nói đúng thì khiến một mình hấn chết, đơn giản như thế, ngươi sẽ không chọn sai chứ nhỉ.”

Rõ ràng là tiếng nói uyển chuyển như Dạ Oanh, nhưng nghe vào tai Lý thị, lại cảm giác giống như ác quỷ nói vào ban đêm.

“Mộc Vân Dao, ngươi là người giết, Huyện thái gia nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng*, tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!”

*chân tướng: bộ mặt thật, bản chất thật được che giấu đi.

“A, ngay cả lão thiên gia* có đôi khi lầm lẫn, càng đừng nói là người. Bằng không, nhiều năm như vậy, ngươi ngược đãi ta cùng mẫu thân, vì sao lão thiên gia không có mở mắt, cho ngươi xuống địa ngục sớm một chút đâu?

*lão thiên gia: ông trời.

“Ngươi...ngươi chính là đồ ác quỷ, ác quỷ đòi nợ! Huyện thái gia nhất định điều tra rõ chân tướng, sau đó chém đầu ngươi, băm cho chó ăn!”

Lý thị kéo cái chân bị gãy, dùng sức lết qua góc sáng sủa, tựa như có thể cách xa Mộc Vân Dao một ít. Mộc Vân Dao cười nhẹ, chậm rãi đứng lên đi đến trước mặt Lý thị, vươn hai tay, đôi tay kia tuy rằng bị thương, nhưng vẫn như trước trắng nõn nà, mềm yếu như không xương.

“Tổ mẫu, người càng nguyện ý tin tưởng hai mắt của mình, người đứng là ta giết, ai sẽ tin rằng ta có thể giết được một đại nam nhân cao lớn đâu?”

Cả người Lý thị run rẩy, rung mình kêu lên một tiếng, dứt khoát đem Mộc Vân Dao đè trên mặt đất. Nha dịch vừa lúc đi tới, thấy một màn như vậy, cảm thấy ghê trong tay đối với Lý thị vậy vậy, ánh mắt tràn đầy chán ghét.

“Đến trong lao còn không an phận, có phải tìm đánh hay không? Huyện thái gia muốn thẳng đường thẩm vấn án giết người chôn xác, đi thôi.” Lão ác phụ* này, đến trong ngục còn không quên khi dễ cháu gái chính mình, gãy chân là xứng đáng!

*Lão ác phụ: bà già độc ác (trong convert thì viết lão chủ chứa nha).

Lý thị ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Vân Dao đối diện, trên hai tròng mắt trong treo nhưng lạnh như Hàn Đàm*, không khỏi hồi hận, ruột chuyển xanh*, sớm biết nha đầu kia tà môn* như thế, nàng nên sớm bóp chết nó!

*Hàn Đàm: đàm là đảm (hồ), hàn là lạnh -> Hồ lạnh.

*ruột chuyển xanh: ý nói hồi hận đến ói mật (mật màu xanh thì phải).

*tà môn: tà là hại người, môn là cửa -> ý nói là ma quỷ hại người.

Trong lòng Mộc Vân Dao cười lạnh 1 tiếng, đứng lên theo cước bộ* nha dịch hướng về công đường mà đi, suy nghĩ lại, chậm rãi hồi tưởng, đem chuyện xảy ra đã nhiều ngày gom lại nghĩ.

*cước bộ: bước chân.

Bốn ngày trước, Mộc Vân Dao mở to mắt liên ngày ngăn cả người, nhìn căn phòng nhỏ, cách đó không xa có bàn ghế, bộ trà thô sơ đặt trên mặt bàn, đơn giản mà sạch sẽ, góc tường dựng một tủ gỗ quần áo, trừ mấy đó ra, cũng không còn vật gì khác...

Đây là phòng nàng ở trước khi mười ba tuổi!

Nàng nghiêng người tựa vào giường, một phụ nhân* có dung mạo xinh đẹp đang cúi người ngồi roi lệ*, tóc đen như mây, dáng người ốm yếu, một thân bố y la quần* như vậy vẫn không che được phong tư, đúng là mẫu thân của nàng, Tô Thanh.

*phụ nhân: người có chồng.

*roi lệ: khóc (tính ghi khóc mà đọc không hay)

*bố y la quần: áo vải, quần lụa.

“Mẫu thân...”

“Dao nhi, người tỉnh rồi, vết thương sau đầu còn đau lắm không?”

Tô Thanh vội vàng đỡ lấy nàng, nước mắt rơi càng nhiều hơn.

“Đều do mẫu thân, là ta không có bảo vệ người tốt, nãi nãi, nãi nãi nàng sao nở xuống tay nặng như vậy.”

Mộc Vân Dao cảm giác được cái gáy đau đớn, tay sờ lên, đau đến nhắm mắt, nàng bỗng nhiên nghĩ tới, hiện tại là thời gian phụ thân nàng mất được hai tháng, tổ mẫu đến nhà nháo loạn, nàng tiến lên nói hai câu đã bị đánh một gậy, mất gần nửa cái mạng.

“Mẫu thân, mẫu thân!”

Mộc Vân Dao nhào vào trong lòng Tô Thanh, trong lòng thật vui sướng, làm cho nàng không nhận được roi lệ, nàng đã trở về, về thời điểm trước các ác mộng còn chưa bắt đầu, mẫu thân còn sống, tất cả đều còn cơ hội văn hời*.

*văn hời: ý nói còn có thể thay đổi.

Tô Thanh sùng sốt, lập tức ôm chặt nàng, giống như ôm bảo bối thất lạc mới tìm thấy, khóc không thành tiếng: “Dao nhi”

Mộc Vân Dao căng thẳng mà cắn đầu lưỡi, đau đớn làm cho nàng tin tưởng hết thảy đều không phải là ảo giác. Nếu đây là một giấc mộng, nàng vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại, vì thế, nàng nguyện ý trả bất kì đại giá*.

*đại giá: sự trả giá lớn khi cưỡng cầu một điều gì đó.

Bỗng nhiên, một tiếng nói chói tai chửi bậy vang lên tiến dần đến:

“Tô Thanh người giỏi lắm, quả nhiên là cái lòng dạ đen tối, ta chẳng qua lấy lại gì đó thuộc về con ta, liền chọc cho người tùy ý nói nhiều lời, làm cho người trong thôn nói nhảm thoại*? Hừ, ta nói cho người biết, nương* muốn gì đó của con là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thời điểm con ta còn sống, người không thể cho Mộc gia ta sinh hạ hậu thế, hiện tại hắn đã chết, người còn muốn chiếm con ta gì đó, lòng dạ quả thực đen tối, tán tận lương tâm mà!”

*nhảm thoại: chuyện được người bàn tán khi rảnh rỗi.

*nương: mẹ (giải thích cho vài bạn không biết nha).

Nghe lời nói này, Mộc Dao cảm giác đầu vang lên một tiếng, giống như có ngàn vạn kinh lôi* liên tiếp giáng xuống ở trong đầu, làm cho nàng giận đến phát run, Lý thị, đây là tiếng nói tổ mẫu nàng, Lý thị! Mặc kệ qua bao nhiêu tuổi, tiếng nói này như một đạo ma chú, làm cho nàng nghe được không nén được đáy lòng phát lạnh.

*kinh lôi: sấm sét đáng sợ.

Hết chương 1. ☐ ☐

Ở đây có hình Dạ Oanh, tính thêm tiếng chim hót mà không biết thêm sao.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Lý thị kiêu ngạo

“Nương, tức phụ không dám.”

Tô Thanh tiến lên muốn đỡ Lý thị thì bị Lý thị hung hăng néo ở cánh tay, đau đến sắc mặt biến trắng. Nhìn Tô Thanh nhìn đau mà không dám kêu, Lý thị cong khóe môi, trong mắt mang tia khoái chí.

“Quả nhiên là đồ bất hiếu, biết được ta đến đây cũng không xuất môn nghênh đón, nghĩ rằng Thành nhi đã chết, ngươi sẽ không cần tôn trọng lão nương ta chứ gì?” Còn không trị được tiện nhân ngươi!

Cánh tay đau đớn, Tô Thanh ngay cả xoa cũng không dám, nghe vậy vội vàng lắc đầu: “Nương, tức phụ không dám, Dao nhi hôn mê vừa tỉnh lại, con quá sốt ruột, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.”

Lý thị hơi nghiêng mắt, nghe nói như thế lập tức trợn mắt: “Nói như vậy là ta oan uổng ngươi? Đừng cho là ta không hiểu tâm tư ác độc của ngươi, khi Thành nhi còn sống, ngươi liền âm thầm xúi giục hắn, làm cho hắn bắt kính mẫu thân, còn cùng ta phân gia, nay Thành nhi mất, ngươi lại càng không xem ta trong mắt, quả nhiên là đồ ác độc không thương mặt bần! Sớm biết, ta cho Thành nhi hưu ngươi, nếu không, lão nương ta giờ đã có tôn nhi đầy sảnh đường*!”

*không thương mặt bần: không đáng nhìn.

*tôn nhi đầy sảnh đường: nhiều con cháu.

Nằm trên giường, nghe Lý thị làm nhục mẫu thân như thế, trong lòng Mộc Vân Dao lửa giận thiêu đốt. Phụ thân nhập kinh mưu sinh, vừa đi lại mất dạng,

ba tháng sau, bỗng truyền tin người đã mất, mẫu thân khóc đến ngất đi, rồi lại vội vàng làm tang sự, khiến cho tổ mẫu đến đại nháo trong tang lễ. Nói mẫu thân vô dụng, không thể vì phụ thân sinh con*, làm cho phụ thân vô hậu*, ngay cả người họ tông* cũng không có.

*con: con trai (tính ghi tử mà sợ mọi người tưởng nghĩa là chết)

*vô hậu: không có con nối dòng

*người họ tông: họ tông đưa linh cữu đi an táng.

Mẫu thân bị bệnh, tổ mẫu lại làm ác liệt hơn, liên tiếp đem đồ trong nhà có thể sử dụng đem đi hết, sau đó lại liên tiếp đến ám chỉ mẫu thân tái giá, còn là làm thiếp của Trương tài chủ xấu xa có tiếng truyền khắp mười dặm*.

*xú danh bát hương mười dặm (bán convert).

Nghĩ đến đây, nàng nhịn không được nữa, quay mặt căm tức nhìn Lý thị, ánh sáng chiếu vào mắt, càng hiện rõ sát khí mãnh liệt: “Cút đi! Cút khỏi nhà ta ngay!”

Lý thị vốn đang ngồi, nghe thấy thế liền đứng lên, chỉ vào Tô Thanh chửi ầm lên: “Tô Thanh người hay lắm, ngươi đã khắc chết con ta chưa tính, còn dạy dỗ ra tiểu đệ tiện bất kính tổ mẫu, xem ra ngươi có ý định chộc cho bà bà* ta tức chết! Ngươi gả tới đây đã mười hai năm rồi, chỉ sinh một trứng, sinh ra còn là cái nghiệp chướng đòi nợ, nhiều năm như vậy, ngươi không thể sinh thêm, lại không dạy dỗ nó mà còn khiến con ta cùng ta đối nghịch, quả thực là tán tận lương tâm mà.”

*bà bà: mẹ chồng.

“Nương, con không có”. Tô Thanh vội vàng lắc đầu.

Lý thị mặt kiên nhẫn: “Hừ, này Thành nhi đã chết, nhà này cũng không giữ ngươi được, ngày mai, ngươi liền thu thập dọn đến nhà Trương tài chủ đi!”

“Nương, con đã nói, con muốn thủ* Dao nhi hết nửa đời còn lại, con không tái giá!”

*thủ: bên cạnh bảo vệ.

“A, ngươi trước giờ chỉ biết hưởng thụ xa xỉ, khi Thành nhi còn sống, ngươi cả ngày chỉ thuê thừa, hiện tại ta thanh toán ngươi, đem ngươi đưa vào nhà Trương tài chủ, cho người hưởng cảm y ngọc thực*, ngươi còn không biết đội ơn? Trương tài chủ là người hào phóng, dù nạp ngươi làm thiếp cho ta nhiều sinh lễ, ta đã nhận rồi, ngươi đi thì đi, không đi cũng phải đi, không phải do cái thứ ty tiện* như ngươi làm chủ.”

*cảm y ngọc thực: Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc -> Chỉ cuộc sống giàu sang.

*ty tiện: hèn hạ, thấp kém, đê tiện.

Nghe nói như thế, sắc mặt Tô Thanh vốn tái nhợt lại càng thêm trắng.

“Mẫu thân, phu quân qua đời còn không tới hai tháng, ta muốn vì chàng thủ tiết...”

“Thủ tiết? Thành nhi chết là do ngươi khắc chết, người là thứ tang môn tinh* nên chém ngàn đao! Tiện nhân không tuân thủ nữ tắc...”

*tang môn tinh: yêu tinh mang lại sự chết chóc.

Lý thị nói xong, nhìn Mộc Vân Dao trên giường, đẩy tay Tô Thanh ra, lôi Vân Dao đi.

“Ngươi gả cho Mộc gia* ta không đến chín tháng, liền sinh ra cái quỷ đòi nợ này, ai biết được ngươi có mang loại* của ai chứ? Ngươi vốn là người không sạch sẽ, còn nói thủ tiết làm gì, nực cười!”

*Mộc gia: nhà họ Mộc.

*mang loại: mang nòi giống.

“Nương... ngươi... ngươi...” Ngươi sao lại nói như vậy.

Tô Thanh khóc đến nói không ra tiếng. Lúc trước, nàng hoài Vân Dao, thấy tháng lớn, Lý thị suốt ngày ghét bỏ nàng không làm gì, thừa lúc Mộc Thành không ở, kêu nàng đi múc nước giặt quần áo, nàng nhất thời vô ý trượt té, mới bị sinh non, làm cho Dao nhi sinh ra liền thể nhược*, lúc ấy đuối lý khiến Lý thị an phận nhiều ngày, bây giờ lại lấy cái cớ này chỉ trích nàng!

*thể nhược: cơ thể có sức khỏe yếu.

“Không biết xấu hổ à, lúc trước lừa Thành nhi, nay lại muốn gạt ta! Chính ngươi không tuân thủ nữ tắc, là ngươi thất trinh, dơ bẩn! Ngày mai, Trương tài chủ sẽ phái người tiếp ngươi, ngươi thu thập sạch sẽ, đem luôn quỷ đòi nợ này theo, khỏi lưu lại, ô uế Mộc gia ta!”

Chương 3: Nhục mẩu thân ta, phải chết

Tô Thanh nghe thấy thế liền kinh hoàng, vội vàng quỳ xuống, với lấy quần áo Lý thị mà cầu xin: “Nương, Dao nhi là cốt nhục duy nhất của Mộc Thành, con có thể nhập Trương phủ, nhưng nàng phải ở lại Mộc gia!”

Tô Thanh biết bà đã chán ghét nàng từ lâu, nay Mộc Thành đã không còn, bà chướng mắt nàng nên sẽ không cho nàng lưu lại, nhưng Vân Dao không thể nhập Trương phủ. Trương phủ là cái hố lửa, Trương tài chủ tuổi đã cao, lại yêu thích nữ hài tử, mấy năm nay không biết giày xéo bao nhiêu người, nếu Dao nhi đi qua, hậu quả không nghĩ cũng biết không thể chịu được, đã không có Mộc Thành, nàng cũng không muốn sống nữa, có thể chết sớm, vừa có thể chứng minh trong sạch bản thân!

Mộc Vân Dao bắt gặp ánh mắt nàng, nháy mắt liền hiểu được nàng đây là muốn chết, vội vàng bỏ nhào trước mặt nàng, nghẹn ngào kêu một tiếng: “Nương...”

Tô thị ôm lấy nàng, nước mắt không ngừng chảy xuống: “Dao nhi, đáng thương Dao nhi của ta...”

Mộc Vân Dao đỏ mắt quay đầu nhìn Lý thị, trong lòng vô tận hận ý, hung ác nhìn như có thể cắn bà ta rớt một miếng thịt vậy. Đồi trước, Lý thị nói phải bán nàng đổi bạc, bức bách mẩu thân chịu khuất nhục vì nàng mà đồng ý đi Trương phủ, kết quả khi mẩu thân bước vào Trương phủ, nàng cũng bị trói lại đưa vào. Cái súc sinh Trương tài chủ kia, không chỉ làm nhục mẩu thân, còn muốn xuống tay với nàng. Mẩu thân vì bảo hộ nàng, dùng mảnh sứ vỡ làm Trương tài chủ bị thương, nhưng lại bị tra tấn đến chết. May mắn thay, nàng trốn thoát được, một chân bị gãy, nhưng đã mở ra tương lai bi thảm khi nàng còn sống ở đồi trước. Về sau, nàng không biết hối hận bao nhiêu lần, mỗi lần đều thề, nếu được trùng sinh, nàng sẽ giết Lý thị, tuyệt đối không cho mầm tai họa này đẩy mẹ con nàng vào hố lửa!

Nghe được Tô Thanh đáp ứng, Lý thị cười một tiếng, ánh mắt tràn đầy hèn mọn, phun một ngụm nước miếng trên làn váy Tô Thanh: “A, sớm đáp ứng rồi mà còn hại ta phí vô công, quả nhiên là cái tiện phụ, phía trước còn trang* tam trình ngũ liệt, đã là kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết...”

*trang: giả vờ.

Lý thị nói thống khoái, bà không quen nhìn Tô Thanh bộ dáng nhu nhược thanh cao, nay tra tấn nàng ta như vậy, cảm thấy cả cơ thể thư thái*.

*thư thái: thoải mái, dễ chịu.

Tô Thanh khóc như đứt từng khúc ruột, không đứng dậy nổi. Từ khi nàng gả lại đây, bà đã không thích, tưởng rằng cung kính nhiều năm thì có thể đổi đến một hảo tự*, nhưng không ngờ, bà đã chưa bao giờ coi mình là người!

*tự: chữ.

Mộc Vân Dao đỏ cả mặt, hận ý trong lòng tuôn ra mãnh liệt: Người vũ nhục mẩu thân nàng, phải chết!

Lý thị như bị ánh mắt nàng làm đắm một cái, không khỏi thấy lạnh, phục hồi tinh thần lại thấy vô cùng tức giận: “Người cái quỷ đòi nợ, người lại dám nhìn ta như vậy! Nương người là tiện phụ, người cũng là đã loại* chui đầu ra, cắt, tất cả đều cắt cho ta, cắt đến Trương phủ mau!”

*đã loại: con hoang.

Tô Thanh dè dặt Mộc Vân Dao xuống: “Dao nhi, mau dập đầu, cúi xin tổ mẫu người, cho người lưu lại...”

Mộc Vân Dao tụt xuống giường, bước nhanh đến tủ quần áo, từ khuôn châm tuyền* lấy ra một cây kéo, hướng Lý thị vọt qua: Lão thái bà này dám hủy mẩu thân yêu thương nhất của nàng, hủy cuộc sống của nàng, giờ nàng muốn giết bà ta, giết chết bà ta!

*khuôn châm tuyền: hộp kim chỉ.

Lý thị sùng sốt, không nghĩ trước giờ con nhóc không dám cãi bà nhưng lại đột nhiên làm khó dễ. Đến khi Mộc Vân Dao vọt tới trước mặt, kéo sắc chói lóa đâm đến, mới hết một tiếng, tát mạnh Mộc Vân Dao một cái.

Mộc Vân Dao dùng hết khí lực, trong nháy mắt, nàng thật muốn giết Lý thị. Tiếc là nàng còn nhí, trên người lại bị thương, căn bản không có bao nhiêu khí lực, chỉ làm rách áo bông, trầy xước nhẹ trên cánh tay Lý thị, liền bị Lý thị tát một cái văng ra ngoài.

Lý thị thất thanh la nhức tai, cầm tóc Mộc Vân Dao, kéo lại tát mấy cái vào mặt nàng:

“Tiểu tiện nhân, người nên bị chém ngàn đao, ta là tổ mẫu người, người cũng dám lấy kéo đâm ta, hôm nay ta liền đánh chết người, đồ quỷ đòi nợ!”

“Nurong, nurong, ngài đánh ta, đánh ta đi, tha cho Dao nhi, nàng chỉ là một đứa nhỏ!” Tô Thanh vội vàng lao tới, đem Mộc Vân Dao hộ trong lòng.

Lý thị lòng tràn đầy tức giận, nhìn phía Tô Thanh đi tới, cầm theo cái chổi, hướng hai mẹ con nàng đánh xuống.

Mộc Vân Dao cắn răng, miệng toàn mùi máu tươi, nàng đẩy Tô Thanh đang che chắn ra, hung ác trừng mắt nhìn Lý thị: “Người đánh, có bản lĩnh thì đánh chết ta ngay bây giờ, nếu người đánh ta không chết, ngày sau ta liền giết chết người! Lão ác phụ, người tạo nghiệt hôm nay, ông trời không mù, luôn tìm người đòi lại!”

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tiến vào Trương phủ lại như thế nào?

Lý thị bị biểu tình của nàng làm sợ hãi, không khỏi lui về phía sau.

Mộc Vân Dao vọt tới cạnh bàn, đập vỡ cái bát, đem mảnh sứ vỡ để trên mặt, giận dữ nhìn Lý thị: “Trương tài chủ đem bạc mua ta đưa cho người rồi, nếu ta làm khuôn mặt này hủy đi, người sẽ hướng hấn giải thích như thế nào nhỉ?”

Lý thị trừng to mắt: “Người...người nói bậy bạ gì đó, ta khi nào thì...” Tiểu tiện nhân này sao biết được?

Mộc Vân Dao dùng sức, mảnh sứ làm rách làn da như phá trứng chim, lập tức có máu chảy xuống ở gương mặt như nắm tuyết, rất chói mắt.

Mộc Vân Dao nổi tiếng dễ nhìn, không nói dung mạo xinh đẹp lung linh, càng nói đến làn da mềm mại tinh xảo, trắng nõn không thôi, giống như tàu hủ non, néo một cái giống như có thể chảy nước ra, ngày thường không biết khiến bao nhiêu người dòm ngó.

“Người đừng tay!”

Lý thị trong lòng hoảng hốt, bà cầm Trương tài chủ năm mươi lượng bạc, trong đó hơn phân nửa là tiền bán Mộc Vân Dao, nếu đến ngày mà không đem người giao ra, bạc còn không tới tay lại bay đi, còn đắc tội Trương tài chủ, ở nông thôn vùng núi này mà đắc tội Trương tài chủ, khác gì cắt đứt đường sống chính mình.

Mộc Vân Dao lại dùng lực đem mảnh sứ vỡ dè sát mặt: “Do người đánh ta và nurong ta cả người thương tích, Trương tài chủ thấy được, nhất định sẽ không vui, đến lúc đó, nói không chừng còn thu lại người một phần bạc được cho, giờ người lui thời gian bốn ngày, bốn ngày này, chúng ta dưỡng thương tốt, rồi lại đi Trương phủ, không chừng lại giúp người kiếm được ít ngân lượng.”

Lý thị trừng mắt không buông, nghe được câu cuối thì cao hứng đến chút nữa nhảy dựng lên: “Lời người nói thật sao?”

“Lừa người có ích gì đâu?”

“Tốt. Ta liền tin tưởng quý đòi nợ người một lần, bất quá, nếu các người dám đùa giỡn nữa, ta liền đem các người trói lại, đánh gãy chân bán vào kỹ viện, hầu hạ một nam nhân hay một đồng nam nhân, các người cần phải cân thận suy nghĩ?” Lý thị hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến cái tang môn tính này cũng không thoát khỏi lòng bàn tay mình, không ngại đáp ứng xuống, đến lúc đó kiếm nhiều chút ngân lượng.

Tô Thanh nghe nói như thế, hít thở không thông, thiếu chút té xỉu đi, nàng là tức phụ Mộc gia, Mộc Vân Dao là nữ nhi Mộc gia, bà bà sao lại có thể ác độc như thế?

Mắt Mộc Vân Dao đầy thù hận cùng chán ghét, lạnh lùng nói: “Mau cút đi!”

Lý thị cười nhạo, sửa sang lại quần áo, vỗ vỗ phui bụi trên người: “Cái động tang môn tính này, làm như ta nguyện ý ở trong này à, còn làm ô uế giày của ta, phi!”

Đợi cho Lý thị phun nước miếng xong, loạng choạng đắc ý rồi đi, Tô Thanh chịu không nổi ngã xuống, ngồi dưới đất, ôm mặt khóc nức nở nói: “Dao nhi, Dao nhi đáng thương của ta, Mộc Thành, sao người có thể bỏ hai mẹ con ta mà đi như vậy...”

Mộc Vân Dao ném mảnh sứ vỡ đi, run run đem hai tay ôm lấy Tô Thanh: “Mẫu thân đừng khóc, đừng khóc nữa nha, Dao nhi sẽ bảo vệ người, bất kì ai cũng không thể khi dễ người!”

Trùng sinh lại, mẫu thân khỏe mạnh ở, nàng sẽ không cho bị kịch lặp lại, những người thiếu nợ nàng, những món nợ ấy, nàng muốn từ từ đòi lại tất cả! Nàng khép mí mắt lại, từ đôi mắt trong veo và ẩm ướt nháy mắt đã lạnh lẽo thâm trầm*, như một quỷ mị đi ra từ địa ngục.

*thâm trầm: sâu sắc và kín đáo, không dễ dàng để tâm tư, tình cảm cũng như ý nghĩ bộc lộ ra bên ngoài.

Tô Thanh khóc một lát, vội vàng phục hồi tinh thần lại: “Dao nhi, Trương tài chủ tâm tư bất chính, con tuyệt đối không thể đi Trương phủ, cũng là con thông minh, tranh thủ đến bốn ngày, mẫu thân bảo hộ ngươi, ngươi chạy trốn, có thể đi càng xa càng tốt, mẫu thân có ngân lượng... đúng, có ngân lượng, có thể làm lộ phí...”

Tô Thanh vội vàng lục lọi ngăn tủ, nàng có thể chết, nhưng nữ nhi không thể có việc, đây là đứa nhỏ duy nhất của nàng, dù muốn nàng liều cả mạng cũng sẽ bảo trụ Dao nhi. Nàng tìm từng ngăn tủ, cũng không tìm được lúc trước tích góp từng ít một được năm lượng bạc để ở đâu: “Sao lại không thấy, rõ ràng để ở đây mà...”

Mộc Vân Dao tiến lên đỡ nàng, dùng thân mình nhỏ bé, yếu ớt ôm lấy Tô Thanh: “Nương, không cần tìm nữa, bạc đã bị lão ác phụ Lý thị trộm đi rồi.”

“Bà bà... sao bà ấy lại như thế, sao lại làm vậy chứ!” Tô Thanh tuyệt vọng và tràn đầy hận ý, nàng hận nam nhân mình chết sớm, hận mình không sớm nhìn rõ bộ mặt thật của Lý thị, càng hận bản thân vô năng.

“Mẫu thân đừng sợ, chỉ là một cái Trương phủ thôi mà, cũng không phải là đầm rồng hang hổ gì!” Chỉ là đến lúc đó, ai chết, còn chưa biết đâu!

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chuyện xưa đau lòng (phần đầu)

Mộc Vân Dao an ủi Tô Thanh, đồng thời cũng an ủi chính mình, thời gian bốn ngày đã đủ cho nàng chuẩn bị.

“Dao nhi...” Tô Thanh ôm nàng khóc một hồi, một hồi lâu mới phản ứng lại: “Dao nhi, vết thương của con thế nào...”

Vết thương sau đầu đã khiến nàng đau đến hoa cả mắt, nhưng Mộc Vân Dao không dám biểu lộ ra, chỉ khẽ lắc đầu: “Mẫu thân, không có việc gì.”

“Vết thương đều chảy máu như vậy, con còn dám nói không có việc gì à?”

Tô Thanh vội vàng đứng dậy, mức nước lại giúp nàng chùi rửa vết thương, rồi lại băng vải lên lần nữa, nước mắt rơi lách cách, lách cách xuống dưới: “Bà bà...bà ấy...lòng dạ bà ấy quá ngoan độc*.”

*ngoan độc: hung ác.

Mộc Vân Dao nhìn nhìn Tô Thanh, xoay người chui vào lòng nàng: “Nương, không cần để ý đến cái lão ác phụ kia, cái loại người ác, táng tận lương tâm đều có trời lo.” Mặc dù lão thiên gia không thu người, nàng cũng thay thế lão thiên gia thu!

Nữ nhi trước giờ thành thật, nhu nhược mà giờ lại có thể nói được như vậy làm cho Tô Thanh có chút kinh ngạc, lập tức càng làm nàng thêm đau lòng: Dao nhi chỉ là đứa nhỏ, nếu không phải bị Lý thị bức bách đến như vậy, đứa nhỏ này sẽ không thể nào như vậy.

Đang làm ỏ trong lòng Tô Thanh, Mộc Vân Dao cảm tạ trời.

~~~~~đây là dài phân cách quá khứ mà Vân Dao nhớ lại~~~~~

Mẫu thân trong trí nhớ nàng, luôn ôn nhu dịu dàng, cả người mang khí chất của người đọc sách, mỗi động tác đều mang theo phong thái văn nhã*, nhiều người nói huyền thoại rằng mẫu thân giả vờ, nói nàng vô dụng, không thể làm việc, là thứ thân tiểu thư, mạng nha hoàn.

*văn nhã: người có vẻ hoà nhã lễ độ.

Sau khi người Tô gia tới, trận thế rầm rộ kia, cảnh tượng thật tôn quý và hoa mỹ, ngay cả Thanh Thiên đại nhân trong thị trấn đều phải cúi đầu khom lưng để lấy lòng, khi đó nàng mới biết được, thì ra nương nàng là tiểu thư, tiểu thư Tô gia! Nhưng mà, nương nàng không đợi được người Tô gia đến, vì bảo hộ nàng, đã bị những người đó khuất nhục*, tra tấn đến chết! Nàng tuy rằng tránh được nhưng một chân cũng bị gãy, nếu không phải những việc làm dơ bẩn của Trương tài chủ đột nhiên lộ ra, nàng đã bị bắt lại và tra tấn đến chết rồi!

*Khuất nhục: phải chịu oan - chịu nhục.

Mẫu thân không còn, chân nàng lại bị gãy, chỉ có thể dựa vào Lý thị để tiếp tục sống, Lý thị chẳng muốn thấy nàng, nàng một chân bị gãy không thể làm việc nặng hay nhẹ, nên chẳng đối xử tử tế với nàng, không làm gì thì liền đánh nàng cho hết giận. Người trong thôn không nhìn nổi nữa, gom tiền thỉnh đại phu trong thành lại đây, bà ấy lại khóa cửa, không cho tiến vào, trực tiếp chửi người đuổi đi, cho nàng ôm cái chân gãy chờ chết, may mắn thay, nàng mạng lớn, tuy chân tàn tật nhưng vẫn phát triển tốt lắm.

Đã hơn một năm trôi qua, nàng sống một ngày bằng một năm, không biết bao nhiêu việc xảy ra, nàng nhìn chăm chăm ánh lửa dưới bếp, thật muốn hóa thiêu Lý thị cùng mình. Nhưng, nàng không thể, mạng của nàng là do mẫu thân dùng mạng đổi lấy, mặc kệ khó khăn như thế nào, nàng vẫn phải sống.

Lại thêm một năm rưỡi qua đi, người Tô gia tới, quần áo lụa là gấm vóc rực rỡ, xe ngựa trắng lẹ, người người đi đứng lăm lăm váy bay tà tà như tiên nữ, nói chuyện uyển chuyển, nhẹ nhàng ấm áp, nói rằng rước nàng về hưởng phúc.

Nàng không dám tin, dọc đường đi, đứng ngồi không yên, ngày cả nói cũng không nói một câu nào. Đến cho đến Tô gia, thấy được gia cảnh giàu sang phú quý, nàng lại xấu hổ, cả ngày nom nớp lo sợ.

“Tô gia?” Mộc Vân Dao cười trong lòng một tiếng, “Đều là một đám ác quỷ đội da người!”

Sau khi đến Tô gia, nàng khó thích ứng, sau đó thì không biết ai đem tin tức nàng ở Trương phủ lan truyền ra ngoài, nàng như bị đập xuống vũng bùn. Chân gãy, thanh danh bị hủy, còn tin sai người, nhưng để sống, nàng đành phải dựa vào dung mạo mà nàng luôn khinh thường, bước vào lốc xoáy sâu không đáy kia.

Nàng lúc đó chỉ nhận thức vài chữ do phụ thân dạy, không hiểu thi thư, không biết văn vẻ, càng thêm không rõ cái gì gọi là tình thơ ý họa. Lúc ấy nàng đối với bản thân cũng kiên quyết, đã không biết, không rành thi học, đập huyết lệ mà đi tới, chỉ tiếc là nàng vẫn xem nhẹ lòng người, lại quá chủ quan, đề cao chính mình, cuối cùng rơi vào bi kịch giống mẫu thân, bị cho là gian tế, kết quả bị vũ nhục đến chết... Thậm chí lúc sắp chết, nàng cảm thấy nếu mình chết sớm ở Tô phủ thì ít nhất cũng được sạch sẽ mà đi.

~~~~ đây là dải phân cách Mộc Vân Dao quay lại hiện thực~~~~

Nghĩ đến lúc mình tử vong ở đời trước, nàng cảm thấy ngực thật đau, sắc mặt biến trắng.

Tô Thanh ôm lấy nàng, nhìn nàng như vậy, nước mắt chảy càng nhiều: “Dao nhi, con làm sao vậy, con đừng dọa nương...”

Mộc Vân Dao vội hoàn hồn, tuyệt vọng trong mắt dần dần tiêu tán, đôi mắt dần lấy lại thần sắc, bình tĩnh lại, bây giờ mọi thứ chưa xảy ra, nàng còn cơ hội thay đổi, đời này, nàng nhất định phải bảo vệ tốt mẫu thân, bảo vệ tốt chính mình, làm cho những người làm nhục mình đều phải trả giá lớn!

“Nương, ta không sao, ngài mau đứng lên rửa mặt lại đi, nhìn ngài xem, khóc thật xấu làm sao.”

Mộc Vân Dao liếm miệng, hai má trắng nõn có dấu tay sưng đỏ, đang dần dần chuyển sang tím, hơn nữa vết thương do mảnh sứ vỡ cắt qua, nhìn thấy thật ghê người, thế mà nàng lại không chú ý, khi liếm cái miệng nhỏ nhắn, vô tình chạm tới vết thương, đau đến hít mạnh.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chuyện xưa đau lòng (phần cuối)

“Con a, hài tử gốc này!” Tô Thanh trong lúc nhất thời vừa vội vừa tức, lấy ngón tay điểm cái trán của nàng, lại nhìn thấy người nàng đầy thương tích, vội dùng ngón tay lại.

Mộc Vân Dao tiến lại gần, lời kéo tay Tô Thanh sờ đầu mình, lòng bàn tay khô ráo mang lại sự ấm áp đặt trên trán, độ ấm này nàng đã tưởng niệm* rất nhiều năm, nhớ đến mức hàng đêm lệ rơi đầy mặt, trong lòng chua xót làm cho đôi mắt đỏ hoe, hai tròng mắt bóng mượt như bầu trời xanh sau cơn mưa: “Nương, nương, nương...”

*tưởng niệm: tưởng nhớ với lòng tôn kính, biết ơn.

Nàng chỉ kêu một từ, đem nhiều năm ủy khuất cùng tưởng niệm giấu ở trong một từ “Nương” này.

“Ai, nương ở đây, đang ở bên con đây.” Tô Thanh xoa đầu nàng, trong lòng mềm nhũn như hóa thành vũng nước, Dao nhi vẫn chỉ là cái đứa nhỏ, hung ác như vậy là do bị bức bách đến không chịu được thôi, đều do nàng vô dụng, còn cần làm cho nữ nhi mình giúp nàng xuất đầu*.

*xuất đầu: giúp thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Cùng Tô Thanh vui vẻ thân thiết trong chốc lát, hai người cùng nhau quét tước lại phòng một chút, lại làm cái gì đó để ăn. Tô Thanh vẫn nghĩ đến chuyện sau bốn ngày phải đi Trương phủ, tâm sự nặng nề nên cũng không có ăn bao nhiêu.

Mộc Vân Dao biết giờ mà ăn ừi nương cũng vô dụng, nói nhiều lại chọc nàng khóc thì khổ. Ăn cơm xong, muốn giúp thu thập chén đĩa, lại bị Tô Thanh ngăn lại: “Dao nhi, con đang bị thương, nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Thấy mắt nương đầy sự đau lòng, và lại đầu nàng lại choáng váng nên Mộc Vân Dao cũng không nài nỉ, gật gật đầu rồi đi vào phòng. Do vết thương sau đầu, nàng chỉ có thể ngồi tựa trên giường. Sau khi phụ thân qua đời, nương một mình chống đỡ, trong nhà ngay cả củi lửa đều thiếu thốn, bởi vậy, trên giường lạnh lẽo, chăn bông cũ kỹ đã dùng nhiều năm, lạnh đến cứng rắn, nhưng nàng lại cảm thấy an tâm hơn so với giường cao, gối mềm của Tô gia, Tấn Vương phủ. Bất tri bất giác*, nàng ngủ thiếp đi.

*bất tri bất giác: không biết, không cảm giác

Trong giấc ngủ, nàng hoảng hốt khi thấy mình đang ở Tô gia, nghe thấy từng tiếng chửi bậy cận kề bên tai:

“Ngươi là cái tiểu tiện nhân, đó là phu quân tương lai của đại tiểu thư, cũng không nhìn lại bản thân là thân phận gì, thế nhưng ngay cả Vương gia ở trên cao cũng dám nghĩ tới.”

“Tiện nhân, nương nàng chính là cái đám phụ bị người gây xéo, nàng theo đám nam nhân chui ra, có khả năng sạch ở nơi nào?”

“Đại tiểu thư xem ngươi như thân tỷ muội, ngươi lại ở sau lưng đâm nàng một đao, hạng người vong ân phụ nghĩa như vậy, trực tiếp đâm chết trong lòng heo cho rồi.”

“Tâm tư đen tối...”

Một ngày mùa đông, nàng mặc một thân sa y*, bị người từ trên giường kéo xuống, lại bị tạt một chậu nước lạnh, trong nháy mắt khiến cho mặt nàng trắng bệch, khó thở, lạnh run người, nhưng nàng cũng không sợ hãi, bởi vì nàng biết rằng mình đã dùng cái thủ đoạn gì để leo lên giường Tấn Vương, trước khi xác định hẳn có muốn nàng làm thiếp hay không, những người này không dám giết nàng, cho nên nàng vẫn vui vẻ mà cười.

*sa y: quần áo lụa mỏng

Đại tỷ, gương mặt ôn nhu kia lần đầu tiên vô tình, lạnh lùng nhìn nàng, mắt đầy sự khinh miệt cùng chán ghét, giống như đang nhìn một vũng bùn trên mặt đất, nàng càng cười rộ hơn, nhìn thấy khuôn mặt hoàn toàn biến dạng của đối phương, liền cảm thấy trong lòng thoải mái.

Lúc trước ở Tô phủ, mới đầu nàng chưa từng nghĩ đến tuyệt vọng, ở cái thời điểm địa vị xấu hổ, nhưng đại tỷ là người duy nhất biểu lộ thiện ý. Đại tỷ là người rất tốt bụng và dịu dàng, nàng hận không thể đem tim đào cho đối phương, vì tỷ ấy, nàng không ngần ngại che chắn tai họa, chịu phạt thay, nhưng cuối cùng trên đường đi Hộ Quốc tự dâng hương lại gặp đám cướp, nàng liều mạng che chở để đại tỷ chạy trốn, thiếu chút nữa bị người lăng nhục, may mắn được người cứu thoát, vì lo lắng cho an nguy của đại tỷ nên đi thăm, lại nghe được chân tướng tàn khốc.

Thì ra, bọn cướp này là do tỷ ấy phải người tìm, chỉ vì Tấn Vương từng khen nàng một câu: Thật xinh đẹp...

Đối xử với nàng tốt, chỉ vì để bản thân được tiếng thiện lương, thuận tiện xem có thể lợi dụng được không...

Cho nên, nàng biết rõ Tấn Vương là vị hôn phu tương lai của đại tỷ, còn thiết kế leo lên giường hắn, khi nàng bị tra tấn đến gần chết, thì đưa ra tin mình có thai, hung hăng mà đánh mặt đại tỷ, cũng mượn cớ này mà tiến vào Tấn Vương phủ.

Tấn Vương đối xử với nàng vô cùng tốt, nhiều năm vẫn như một, mặc dù đứa nhỏ nàng không thể giữ lại, hắn vẫn đối với nàng như lúc ban đầu. Nàng ở Tấn Vương phủ đợi ba năm, sau khi đại tỷ thành Tấn Vương phi, không thiếu khó xử nàng, có thể ra sao đâu, nàng vẫn sống sót, dường như sống khá tốt. Cho đến khi nàng gặp được Việt Vương, cái người chưa bao giờ về kinh, lúc ấy nàng đi dâng hương trở về, trên đường đi, ngựa bị giật mình làm cả xe ngựa ngã nhào, nàng lăn đến chân hắn. Biết được Việt Vương chú ý nàng, Tấn Vương liền đem nàng như món đồ chơi đưa đến Việt Vương phủ. Lúc Việt Vương xuất hiện trong phòng nàng, nàng liền mơ màng ngất đi, đợi cho nàng tỉnh lại, phát hiện cả người đều là máu, đã trở thành gian tế bị người trói chặt.

Gian tế, cho tới bây giờ đều không có kết cục tốt, mà kết cục của nàng, chỉ thảm khốc hơn một chút thôi...chỉ chút thôi...

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đánh Lý thị

“Dao nhi... Dao nhi, đừng sợ, mẫu thân ở đây, mẫu thân luôn ở bên con.”

Tô Thanh lo lắng vết thương của nàng, thu thập xong chén đĩa nên tới xem nàng, khi vào phòng thì thấy nàng cuộn tròn mình lại, khuôn mặt đầy nước mắt.

Mộc Vân Dao mở to mắt, nhìn thấy Tô Thanh, theo bản năng, nàng cười tươi một cái: “Mẫu thân, làm sao vậy?”

“Vết thương của Dao nhi đau nên mới khóc thương tâm như vậy sao?” Tô Thanh lo lắng nhìn nàng.

Mộc Vân Dao sờ sờ mặt, tay dính đầy nước mắt: “Vết thương của con thì không đau, chỉ là con mơ gặp được phụ thân.”

Nàng chuyển dời đề tài, không muốn đem những gì mình vừa trải qua nói ra, quá khứ đen tối mà nàng trải qua, một mình nàng gánh là đủ rồi. Nói đến phụ thân Mộc Thành, Mộc Vân Dao đau đớn vô cùng. Phụ thân đối với nàng sủng ái vô cùng, có phụ thân ở bên, tổ mẫu Lý thị tuyệt đối không dám khi dễ nàng và mẫu thân như thế. Thế mà, phụ thân lại chết đuối dưới sông...

Bỗng nhiên, trong đầu Mộc Vân Dao lóe lên một sự việc: “Mẫu thân, con nhớ rõ ràng kỹ năng bơi của phụ thân vô cùng tốt.”

Đời trước, nàng chỉ nghĩ phụ thân ngoài ý muốn qua đời, cũng không có nghĩ sâu xa, nay xem ra, chuyện này khắp nơi lộ ra sự lạ thường. Lúc phụ thân chết đuối, trời đã chuyển sang mùa đông, lạnh đến nước bị đóng băng, phụ thân đi xuống sông làm cái gì? Rồi sau đó không bao lâu, nàng cùng mẫu thân bị bán vào Trương phủ, mẫu thân chết đi, nàng may mắn trốn thoát nhưng chân bị gãy, thanh danh bị hủy, tiếp theo là Tô gia đến tiếp nàng về... Tuy rằng khoảng cách khi chân nàng bị gãy đến lúc Tô gia tới đón người đã hơn một năm, nhưng đang vẫn thấy trong đó có gì liên hệ với nhau.

Từng sống trong cái nhà ăn thịt người ấy một thời gian, nàng cân nhắc từng tình huống nàng gặp phải nhiều lần, có phải có người ở sau lưng thao túng hết thảy? Có phải có người muốn nàng cùng mẫu thân đều chết?

Tuy nương nàng là nữ nhi Tô gia, từng bị bắt cóc, lại là quả phụ, đối với Tô gia hay các quý nhân kinh thành cũng gây trở ngại gì, vì cái gì mà muốn phí sức như vậy?

Nhắc tới tướng công đã mất, Tô Thanh không khỏi rơi lệ: “Phụ thân ngươi tuy giỏi bơi, nhưng dòng nước vô thường*, chính là đem theo cả mạng đi.”

*vô thường: lúc có lúc không.

Hai người an ủi lẫn nhau một lúc rồi dựa sát vào nhau để ngủ. Nửa đêm, tiếng động lực rơi truyền vào tai, vốn không ngủ sâu, Mộc Vân Dao mở to mắt. Tô Thanh lòng đầy ưu sầu, đến bây giờ cũng chưa ngủ, nghe được tiếng động, giật mình thiếu chút nhảy dựng lên.

Mộc Vân Dao vội cầm tay nàng, cố gắng hạ giọng hết mức có thể: “Suyt, mẫu thân đừng hoảng sợ.”

Nói xong, nàng lén lút xuống giường, từ đầu giường lấy ra một cây gậy ở cạnh giường. Sau khi phụ thân qua đời, mẫu thân luôn thấp thòm ngày đêm, một cái tiêu quả phụ cùng với nữ nhi mười ba tuổi, lại ở đầu thôn, nếu có người muốn tiến vào, hai mẹ con nàng đã không còn đường sống, cho nên dưới gối luôn giấu dao bếp, ở mép giường đặt cây gậy, có thể sử dụng bất cứ tình huống nào, hiện tại là lúc cần dùng tới.

Tìm Tô Thanh đập mạnh, nhưng nhìn thấy nữ nhi dừng cầm, lại cô lấy dừng khí, xuống giường ngăn Mộc Vân Dao: “Đỡ nương...” Dao nhi chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi, còn đang bị thương, căn bản không có khí lực, nàng cầm cây gậy trên tay Mộc Vân Dao, lén lút đi tới cạnh cửa, nhìn thấy phòng ngoài qua lại bóng đen đang tìm kiếm gì đó.

Mộc Vân Dao đi theo sau Tô Thanh, nhìn thấy mẫu thân trước mặt đang run run nhưng lại kiên cường che chở nàng, nước mắt lại cứ rơi, nàng nhìn chăm chăm bóng dáng lén lút bên ngoài, ánh mắt đột nhiên rùng mình. Tuy rằng bên ngoài tối đến không thấy rõ mặt, nhưng bóng dáng này thì nàng rất quen thuộc, dù sao đã hạn nhiều năm như vậy, nàng nghĩ nghĩ, cầm theo cái bô dùng để tiểu đêm đến, thừa dịp Tô Thanh không chú ý, chạy ra cửa, hung hăng nện vào đầu bóng đen đang lục lọi ở gần tủ.

Tô Thanh kinh sợ, sau khi phục hồi tinh thần, vội từ phòng lao tới, đánh một gậy làm bóng đen ngã trên mặt đất.

Bóng đen nhất thời kinh hãi kêu lên một tiếng: “A!”

Tiếng kêu tuy ngắn ngủi, nhưng Tô Thanh lập tức nhận ra đây chính là bà bà mình, Lý thị. Nhiều năm sợ hãi làm cho nàng theo bản năng muốn buông gậy, nhưng ngay sau đó lại bị Mộc Vân Dao cầm chặt, nàng gậy hung hăng mà nện xuống!

Rất khó nhìn thấy mọi thứ, tiến lên từng bước, nghĩ cũng không có việc gì, sau khi Tô Thanh đánh một lúc, áp lực trong lòng đè nén bấy lâu như tìm được nơi phát tiết, nắm chặt cây gậy không ngừng đánh vào, tiếng đánh bốp bốp rơi trên người bóng đen, xuống tay không chút lưu tình nào. Mắt thấy bóng đen nằm yên không tiếng động, Tô Thanh mới cảm thấy sợ, ném cây gậy xuống, cả người run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ta sống, người sẽ chết!

Editor: Gió Lốc

Mộc Vân Dao vội cầm tay nàng an ủi: “Mẫu thân đừng sợ, chúng ta đánh trộm thôi mà, đi đem ngọn đèn thấp sáng nào.”

Tiếng nói nàng ôn nhu mà kiên định, mang theo một lực lượng vô hình, làm cho Tô Thanh cảm thấy an tâm nhiều, tuy tay chân vẫn còn run run nhưng cũng bình tĩnh đi đốt đèn cho sáng lên, nhờ ngọn đèn mà thấy được rõ thân hình bóng đen, Tô Thanh không nhịn được kêu lên một tiếng: “Máu...máu...”

Trước mắt, Lý thị đã bị đánh đến ngất xỉu, trên đầu có một vết thương lớn, hẳn là do cái bô đập trúng tạo ra vết thương, chảy đầy máu, với ngọn đèn sáng mờ mờ chiếu vào, giống như ác quỷ làm lòng người kinh sợ.

Mộc Vân Dao đón lấy ngọn đèn, giơ trên đầu Lý thị, đôi mắt âm thầm lóe lên một tia sáng lạnh tận xương, lúc này, chỉ cần nàng nghiêng tay một chút, dầu đốt sẽ dội trên người Lý thị, sau đó chỉ cần một mồi lửa, người sẽ bị hỏa thiêu, ác mộng này sẽ không còn.

“Dao nhi!”

Tô Thanh thét lên kinh hãi làm cho Mộc Vân Dao hoàn hồn, ngọn đèn trong tay lắc lư, ngọn lửa chấp chòn, nàng vội vàng bình tâm lại, muốn giết Lý thị không khó, cần phải lặng lẽ thoát khỏi hiềm nghi thì không dễ, nàng có thể mạo hiểm, nhưng mẫu thân không thể, nàng đã thể phải bảo vệ nương, chăm sóc nương cẩn thận, hơn nữa, chết thực dễ dàng, đối với Lý thị mà nói, chết thì quá tiện nghi, phải cho bà ta sống không bằng chết mới đúng!

Mộc Vân Dao chớp chớp mắt, quay đầu lại thì thấy mắt u ám biến mất, khôi phục lại bộ dáng nhu nhược vô hại: “Mẫu thân, ngài...”

“Dao nhi!” Tô Thanh hô lên, ngay sau đó Mộc Vân Dao cảm thấy da đầu đau nhói, thì ra Lý thị đã tỉnh lại, đang cầm tóc nàng, chuẩn bị tát nàng một bạt tay.

“Ngươi dám!” Mộc Vân Dao quát lên, âm thanh trong trẻo nhưng đầy sát ý!

Lý thị run lên, chống lại cặp mắt lạnh lẽo đến cực điểm của Mộc Vân Dao, lại cảm thấy một sự lạnh lẽo hội tụ ở cổ họng, làm cho bà khó thở: “Ngươi...Cái tiểu tiện nhân, ngươi...” Tiểu tiện nhân này sao tà môn như thế này?

Mộc Vân Dao cười lạnh, ngọn đèn chiếu vào nàng, từng vết xanh tím trên mặt, càng hiện ra sự âm u hơn nhiều: “Ngươi dám đánh ta, ta liền tạt dầu đốt vào người ngươi, sau đó lại châm lửa cho ngươi!”

“Ngươi... Cái tiểu tiện nhân, quả là tâm địa đen tối, ngươi dám đối với ta như vậy à, ra là tổ mẫu ngươi!” Lý thị cứng miệng nói nhưng trong lòng đã có chút bồn chồn: “Sớm biết ngươi như vậy, khi ngươi sinh ra, nên bóp chết ngươi cho rồi!”

“Đáng tiếc, ngươi không bóp chết ta, hôm nay ngươi phải chết là ngươi! Vào Trương phủ cũng đã triệt đường sống của ta rồi, ta sẽ kéo ngươi chôn cùng, đến địa ngục, còn phải xem diêm vương thẩm phán ngươi, mụ già ác độc hãm hại tức phụ cùng tôn nữ của mình, cắt đầu lưỡi rồi lại móc mắt, cắt gân lột da, nhốt vào cũi âm ti, trọn đời không đầu thai làm ngươi!”

Lý thị tim đập mạnh, vội đẩy Mộc Vân Dao sang một bên: “Tiểu tiện nhân ngươi, ngươi... Dù sao ngươi phải đi Trương phủ, ta sẽ không so đo với ngươi. Trương tài chủ thích nhất những cô nương còn nhỏ, ngươi một thân da thịt mềm mại như tàu hủ non, vào tay hắn, một miếng da nguyên vẹn khó mà tìm thấy được, với hoàn cảnh sống không bằng chết như vậy, liệu ngươi có còn miệng lưỡi bén nhọn được nữa hay không!”

Lý thị hận đến nghiến răng nghiến lợi, trước kia ở tù quần áo còn kiếm được năm lượng bạc, sau khi về nhà bà không ngủ được, cứ nghĩ liệu còn có ngân lượng ở đó không nên quay lại tìm thử một chút. Dù sao tiền đó là do con trai trước khi chết kiếm được, bà cứ thoải mái lấy, ai ngờ, bạc thì không thấy, mà lại bị đánh một trận.

Mộc Vân Dao bị đẩy ra, nàng đứng không vững, ngọn đèn trong tay chấp chòn rồi dập tắt, trong phòng trở về một màu đen tối, chỉ có thể nghe tiếng Lý thị thở hổn hển. Một cái ý niệm trong đầu bỗng hiện lên, Mộc Vân Dao nắm chặt tay, căn cứ theo trí nhớ, quay người tìm cây gậy, rồi đánh mạnh quất vào chân Lý thị!

Lý thị không phòng bị, bị đánh trúng, té nhào trên đất, Mộc Vân Dao không cho bà cơ hội đứng lên, dùng hết sức mình kết hợp với cơn giận dữ và nỗi căm hận, một gậy hung hăng đánh vào đùi Lý thị, chỉ nghe tiếng rắc của xương vang lên, Lý thị thét như tiếng heo bị giết: “A... tiểu tiện nhân, ta giết ngươi, giết chết ngươi!”

Mộc Vân Dao phớt lờ bà ta, bình tĩnh thong thả đi đến cạnh bàn cầm lấy cái châm lửa, xé đại một mảnh vải rồi châm vào, sau đó thấp đèn dầu sáng lên, chẳng mấy chốc cả phòng được thắp sáng.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đánh gãy chân ngươi

“Tiểu tiện nhân, ngươi muốn chết thì tự đi mà chết, không cần kéo lão nương chôn cùng, đồ đáng chết, ngươi đang muốn thiêu cháy ta?” Nhìn ngọn lửa xung quanh, Lý thị sợ vô cùng, vừa thét chói tai vừa lùi ra ngoài, sắc mặt hoảng sợ cực độ.

Mộc Vân Dao bước về phía Lý thị, nhìn ánh mắt bà ta hoảng sợ, đẩy tù quần áo đè vào cái đùi bị gãy của Lý thị.

“A...a...”

Tiếng thét chói tai làm màng nhĩ người ta đau đớn, trong đêm khuya yên tĩnh truyền đi thật xa.

“Dao... Dao nhi...” Tô Thanh run rẩy, ánh mắt phức tạp nhìn Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao ngẩng đầu, sự ngoan lệ trong mắt tan dần, nước mắt chảy ra ròng ròng: “Mẫu thân, con bắt đắc dĩ mới làm vậy, con phải bảo vệ nương và bản thân, nương tin con đi, con sẽ không hại người.”

Nàng sợ Tô Thanh sẽ cảm thấy nàng tàn nhẫn, cho rằng nàng là cái quái vật máu lạnh, nhưng nàng không còn cách nào, sau bốn ngày Tô Thanh bước vào đường chết, cho nên, nàng muốn thay đổi, chẳng sợ con đường đỏ trần ngập máu, cũng không thể ngồi chờ chết, vì thế nàng muốn lợi dụng Lý thị, đem cái súc sinh Trương tài chủ giết chết, chỉ có như vậy, nàng cùng mẫu thân có thể bình an mà sống.

“Dao nhi đừng sợ, đừng sợ, là mẫu thân châm lửa, người là do mẫu thân đánh, con đi đi, chạy mau đi!” Tô Thanh vội đem Mộc Vân Dao vào lòng, nàng sợ, sợ đến phát run cả người, ngay cả nói cũng không thông, đáng lẽ nàng nên xa lánh khi thấy đứa con mình quá tàn nhẫn, nhưng nàng không làm được. “Dao nhi, tranh thủ cơ hội này, chạy đi, càng xa càng tốt, mãi mãi đừng quay về đây!”

Tô Thanh nhìn Lý thị, trong mắt mang theo hận thù, trước giờ nàng nghĩ thật đơn giản, nhưng bà bà mỗi ngày luôn tìm cơ đánh chửi nàng vậy mà bây giờ còn muốn bán mình cùng nữ nhi để đổi bạc, lần đầu tiên nàng hận đến lấy máu trong đầu tim. Nhiều năm rồi, Mộc Thanh cùng Vân Dao là tất cả của nàng, nay, Mộc Thanh đã mất, bầu trời như sụp đổ nhưng nàng không thể kiên cường, đã là nương của đứa nhỏ, nàng phải bảo vệ đứa nhỏ của mình! Chẳng sợ dùng cả mạng mình để đổi lấy, cũng không bao giờ đem nữ nhi đẩy vào hồ lửa!

“Không, mẫu thân, ngài cứ yên tâm, chúng ta sẽ không sao cả, lúc này chúng ta đều sống thật tốt mà, phải chết là bà ta, là bọn họ, là những người làm hại chúng ta!” Mộc Vân Dao ánh mắt lạnh như băng mang theo hơi thở bạo ngược, nhìn Lý thị đang ngồi trên mặt đất.

Vào mùa đông, trời trở nên khô hanh, lúc xây nhà ở đều dùng vật liệu là gỗ lâu năm, chỉ một chút mồi lửa đều dễ dàng bốc cháy, chốc lát, cả tù quần áo cũng cháy.

Lý thị kêu đến khản cả họng, lúc đầu còn chửi mắng thậm tệ, sau cùng lại bắt đầu cầu xin Mộc Vân Dao: “Dao nhi, ta là tổ mẫu của ngươi, ngươi cứu... làm ơn cứu ta đi!”

“Tổ mẫu, hôm qua, mẫu thân quý xuống cầu xin ngươi đừng đem hai mẫu tử ta bán đi, ngươi không đồng ý, ngươi cảm thấy ta sẽ cứu ngươi à?”

“Không, ta không bán các ngươi đâu, về sau, ba người chúng ta nương tựa nhau để sống.”

“Ồ, nói thật dễ nghe, tiếc là chữ lại từ miệng ngươi phun ra, ta không tin được cái nào. À mà ngươi cũng đừng tuyệt vọng sớm, ta không để ngươi chết đâu.” Ít nhất bây giờ sẽ không.

Nói xong, bên ngoài đã huyền ảo tiếng kêu dập lửa, trong phòng không ngừng có những miếng gỗ bị thiêu cháy rớt xuống. Một cây gỗ cháy rơi xuống trước mặt Mộc Vân Dao, Tô Thanh muốn kéo nàng né xa ra nhưng Mộc Vân Dao lại không nhúc nhích: “Mẫu thân, đừng sợ, con sẽ bảo vệ nương.”

Nói xong, nàng nhìn khúc gỗ bốc lửa trước mặt, ngồi xổm xuống, cắn răng cầm lên. Tô Thanh hét hoảng: “Dao nhi!”

Mộc Vân Dao sắc mặt trắng bệch thả tay ra, bàn tay toàn là máu thịt bê bết, nàng sờ mặt Tô Thanh làm mặt dính đầy than và máu, sau đó mới dùng sức đẩy tù quần áo.

“Mẫu thân, giúp ta đẩy nó ra, cứu tổ mẫu ra!”

“Dao nhi...”

“Mẫu thân tin tưởng con!” Thời gian khẩn cấp, nàng không kịp giải thích rõ ràng.

Lý thị đã muốn điên: “Quý, ngươi là đồ ác quỷ, cứu mạng với, ai đó cứu với! Tiểu tiện nhân, đồ đáng chết, cút, cút ngay!” Không là quỷ sao có khả năng tàn nhẫn đến như thế.

Mộc Vân Dao mặt lạnh dần, vừa nâng tù quần áo lên một chút, nghe thấy thế liền buông tay, rắc, Lý thị vốn đã gãy chân, nay hình như lại gãy làm hai nửa, đau đớn cùng hoảng sợ cực độ làm cho bà ngất đi.

Tô Thanh giúp đỡ Mộc Vân Dao đem tù quần áo nâng ra, rồi cùng nhau hợp lực kéo Lý thị theo hướng cửa mà đi.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Người nói phải có người tin!

Trước cửa đã tụ tập thôn dân đến dập lửa, xem thấy có bóng người ở cửa, vài cái nông phu vội vàng tiến lại, bắt chắp nghi kị khác giới, kéo Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh đang kéo Lý thị ra ngoài.

Không khí trong lành tràn vào phổi, Mộc Vân Dao ho sặc sụa, liền có người đưa nước đến: “Thiên gia phù hộ, người không có việc gì là tốt rồi.”

Mộc Vân Dao ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự cảm kích, trong mắt không ngừng rơi lệ: “Đa tạ Dương thẩm, tổ mẫu, tổ mẫu...”

“Trời, tay của ngươi làm sao...” Dương thị hoảng sợ, làn da hoàn hảo của Mộc Vân Dao rất nổi tiếng cùng với bàn tay trắng nõn, không ai trong thôn sánh bằng, giờ đây không biết đã làm gì mà hai tay đều là máu, lòng bàn tay phồng rộp nhìn thật đáng sợ.

Mộc Vân Dao chảy đầy mồ hôi trên trán, hai mắt linh động bắt đầu lo lắng: “Khi cứu tổ mẫu, tay bị thương nhẹ thôi, cháu không sao, chân tổ mẫu bị tù đề bị thương, lúc bà tỉnh lại sẽ đánh chết cháu mất...”

Lý thị nổi tiếng là không phân rõ phải trái trong thôn, đối xử với tức phụ cùng tôn nữ mình vô cùng khắt khe, làm cho nhiều người nhìn không nổi, nhưng đó là việc của Mộc gia, bọn họ là người ngoài không tiện xen vào, nhưng với tình huống hiện tại, nha đầu kia vì cứu Lý thị làm bị thương đến như vậy, Lý thị không biết cảm ơn thì không thể để yên như vậy được.

“Nha đầu ngươi cứ yên tâm, ngươi cứu tổ mẫu ngươi, nàng sao lại đánh ngươi được chứ.”

Mộc Vân Dao như không nghe thấy an ủi, cẩn thận tựa vào Tô Thanh, cùng Tô Thanh ôm nhau, ngơ ngẩn nhìn căn nhà đang cháy.

Nhìn hai người ốm yếu như vậy, thôn dân chỉ biết lắc đầu, cô nhi quả phụ nhìn thật đáng thương. Mộc Thành là thư sinh duy nhất trong thôn Thạch An, tính tình ôn hòa, rộng lượng, thường giúp viết thư linh tinh, thanh danh khá cao. Mặc dù vậy, một số người luôn ghen tỵ khi thấy hắn cười được Tô Thanh, một thiếu nữ rất xinh đẹp luôn cười dịu dàng với hắn, không thể nói cái gì xấu về hắn được, chỉ có thể chua chát nói có phúc. Chỉ duy nhất không tốt là mẫu thân hắn. Lý thị tính tình chanh chua, chỉ vì một cái lông gà cũng có thể nháo đến trời với láng giềng, hơn nữa làm người cực kỳ hà khắc, vì một chút tiền mà ngăn cản làm Mộc Thành cưới xa, khiến phụ thân Mộc Thành phiền muộn vô cùng.

“Khụ khụ, tiểu tiện nhân, đồ tiện nhân đáng chết!” Lý thị tỉnh, vừa mở mắt liền mắng Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao rúc vào Tô Thanh, trên mặt mang theo sự sợ hãi: “Tổ mẫu, ngài có sao không?”

“Tiểu tiện nhân, ngươi hại ta ra như vậy, còn dám hỏi ta có sao không hả? Ai da, chân của ta...”

“Tổ mẫu, chân người bị tù quần áo đè trúng bị thương, cháu cùng mẫu thân đã cố gắng nâng tù lên, bằng không, chúng ta đã sớm ra khỏi nhà rồi.”

“Thúi lắm, là do ngươi, là ngươi đánh gãy chân ta, đồ tiện nhân, chờ lão nương khỏe hơn, ta đánh gãy chân chó của ngươi!”

Mộc Vân Dao co rúm người lại, bỏ nhào vào lòng Tô Thanh, cả người run run, nhưng trong mắt phát tia sáng lạnh lẽo.

Thôn dân xung quanh nhìn không nổi: “Lý đại nương, chúng ta đều thấy Vân Dao nha đầu vì cứu ngươi, cả hai bàn tay đều bị thương do lửa đốt, ngươi còn mắng chửi nàng, ngươi còn lương tâm không?”

“Đúng vậy, sau khi Mộc Thành mất, ngươi liền khó xử các nàng bằng mọi cách, không sợ thất đức à.”

Lý thị nghe vậy, giận vô cùng, đã đau đến muốn ngất đi, nhưng tính không ăn thiệt vẫn còn: “Bớt xen vào việc của người khác đi! Ta giáo huấn tức phụ cùng tôn nữ mình mắc mớ gì đến các người?”

“Ngươi...” Dương thị tức giận, tiến lên vỗ vỗ vai Mộc Vân Dao, nói với Tô Thanh: “Phòng ở đã không còn, các ngươi không còn nơi nào để đi, hôm nay cứ lại nhà ta ở một đêm đi rồi tính sau.”

“Không được đâu ạ” Mộc Vân Dao ngẩng đầu, “Đa tạ Dương thẩm, nhưng chân tổ mẫu đang bị thương, cần người chăm sóc nên nương và cháu tạm thời ở nhà tổ mẫu là được rồi.”

“Tính tình bà ta như vậy...” Dương thị không nói hết lời, nhưng sắc mặt tràn đầy chán ghét.

“Không sao đâu ạ, tổ mẫu không thể động, thân là tức phụ và tôn nữ nên tận hiếu, bằng không, phụ thân trên trời mà biết được, sợ là muốn trách cứ.”

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng nói, sự lương thiện và hiểu biết của nàng làm thôn dân không khỏi gật đầu tán thưởng, quả nhiên là nữ nhi do người đọc sách dạy dỗ, tính tình này làm ai cũng thương tiếc.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ta nhất gan

“Ta không cần hai người chiếu cố, với tâm tư đen tối của hai người, có thể thừa dịp lão nương không thể nhúc nhích, âm thầm giết chết ta?” Nghĩ đến khi Mộc Vân Dao tàn nhẫn, Lý thị rung mình.

Mộc Vân Dao đi đến trước mặt Lý thị, giống như muốn xem thương thế bà ta thế nào, thừa dịp không ai chú ý, ấn vào vết thương bà ta. Đau đớn làm Lý thị rống lên rồi ngất đi.

“Tổ mẫu, ngài không sao chứ, tổ mẫu... Dương thẩm, làm phiền ngài hỗ trợ đem tổ mẫu ta nâng về nhà với.”

Mộc Vân Dao thật xinh đẹp, chưa được mười ba tuổi, đã có phong thái tao nhã, nhất là đôi mắt, thanh lãnh như băng chứa đựng nước, làm cho người xem liếc mắt liền thấy không đành lòng.

“Đưa nhò này, người thật mềm lòng... Thôi quên đi, tổ mẫu người đang gãy chân, chắc cũng không thể lại đánh chửi các người, lại đây, Trương gia, giúp cái nào.”

Lý thị ở cách đây cũng không xa, một mình sống trong ngôi nhà to lớn chẳng bù với nhà Mộc Vân Dao có ba người ở, nơi này là do phụ thân nàng xây dựng để cùng nhau ở, nhưng Lý thị luôn tìm cách làm khó dễ mẫu thân nàng, nhất là sau khi làm hại mẫu thân sinh non, phụ thân liền tìm nơi khác xây nhà rồi chuyển ra sống.

Dàn xếp Lý thị xong, Mộc Vân Dao cảm tạ các thôn dân, sau đó mọi người đều rời đi, vào mùa đông, đêm khuya có thể lạnh đến đem lỏ tai người đông cứng, bọn họ cũng không muốn ở bên ngoài lâu.

Tô Thanh cố gắng bình tĩnh lại, định hé miệng thì phát hiện hai hàm răng va vào nhau phát ra tiếng lập cập: “Dao nhi...” Chuyện tình mới xảy ra đã làm nàng sợ hãi.

Mộc Vân Dao cầm tay nàng, ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân chắc lạnh lắm rồi, con đi thiêu kháng*, nhìn sắc trời thì còn hơn hai canh giờ* nữa trời sẽ sáng, lại ngủ một lúc đi.

*hai canh giờ: 4 tiếng.

*kháng: cái giường, đủ chỗ cho hai, ba người ngồi hoặc nằm, ở trên giường có khi có bàn uống trà, thường đặt tại phòng chính trong nhà.

“Dao nhi, tổ mẫu người, bà ấy sẽ không có việc gì chứ?”

“Yên tâm, không bị gì cả.” Người tốt đoán mệnh, tai họa tồn ngàn năm, Lý thị, không cần lo lắng, còn có sức mắng chửi mà còn sức lực tràn đầy lắm.

Thiêu kháng tốt lắm, Mộc Vân Dao diu Tô Thanh ngồi lên, ấm áp từ dưới truyền đến, tâm thần căng thẳng dần thả lỏng.

“Mẫu thân, người ngồi ở đây, con đi xử lý vết thương cho tổ mẫu một lát.”

“Dao nhi, tay con bị thương, để cho nương làm cho.”

“Một chút thương không ảnh hưởng gì, mẫu thân nghe con đi.” Mẫu thân tính tình ôn nhu, thiện lương, để nương đi đối phó Lý thị sẽ chỉ chịu khi dễ, việc này nên do chính nàng làm.

Tô Thanh cảm thấy không ổn, nhưng nhìn dáng vẻ trầm ổn của nữ nhi, liền nghe theo nàng.

Giường khá lớn, Lý thị nằm ở đầu giường gần lò sưởi, cái chân thì được bó lại, vết máu vẫn không ngừng chảy ra. Mộc Vân Dao lấy chậu nước, cầm khăn giùm bà rửa vết máu, động tác cẩn thận, nhưng không nhẹ nhàng làm Lý thị đau đến tỉnh lại.

“Người... người muốn giết lão nương à?” Sắc mặt Lý thị trắng bệch, nghĩ đến đáng về ngoan lệ khi lửa cháy lớn, cảm thấy tim phát run, lúc này lại không có người ngoài, nếu Mộc Vân Dao muốn làm bậy, bà muốn chạy cũng không chạy được.

Mộc Vân Dao lạnh lùng cười: “Tổ mẫu nói cái gì, chúng ta là người một nhà, hiếu kính người còn không kịp sao lại giết người?”

“Người không phải là người, người là quỷ, là con quỷ đòi nợ!”

“Không làm việc đuổi lý, không sợ quỷ gõ cửa, nếu người không nợ ta, liền không cần sợ ta đến đòi nợ.”

Mộc Vân Dao dùng sức đem chân Lý thị đuổi thẳng rồi dùng vài quán nhiều lớp. Lý thị đau đến chết đi sống lại, miệng cứ la mắng. Mộc Vân Dao càng dùng sức dưng vào vết thương.

“A...Tiểu tiện nhân.. người cố ý...”

“Ta nhát gan, tổ mẫu đừng mắng ta nữa, một khi người mở miệng, ta lại sợ đến run tay, không kiểm soát được tay.”

Lý thị hận đến cắn răng, vừa hé miệng thì Mộc Vân Dao liền ấn mạnh lên vết thương một chút, làm cho bà không dám tùy ý kêu la tiếp. Tô Thanh ở một bên nhìn mà muốn hét hồn vỡ mật.

“Mẫu thân, đừng sợ, chúng ta ngủ đi.”

“Dao nhi, tay con...” Tô Thanh đau lòng cầm lấy cổ tay nàng, vốn đang bị thương lại dính nước, nhìn có vẻ càng khủng khiếp hơn.

“Mẫu thân yên tâm, qua vài ngày sẽ không còn gì.” Làn da của nàng tốt, vết thương cũng mau khép miệng, càng không dễ lưu sẹo. Đồi trước, chân bị gãy không được ai chữa trị, xương đều lòi ra ngoài, nhưng vẫn phát triển tốt lắm. Vết thương trên tay nhìn khá nghiêm trọng, nhưng chẳng bao lâu sẽ khỏi hẳn, bằng không, nàng cũng không dùng khổ nhục kể này.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp cố nhân

Sáng sớm hôm sau, Mộc Vân Dao liền tỉnh lại. Tối hôm qua, mẫu thân bị kinh hách, lúc này vẫn còn đang ngủ. Nàng nhẹ nhàng xuống giường, không muốn đánh thức nương.

Nhìn thấy Lý thị hai má đỏ lên, cau mày, phát tiếng hừ hừ, đã muốn phát sốt. Mộc Vân Dao lạnh lùng thu hồi tầm mắt, đi đến sài phòng* đeo sọt, ra cửa đi về phía sau núi. Nếu đã diễn thì phải diễn cho trọn, nàng hận Lý thị, cũng không phải vì bà ta hủy hoại thanh danh nàng.

*sài phòng: phòng chứa củi, phòng bếp.

Đồi trước, nàng cái gì cũng mất, đồi này, nàng phải được tốt nhất, kể cả thanh danh cũng vậy!

Hạ Yên thôn nằm ở rìa thành, dưới chân núi. Trên núi, cây mọc rậm rạp, mọc không ít thảo dược đại. Ngày thường, người trong thôn có người sinh bệnh, sẽ lên núi hái một ít thảo dược nấu nước uống, đa số đều dần hết bệnh. Vào mùa đông, gió lớn đập vào mặt người như kim đâm, chỉ chít khắp mặt. Tuy thế, Mộc Vân Dao vẫn không dừng bước tiến, khóe môi luôn mỉm cười.

Trên núi, cây cối đa số đều héo rũ, muốn tìm thảo dược càng không dễ dàng, may mà mắt nàng tốt, rất nhanh tìm được cây kẻ cầm máu và dây cà có tác dụng gây tê. Lấy xong, nàng tiếp tục đi về phía sau núi. Phía sau núi có dòng nước chảy, hơn nữa, dòng nước này ấm áp quanh năm, nàng muốn đi ven dòng tìm một con rắn, để làm lễ vật đưa cho Trương tài chủ, người muốn nạp mẫu thân nàng làm thiếp.

TÊ LỄ!

Vòng qua sườn núi, liền nhìn thấy màn sương mù mỏng đang bốc lên, Mộc Vân Dao bước nhanh hơn, đặt sọt xuống, nâng nước ấm lên rửa mặt, cảm thấy tâm tình thả lỏng rất nhiều. Cong môi, nhìn nơi nơi đánh giá, nơi này có ôn thủy*, chung quanh có nhiều cỏ cây còn xanh mướt, là nơi mà rắn rất thi đào hầm ngủ đông.

*ôn thủy: nước ấm, nước nóng.

Xem kĩ từng ngọn cỏ ở nơi um tùm, nàng đạp lên tảng đá đi qua dòng suối nhỏ, ngồi xổm xuống, xoay người đem nơi bụi cỏ mọc cao đẩy ra hai bên, liền cảm giác trước mắt có vật sắc nhọn lóe lên, một lưỡi dao sắc bén đặt ở cỏ.

“Người là ai?” Giọng nói trầm thấp mang theo sự lạnh lẽo, mỗi một chữ đều sắc bén như lưỡi dao.

Mộc Vân Dao cả người cứng ngắc, ớn lạnh cả sống lưng, khiến nàng xuất ra một tầng mồ hôi lạnh: “Ta là thôn dân của Yên thôn dưới chân núi, lên núi hái thuốc, không có ác ý gì.”

Lưỡi dao vẫn để ở cỏ, một sự đau đớn truyền đến, con người Mộc Vân Dao co rút nhanh, vội nói: “Ta có thuốc cầm máu!” Nàng ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, người này hẳn là bị thương không nhẹ, hy vọng hẳn thấy sự hỗ trợ của nàng mà không động thủ giết nàng!

Ngoài tiếng suối chảy róc rách từ trên cao xuống, Mộc Vân Dao nghe tiếng tim mình đập rõ ràng. Một lúc lâu, trong bụi cỏ cũng có động tĩnh, con dao được thu hồi, một gã nam tử ngồi dậy. Mộc Vân Dao không dám có dư thừa động tác, liền đem ánh mắt nhìn ra sau, vừa thấy, trong lòng không khỏi kinh hãi!

Trước mắt là một nam tử trên mặt dính đầy máu đen, nhưng vẫn không tổn hao phong thái tôn quý bản thân, khuôn mặt tái nhợt, lông mày nghiêm nghị, cả khuôn mặt mỗi một đường nét đều như tỉ mỉ khắc ra, nhất là một đôi con ngươi đen mang theo khí lạnh mãnh liệt như đầm nước lạnh giá, nhàn nhạt quét qua là lúc con ngươi ấy phát ra tia lạnh sắc nhọn giống như một cây kim bạc được ngâm lạnh trong đêm. Riêng dụng mạo đã làm cho Mộc Vân Dao cực kỳ hoảng sợ, không dám tin thân phận của hắn: Việt Vương! Đương triều tứ hoàng tử Ninh Quân Việt!

Tuy rằng chỉ thấy qua một lần, nhưng chỉ có người đã gặp qua hắn, cho dù là thoáng nhìn, cũng có thể nhận ra, thật sự là hắn, khí thế lãnh liệt trên người quá đặc thù*.

*đặc thù: riêng biệt.

Mộc Vân Dao không thể kìm chế cả người không run, trong lòng xuất hiện một nỗi hận cùng sợ hãi lan ra, kết cục của cái chết không minh bạch của nàng là ở Việt Vương phủ, đến chết cũng vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết một điều là cùng Việt Vương có liên quan.

Ánh mắt Ninh Quân Việt nâng lên, con ngươi đen như một đầm lạnh: “Được đâu?”

Mộc Vân Dao hoàn hồn, sau đó vội cúi đầu xuống: “Ồ cạnh dòng suối nhỏ, ta đi qua lấy.” Dịch mạnh ta yếu, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa, bây giờ còn không thể gây nhiều chuyện, nếu là khiến Tô gia chú ý sớm, liền hỏng bét.

Ninh Quân Việt không lên tiếng, nhìn nàng chậm rãi đứng dậy, khi đạp tảng đá đi qua dòng suối nhỏ không có đứng vững, liền rơi xuống nước làm ướt làn váy.

Mộc Vân Dao cầm chặt dây sọt, hít thở thật sâu mấy lần đem cảm xúc áp chế đi, không thể làm cho Ninh Quân Việt nhìn ra manh mối, nếu không dựa vào tính tình hắn, tuyệt đối sẽ không lưu lại người sống.

Mang theo thảo dược đưa qua, đôi mắt Mộc Vân Dao không dám nâng lên: “Đây là cây kế mà ta hái được, có thể cầm máu.”

Ninh Quân Việt nhìn thảo dược khô cần, trong mắt hiện lên tia lạnh: Một nắm cỏ khô, chẳng lẽ để hắn trực tiếp ăn hết?

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chủy thủ và sợi dây hồng

Mộc Vân Dao ý thức được không ổn, vội vàng tìm kiếm xung quanh, nơi này nước ẩm áp, nghĩ chắc có thảo dược tươi. Nàng không đi quá xa, liền thấy được thứ cần tìm, vội vàng nhổ ra rồi đi rửa sạch.

“Người bị thương ở chỗ nào?” Ven bờ cỏ dại mọc khá cao, đến bả vai Ninh Quân Việt, nàng chỉ ngửi thấy mùi máu tươi, lại không biết hắn bị thương ra sao.

Ninh Quân Việt lạnh lùng nhìn nàng một hồi lâu rồi mới mở miệng: “Ngược.”

Đây cỏ dại ra, Mộc Vân Dao giật mình, quần áo trên người hắn đã nhuộm thành màu đỏ, một vết thương từ bả vai trái kéo dài xuống xương sườn phải, miệng vết thương lộ cả thịt ra, sâu đến thấy xương bên trong.

Nói một tiếng ‘đắc tội’, Mộc Vân Dao nhẹ nhàng mà nhanh chóng đem áo Ninh Quân Việt cởi xuống, nhìn thấy miệng vết thương, không khỏi hít một hơi thật sâu, vết thương khá sâu, máu chuyển từ màu đỏ sẫm thành đen, nếu không cẩn thận chăm sóc, sợ là mạng này nên nói lời cuối cùng.

Việt Vương ở trong triều có địa vị khá xấu hổ, hắn là con trai trưởng của Vi hoàng hậu, địa vị đáng lẽ phải được tôn sùng, do Vi hoàng hậu độc sát các hoàng tử mà có tội, mặc dù không bị phế ngôi hoàng hậu mà bị đày vào lãnh cung. Ở lãnh cung sinh ra Việt Vương, mất máu quá nhiều mà chết. Việt Vương từ nhỏ đã không được hoàng đế thích, trước mười bốn tuổi vẫn sinh hoạt tại lãnh cung, mười bốn tuổi đã được phong vương, đất phong* lại ở biên cảnh nơi lạnh khủng khiếp, Việt Tây.

*đất phong: đất được vua cho.

Sau lễ phong vương, liền bị đưa về Việt Tây, đợi đến tám năm. Trong triều, ai cũng hiểu được, nói là phong vương, thực ra không khác lưu đày là mấy. Ở trong trí nhớ của nàng, Việt Vương hắn là ở sau ba năm nữa mới từ biên cảnh trở về mới đúng, như thế nào lại xuất hiện ở Yên sơn?

Trong lòng cân nhắc, động tác trong tay không ngừng lại, đã dùng khăn vải tũn thân* nhúng nước rửa sạch vết máu, chỉ còn lại miệng vết thương...

*tũn thân: luôn mang bên người.

“Cái kia...cho ta mượn chủy thủ* xài một chút đi.” Mộc Vân Dao nói có chút do dự, nàng có thể cảm nhận được Việt Vương phòng bị* với nàng, sợ thấy tình hình không tốt, hẳn sẽ lấy mạng mình.

*chủy thủ: dao găm

*phòng bị: đề phòng, cảnh giác.

“Da thịt chỗ vết thương của ngươi vừa bầm vừa đen, hơn nữa có dính độc, nếu không đem thịt này cắt đi, dùng đắp thuốc cầm máu thì vẫn không hiệu quả.”

Ninh Quân Việt đưa chủy thủ cho nàng, ánh mắt lạnh như băng quét nhẹ vào cổ mảnh khảnh của nàng, tiểu cô nương này khá gầy và yếu ớt, cái cổ trắng nõn kia, hẳn dùng một tay có thể bóp được, muốn giết nàng thật dễ dàng.

Mộc Vân Dao cảm giác lạnh cổ, giống như bị một mảnh thú nhin chòong chọc, tim đập nhanh hơn. Cầm lấy chủy thủ, cẩn thận tới gần ngực hẳn: “Ngươi cố chịu đựng, sẽ rất đau đấy.”

Ninh Quân Việt không thêm để ý, tầm mắt nhìn mặt Mộc Vân Dao một chút rồi lại nhìn xuống cổ nàng. Phía trên có dấu xanh tím do bị hẳn bóp khi nãy, khó nhìn thấy bộ dáng lúc đầu nhưng cổ nàng ta thật đẹp, trắng nõn trơn bóng như ngọc, tầm mắt hẳn lại hạ dần xuống, thấy có một dấu đỏ ửng, làm cho hẳn muốn dùng tay sờ một chút.

Ninh Quân Việt cứ im lặng mãi, Mộc Vân Dao thì đàm đãa mò hôi, nhìn thấy miệng vết thương chảy ra màu máu đỏ tươi, vội vàng nhai nát dược thảo giúp hẳn đắp lên: “Ồn rồi, ngươi...”

Lời nói còn chưa dứt, đột nhiên cảm giác cổ lạnh đi, một bàn tay lạnh đang bám trên cổ nàng.

Ninh Quân Việt hơi nheo mắt lại, xúc cảm này không khác ấm ngọc là bao, ấm áp mềm mại còn có mùi hương, theo suy nghĩ trong lòng, hẳn nhẹ dùng ngón tay chạm vào nơi đỏ ửng đó, cảm thấy người trong lòng giật mình.

Mộc Vân Dao kinh hoàng, thân thể cứng ngắt như tảng đá: “Ta đối với ngươi có ân cứu mạng, ngươi sẽ không lấy oán trả ơn, giết ta đâu nhỉ?”

Trong mắt hiện lên sự hứng thú, Ninh Quân Việt buông tay, nhìn hai mắt nàng mở to, đôi mắt trong như nước đang gợn sóng đã xuất hiện một ít nước mắt, so với nước suối còn muốn trong suốt hơn, giống như mèo con hẳn nuôi hồi nhỏ, đều yếu ớt, không chịu nổi một đá.

Hẳn thu hồi tay lại, nhìn cổ nàng mang một sợi dây hồng, liền thẳng tay nắm kéo đứt: “Nợ một cái nhân tình, ngươi có thể yêu cầu.”

Mộc Vân Dao nhẹ nhõm, thở dài một hơi, sát ý trên người hẳn đã mất: “Ta đi đây.”

Nói xong, không thấy Việt Vương nói gì, nàng cẩn thận lui về sau, sau đó cầm lên cái sọt chạy nhanh đi, trong tay còn cầm chủy thủ khi nãy giúp hẳn xử lý vết thương.

Rắn thì không tìm được, chuỗi chủy thủ này thay thế rắn giúp việc cho nàng.

Chạy được khoảng hai khắc (tầm 30 phút) thì đã tới chân núi cho đến khi nhìn thấy người trong thôn, Mộc Vân Dao mới ngừng chạy, há mồm thở dốc, cất chủy thủ đi, lau mồ hôi trên trán, làm như không có việc gì tiến vào thôn.

Hiện tại, nàng vô cùng sợ chết, bởi vì mẫu thân cần nàng bảo vệ, thù lớn chưa báo, tâm nguyện chưa thành, nàng muốn sống thật tốt, so với bất cứ kẻ nào đều tốt hơn mới được.

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Lần sau tát nước sôi

Việt Vương thu hồi tầm mắt, không bao lâu có hai gã thị vệ chạy tới: "Gặp qua chủ tử, thuộc hạ đến chậm, thỉnh chủ tử trừng phạt."

Việt Vương cúi đầu, nhìn sợi dây đỏ quấn quanh một mặt trăng lưỡi liềm, phía dưới còn có hai cái chuông bạc nho nhỏ, vang tiếng "đỉnh linh" vui tai: "Hạ Yên thôn, tra!" Dám lấy chủy thủ của hẳn, cũng là người gan lớn.

"Vâng."

.....

"Ai nha, Vân Dao nha đầu, nguoi đi làm cái gì vậy?" Dương thăm nhìn thấy Mộc Vân Dao làn váy ướt đầm, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, mùa đông lạnh như vậy, không phải là thời điểm nghịch nước.

"Chân tổ mẫu bị thương khá nghiêm trọng, cháu cùng mẫu thân lại không có bạc để thỉnh đại phu, chỉ có thể lên núi tìm chút thảo dược, giúp tổ mẫu trị liệu thương mà thôi." Mộc Vân Dao rũ mắt xuống, trên mặt hiện vài phần luống cuống: "Cháu nghĩ phía sau núi có ôn tuyền sẽ khá ẩm áp, chắc sẽ có thảo dược còn sống, không cần thận bị té xuống nước....."

"Nha đầu nguoi sao mà thành thật, tổ mẫu nguoi là thứ không có lương tâm, đi, ta cùng nguoi đi xem, hai mẹ con nguoi ốm yếu như vậy sao đỡ nổi bà ta."

"Đa tạ Dương thăm"

.....

Vừa tới cửa nhà, chợt nghe thấy tiếng Lý thị chửi bậy.

"Tiện nhân, độc phụ, đồ đáng chết, kêu nguoi đút nước cho lão nương, nguoi thế mà hát lên người của ta. Đồ vô dụng, sao không chết cháy luôn cho rồi, tốt nhất hủy khuôn mặt chi biết quyền rũ nam nhân kia đi! Thành nhi a, nguoi chết sớm, lưu lại lão nương chịu vợ nguoi giày vò....."

Mộc Vân Dao vội chạy vào phòng, nhìn Lý thị đang nhéo nương nàng cho hết giận, cánh tay mẫu thân đã đầy vết xanh tím, nàng nắm chặt nắm tay, tức đến người phát run.

Dương thị vội vàng tiến đến, một tay đỡ tay Lý thị, nhìn Tô Thanh, hận không thể rèn sắt thành thép*: "Bà ta nhéo nguoi, nguoi không biết chạy sao? Hiện giờ, bà ta chỉ ngồi phịch trên giường, có thể đuổi theo nguoi thế nào?"

*hận không thể rèn sắt thành thép: ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

"Dương đại tẩu, tôi...." Tô Thanh mắt rung rung.

Lý thị càng chửi khó nghe hơn: "Yêu, chó ở đâu tới xen vào việc người khác thế nhở, đến nhà ta bắt chuột hay Tô Thanh cùng nam nhân nguoi thân mật nên nguoi mới che chở nàng? Đều ăn cây củ cái, bớt bần tâm chuyện nhà người khác!"

Dương thị hận không thể tát mạnh một cái: "Nguoi nên tích điểm khẩu đức, có ai như nguoi nói xấu tức phụ chính mình sao?"

"Nguoi quan tâm thật nhiều, tức phụ nhà tôi, tôi muốn đối xử ra sao thì không ảnh hưởng đến nguoi tôi nói, thứ gà mái đẻ trứng! Có giỏi thì nhanh nhanh đẻ ra một cái trứng a, đồ vô dụng! Tôi khinh!"

Dương thị gả tới đây đã mười mấy năm vẫn không có đứa nhỏ, việc này là nỗi đau trong lòng nàng, hiện tại lại bị Lý thị ác ý nói đến, tức đến sắc mặt chuyển đen.

Mộc Vân Dao tiến lại giữ chặt tay Dương thị: "Thảm, tổ mẫu bà ấy.... Xin lỗi thảm, thảm nên về trước đi ạ"

Dương thị môi run run, một lúc lâu mới nhả ra khí: "Vân Dao nha đầu, các nguoi... các nguoi cũng không cần nhịn nhục nhiều, mặc dù đây là việc nhà, nhưng ở Lý Chính cũng có thể giành được lẽ phải.

Xem vết thương của Lý thị, đã được cẩn thận rửa sạch rồi, sáng sớm Vân Dao còn đi lên núi hái thuốc, đối với Lý thị hết lòng quan tâm chăm sóc, mà lão bà Lý thị này còn không biết tốt xấu!

Mộc Vân Dao cắn môi, ánh mắt sa sút cùng khổ sở: "Phụ thân từng nói, việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, cho nên..."

Xem bộ dạng nàng, Dương thị chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng: "Nguoi nha... ôi, mau đi thay quần áo khác đi, đừng để bị lạnh."

"A, cảm ơn thảm."

Đợi cho Dương thị rời đi, Mộc Vân Dao trên mặt tuy khuất cũng khó xử trong nháy mắt đã biến mất, nàng quay đầu nhìn về phía Lý thị, bỗng nhiên cười thật sáng lạn: "Tổ mẫu, tật xấu thích nhéo người, nên sửa lại."

Lý thị thấy nàng cười cảm thấy trong lòng phát run: "Nguoi... nguoi muốn làm gì?"

Mộc Vân Dao đón lấy bát nước trong tay Tô Thanh, sau đó cho thêm nắm muối vào, ở ánh mắt hết hồn của Lý thị, tạt nước vào trên đùi bà ta.

"A... Tiện nhân, Mộc Vân Dao, tiểu tiện nhân, ta muốn đánh chết nguoi, giết nguoi!"

Ý cười trên mặt Mộc Vân Dao vẫn không đổi: "Tổ mẫu, tật xấu mắng chửi người của bà cũng nên sửa lại, nếu không, lần sau tôi sẽ không cần thận đem nước sôi đổ lên người bà thì làm sao bây giờ?"

"Người dám?" Lý thị trừng lớn mắt, tiểu tiện nhân này khi nào có gan như vậy?

"Ha ha..." Mộc Vân Dao cười ra tiếng, âm thanh trong trẻo du dương, lại mang theo một sự hung hãn: "Đến bây giờ người còn không thấy rõ tình hình, hiện giờ, tôi là dao thót, người là thịt, muốn giết chết người, quả thực so với đề chết một con kiến còn đơn giản hơn nhiều."

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiến vào Hoàng Tuyền*

*hoàng tuyền: âm phủ.

"Người... người muốn làm gì?" Lý thị hét chói tai, nhưng chủ yếu là muốn phô trương thanh thế.

"Yên tâm, chưa xử lí xong Trương tài chủ thì bà sẽ không có việc gì cả."

Lý thị nuốt nước miếng, quay đầu trừng mắt với Tô Thanh: "Đồ sao chửi nhà người, chẳng lẽ chỉ biết nhìn không quản nằng ta sao?"

Mộc Vân Dao run lên, vội quay đầu nhìn về phía Tô Thanh, lệ khí trong lòng nằng quá nặng, quên mất cảm nhận của mẫu thân, mẫu thân sẽ trách mình sao?

Nhìn ánh mắt cầu xin của Mộc Vân Dao, Tô Thanh như thể hóa thành nước: "Lòng dạ Dao nhi lương thiện, đều do bà bức bách con bé. Dao nhi đừng sợ, mẫu thân giúp con chống, mặc kệ con làm cái gì, mẫu thân đều ủng hộ con."

Mộc Vân Dao nhào vào lòng Tô Thanh, cọ cọ vào ngực, ôm ấp ấm áp, mềm mại giống như bao lấy nằng: "Mẫu thân, có nương ở cạnh thật tốt."

"Hài tử ngốc."

.....

Dương thị từ trong nhà Lý thị khóc đi ra, khiến không ít người chú ý, hỏi nguyên do thì đối với Lý thị chán ghét càng nhiều. Trong thôn không phải không có bà và khó ở chung, nhưng khó ở chung như Lý thị thì chỉ có một.

Phía bên Trương tài chủ, Trương Vĩnh An sốt ruột đến khó chịu, hẳn đã sớm cùng Lý thị nói rõ, muốn mua Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao về, thế mà khi thức dậy thì nghe tin nhà Mộc gia cháy, Lý thị bị gãy chân, vì vậy kế hoạch của hắn bị ngâm nước nóng* rồi!

*bị nhỡ, không đúng hẹn.

Đi vòng quanh nhà, quần gia Đình Sơn đi đến, trong tay còn cầm một tờ giấy: "Lão gia, ngài mau xem đi, mau xem đi."

"Đêm nay giờ tý, trong nhà ở thôn tây, phần thưởng là hoa quế trắng* Hoa quế trắng là có ý gì?" Trương Vĩnh An nhíu mày.

"Hoa quế trắng... trắng... bạch tồ.... A, là Tô! Người họ Tô, hoa quế bạch tồ không phải nói về chữ Tô sao! Lão gia, bức thư này không lẽ là do Tô Thanh nương tử đưa tới đi."

*bạch tồ: Thứ cây đậu to, hoa trắng.

Nghe thấy là Tô Thanh, Trương Vĩnh An lập tức cười to: "Tất nhiên phải." Cứ nghĩ đến Tô Thanh bộ dáng mềm mại ôn nhu, Trương Vĩnh An sắp chảy rớt nước miếng, còn có Mộc Vân Dao, một thân nhu nhược, quả thực so với đậu hủ non còn yếu ớt hơn, làn da nhẵn mịn.

"Giờ tý, giờ tý, chuẩn bị quần áo tốt nhất đem ra cho lão gia, đêm nay lão gia ta muốn thiết ngọc châu hương*!"

*vụng trộm với người đẹp.

Mộc Vân Dao cẩn thận đem được liệu nghiền thành bột phấn, sau đó cẩn thận bao vào khăn tay.

"Dao nhi, con đang muốn làm cái gì?" Tô Thanh nhìn thảo được trên mặt đất, đều là những thứ nằng chưa thấy qua.

"Mẫu thân, con đói bụng, nương đi làm ít đồ ăn cho con đi." Mộc Vân Dao ôm lấy thắt lưng của Tô Thanh, chui vào lòng ngực nương, cọ cọ, làm nũng nói.

"Được, mẫu thân liền đi làm."

Lý thị cả người nóng như lửa đốt, giọng khàn khàn: "Tô Thanh, cho ta miếng nước!" Nói xong còn liếc nhìn Mộc Vân Dao không phản ứng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thanh bụng chén nước ấm đi qua, đang chuẩn bị đưa cho Lý thị, lại bị Mộc Vân Dao chặn lại, cướp đi: "Mẫu thân, làm sao nương biết con khát, mau đi nấu cơm nha, con sắp chết đói rồi."

"Mộc Vân Dao, ngươi muốn chết khát tổ mẫu mình như vậy à?"

"Muốn uống, tự mình đi lấy a!" Mộc Vân Dao trong lòng lóe ra nỗi hận khắc cốt, nếu không phải bà ta, mẫu thân mình sao chết thê thảm như vậy! Hơn nữa, nàng bị gãy chân, Lý thị cũng đối đãi với nàng như vậy, mặc cho nàng cầu xin, cũng không đưa chút nước cho nàng, ngay cả cơm đều ôi thiu, hơn nữa, nàng còn ném cơm xa xa rớt trên mặt đất, làm cho nàng giống như con chó bò tới ăn. Nàng bây giờ còn nhớ rõ tiếng cười đắc ý của bà ta.

"Ngươi..." Lý thị muốn há mồm mắng, lại thấy được ánh mắt mang ý cười của Mộc Vân Dao nhìn qua, nhất thời nuốt xuống.

Mộc Vân Dao cười lạnh, đối phó với người như Lý thị, ngươi cần so với bà ta càng ác độc càng tốt. Nàng cẩn thận nghiền thuốc bột, trong mắt yên tĩnh.

Năng lực phân biệt thảo dược là sau khi vào Tấn Vương phủ, đi theo Độc nương tử học. Khách trong Tấn Vương phủ rất nhiều, nhưng phái nữ chỉ mình nàng ta, nàng ta thường hát một thủ khúc, nhưng thích hợp với tâm tình hiện tại của nàng:

"Khuyên quân một ly rượu, mẫn ảm nhất giang lo.

Đối quân một tiếng cười, mím cười ôn nhu đao.

Nếu như mặt phù dung lệ nhiều điểm, nửa đêm quân nhập Hoàng Tuyền.

Quân nhập Hoàng Tuyền đừng kêu oan, phía sau bạch cốt cao như núi.

Ngày xưa thù hận hôm nay báo, chớ sử oan hồn nửa đêm cười."

*Tạm hiểu là đưa vua ly rượu, vua uống khiến giang sơn lo; đối với vua cười, nụ cười ôn nhu nhưng sắc bén như đao; vua xuống âm phủ đừng oán trách, sau lưng đã có núi xương trắng; thù xưa thì hôm nay báo, chớ để oan hồn nửa đêm cười..."

Tối nay, nàng cũng muốn đưa người nhập Hoàng Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Động thủ giết người

Tô Thanh hầm nửa củ cải trắng, kèm thêm bánh bột ngô, cũng không tính là mỹ vị, nhưng Mộc Vân Dao ăn cảm thấy thật ngon, nàng tâm tình hiện tại khá tốt, chẳng sợ Tô Thanh mủn cho nàng một chén toàn cát đá, nàng cũng có thể ăn ngon như thế.

"Mẫu thân, uống miếng nước ấm rồi hãy ngủ tiếp." Trong phòng đã lên đèn, Mộc Vân Dao bụng bát nước ấm lại, ở dưới ánh đèn có thể nhìn thấy trong nước hiện lên màu vàng.

Tô Thanh uống một ngụm, cảm thấy hương vị có chút kỳ quái: "Dao nhi, nước này..."

"Con có thả thêm ít dược giúp yên giấc, mẫu thân yên tâm."

Tô Thanh gạt đầu, cũng không có nghĩ nhiều, cùng Mộc Vân Dao nằm lên trên giường, không bao lâu thì đã ngủ say.

Đợi một lát, Mộc Vân Dao đứng dậy, cố sức cõng Tô Thanh đến tây phòng. Tây phòng cũng có giường đất*, đây đáng lẽ là nơi ba người họ ở, nhưng phải ở riêng nên bỏ trống, giường này Lý thị cũng không có động tới.

*giường đất: đắp bằng đất có ống dẫn khói nóng để làm lò sưởi.

Dùng hết sức đem Tô Thanh đặt lên, Mộc Vân Dao há miệng thở phì phò, thân thể mình thật quá yếu rồi. Nàng trải chăn nệm ra, giúp Tô Thanh đắp chăn thật, sau đó châm lò sưởi, thấy độ ấm thích hợp, mới đứng dậy sửa sang lại quần áo, ngồi vào phòng chính chờ Trương tài chủ tới.

Bóng đêm càng ngày càng đậm, trong thôn yên tĩnh, bỗng có tiếng chó sủa vang lên. Hai bóng đen chậm rãi tới gần nhà Lý thị.

Tài chủ Trương Vĩnh An đứng trước cửa, vì muốn thể hiện khí phách, hắn còn bắt chước những người phong nhã trong Yển thành, trong tay cầm một cây quạt. Quản gia Đinh Sơn tiến lên đẩy nhẹ một cái, đại môn kêu "chi nha" rồi mở ra.

Trương Vĩnh An nhếch miệng cười không ra tiếng: quả nhiên đang đợi hắn, vốn thấy Tô Thanh là một trinh tiết liệt nữ*, hiện giờ xem ra cũng chỉ là thứ đàn bà lẳng lơ mà thôi!

*người đàn bà bảo vệ trinh tiết mãnh liệt

Trong nhà yên tĩnh, chỉ có chính phòng có ngọn đèn vàng. Trương Vĩnh An phẩy tay, ý bảo quản gia Đinh Sơn chờ ở cửa, tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa: "Tiểu mỹ nhân, Trương mỗ đáp ứng lời mời đến đây."

Dưới ánh đèn, Mộc Vân Dao chậm rãi nâng đôi mắt lên, lông mi dày dài rung động: "Vào đi."

Trương Vĩnh An vội vàng đẩy cửa vào, nhìn thấy Mộc Vân Dao dưới ánh đèn, ngẩn người một chút rồi cười càng sâu: "Nguyên lai là tiểu mỹ nhân a."

Buổi sáng, Mộc Vân Dao đã dùng trướng lán lên những vết xanh tím trên mặt, lại bôi thêm được, hiện giờ trên vết thương trên mặt đã hồi phục hơn phân nửa, chỉ có vết thương dùng mảnh sứ vỡ cửa vẫn còn đó. Điem vết thương ấy cũng không làm hao tổn nhiều đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn làm tăng thêm vài phần diễm đạm đáng yêu.

Dưới ngọn đèn dầu, con người trơn bóng ngập nước, sáng long lanh, nhẹ nhàng liếc nhìn qua, sự yêu mị có thể câu hồn đoạt phách người khác. Trương Vĩnh An nhìn không chớp mắt, hận không thể đem ánh mắt dính đến trên người Mộc Vân Dao.

"Trương tài chủ hôm nay này thân quần áo không tồi." Rất thích hợp làm áo liệm mặc nhập quan tài.

"Tiểu mỹ nhân thích, ngày sau ta mỗi ngày mặc cho người xem." Trương Vĩnh An tiến lên muốn sờ tay Mộc Vân Dao, lại bị Mộc Vân Dao ném khăn tay vào mặt.

"Tiểu mỹ nhân, người....." Trương Vĩnh An nhếch miệng cười to, bỗng nhiên cảm thấy được nói chuyện càng ngày càng không rõ ràng lắm.

Mộc Vân Dao đứng lên, từ dưới bàn lấy ra cây gậy to, hướng đầu Trương tài chủ hung hăng đập xuống!

Bốp, giáng một gậy vào đầu, cho dù Mộc Vân Dao khí lực nhỏ, cũng có thể đánh Trương tài chủ ngất đi.

"Lão gia, ngài không có việc gì đi?" Ở cửa, quản gia Đinh Sơn có chút nghi hoặc, tiếng động này tựa hồ có chút không đúng.

"Đình quân gia, Trương tài chủ đột nhiên té xỉu, người muốn hay không tiến vào nhìn xem." Mộc Vân Dao đầy sát khí, lúc trước trong những người lẳng nhục mẫu thân, Đinh Sơn này cũng có phần! Cho nên, hắn cũng nên chết!

Đinh Sơn vội vàng đẩy cửa ra, mới vừa vào cánh cửa, chợt nghe đến bên tai có tiếng gió mạnh, hắn dùng tay cản lại, tay kia bị đánh trúng một chút, rồi sau đó cầm cây gậy, ra về chuẩn bị đá Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao vội vàng lui về phía sau, đưa khăn tay ném trúng mặt Đinh Sơn, Đinh Sơn không phòng bị, chỉ nghe đến một mùi vị thuốc đông y, rồi động tác chậm dần, còn chưa kịp phản ứng, đã bị một gậy nện ở trên đầu.

"Người....." Đinh Sơn không dám tin, một cái hương đã nha đầu mà có gan giết người!

Mộc Vân Dao mặt không đổi sắc, nhìn đinh sơn vẫn chưa ngất xỉu, lại đánh thêm một gậy. Đinh Sơn lắc lư, té trên mặt đất.

Ném cây gậy xuống, Mộc Vân Dao xuất ra chùy thủ, đúng là cái chùy của Việt Vương dùng, nàng chậm rãi đi qua, nhắm ngay tâm Đinh Sơn, dùng hết khí lực đâm thẳng xuống!

Quả nhiên là đồ tốt, không cần phí nhiều khí lực có thể giết người. Nàng nhìn hai tay dính đầy máu, con người kịch liệt rung động một chút, rồi sau đó khôi phục như thường. Nếu nhất định phải đập trên máu tươi mới có thể sống tốt, nàng không ngại dùng máu địch nhân trả ra một con đường bằng phẳng!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giết người rồi!

Bỗng nhiên, bên giường phát ra tiếng động, Mộc Vân Dao quay đầu nhìn qua, Lý thị đang lờm lờm, trong mắt vô cùng khiếp sợ như nhìn thấy ác quỷ: "Người... Người giết.... Giết người rồi..."

"Đúng vậy a, ta đã giết người, tổ mẫu bà hãy kêu lên đi, đem người trong thôn gọi lại đây.

"Không, tổ mẫu sẽ không nói lung tung, người đừng a, đừng lại đây!"

"Bà là tổ mẫu ta, trên người của ta có chảy dòng máu của bà, tôi tự nhiên sẽ không giết bà. Cho nên, kêu đi, đem mọi người kêu đến đây đi."

"Không, ta....." Lý thị đã muốn bị dọa sắp vỡ mật, không dám lên tiếng.

Mộc Vân Dao nhíu mày, chủy thủ trong tay vừa động, trực tiếp đặt lên cổ Lý thị: "Kêu to lên!"

"A, giết người rồi, giết người rồi!"

Một tiếng thét chói tai, làm cho người trong thôn đều giật mình tỉnh lại.

Lý thị liều mạng thét chói tai, dùng hết khí lực để rống lên. Một lát sau mà, nghe được có người gõ cửa, ánh mắt bà lóe sáng lên. Chỉ cần có người đến đây, Mộc Vân Dao nhất định phải chết. Trải qua hai ngày gần gũi, bà đã muốn hoàn toàn cải biến nhận thức đối Mộc Vân Dao, trước kia tiêu tiện nhân này luôn nhất gan, giờ lại giống như bị quỷ nhập thân, đôi mắt đen kìa, liếc mắt một cái khiến cho người ta như rơi vào hầm băng. Bất quá, sau ngày hôm nay cũng không cần lo lắng, nó đã giết người, chết chắc rồi!

Nghĩ đến đây, Lý thị liền vết thương trên đùi cũng không cảm thấy đau nữa, lòng tràn đầy hưng phấn, lên nhìn Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao nhìn nhìn cửa, nắm chặt chủy thủ trong tay, tìm đúng vị trí, hung hăng đâm vào cánh tay mình, máu nháy mắt chảy ra! Sau đó, nàng không chút hoang mang, tiêu sái đi đến gần Trương Vĩnh An, đem vết máu trát dính tay hắn, sau đó đem chủy thủ dính máu nhét vào tay Trương tài chủ.

"Người..... Người làm cái gì?" Lý thị nhìn một màn này, cảm thấy sờn gai ốc.

Mộc Vân Dao đi đến trước mặt bà ta, lấy tay mình đem vạt áo bà ta xả loạn: "Mặc kệ lúc nào, danh tiết nữ nhân đều cực kỳ trọng yếu, người nói xấu thân nương ta không trình không khiết, hôm nay ta cũng muốn cho người nếm thử, chút loại tư vị này!"

Nói xong, ánh mắt Lý thị tràn đầy hoảng sợ, đập một gậy, đem người đánh ngất xiu!

Cửa đích tiếng đập cửa vang lên trong chốc lát, chậm chạp không thấy có người mở cửa. Thôn dân chân chờ xem có nên rồi đi không thì đại môn được mở ra, một thân đầy máu Mộc Vân Dao vọt ra.

"Nha, đây là Mộc gia nha đầu, đây là làm sao vậy?" Dương thị bước nhanh tiến lên đỡ lấy nàng.

"Thảm, giết.... giết người.... Một câu còn chưa nói hết, Mộc Vân Dao đã ngất đi.

Các thôn dân vội vàng chạy vào sân, tiến vào trong phòng, nhìn đến trước mắt đích một màn trực tiếp dọa chết khiếp.

"Có... có người bị giết!"

"Này nên làm cái gì bây giờ, có phải hay không cần báo quan..."

"Đi thỉnh lý chính, nhanh đi thỉnh lý chính, mau!"

Rất nhanh, lý chính Dương Minh chạy lại đây, hắn đã muốn hơn sáu mươi tuổi, đã từng gia nhập quân đội, tránh năm mất mùa đói kém, bước qua nhiều xác người chết, giờ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tuy rằng khiếp sợ, cũng không giống những người khác hoang mang lo sợ: "Chu Duệ, Chu Kì, hai huynh đệ các người lại kêu thêm vài người, trong đêm đi Yên thành bẩm báo Huyện lệnh đại nhân, đã nói chúng ta trong thôn ra án mạng người.

"Hào, chúng ta đi ngay."

"Mộc Thành gia, Mộc gia nha đầu đâu?"

Ôm Mộc Vân Dao đích Dương thị vội vàng ra tiếng: "Ồ chỗ này đây, đứa nhỏ này cả người toàn là máu, trên cánh tay có một vết thương khá lớn, máu lại chảy ra quá nhiều như thế, phải mau băng bó lại một chút nha."

"Tức phụ Mộc thành đầu? Hai mẫu tử các nàng không phải đều ở nơi này? Tức phụ Chu Duệ, người nhanh đi đồng ốc nhìn xem, có ai ở đó không?"

"Ai, được, được,"

Tức phụ Chu Duệ, Tôn thị một người không dám đi loạn, kêu người cùng đi mới đẩy cửa phòng đồng ốc ra, nhìn thấy Tô Thanh đang ngủ say, không khỏi nhẹ nhàng thở ra: "Tô Thanh, Tô Thanh..."

Tô thanh bị lắc tỉnh, nhăn mày lớn tiếng hỏi: "Ai?"

"Đừng sợ, đừng sợ, ta là Tôn đại tẩu, mau, nhanh đi chính ốc nhìn xem, bà bà ngươi đã xảy ra chuyện."

"Sao..... Làm sao vậy? Dao nhi, Dao nhi đâu?" Sờ soạn bên giường thấy lạnh lẽo, Tô Thanh cả kinh hoang mang lo sợ, không kịp cảm ơn cũng không để ý gì khác, liền xông ra ngoài.

Dương thị tìm người giúp Mộc Vân Dao băng bó vết thương trên cánh tay, Tô Thanh nhìn thấy lập tức xông đến: ao nhi, Dao nhi, ngươi làm sao vậy?"

"Bình tĩnh, bình tĩnh lại đi, cánh tay Vân Dao nha đầu bị thương, nhưng người không có việc gì, bà bà ngươi... bà ta...."

Vừa vào cửa đã thấy Lý thị quần áo lộn xộn, mọi người đều hiểu được, lại nhìn trên đất hai người, một chết một ngất, trong lòng liền nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quan sai tiến đến

Cửa thành của Yển thành đã sớm đóng cửa, Chu Duệ cùng Chu Kì từ Hạ Yển thôn đi tới, thiếu chút nữa bị bắn chết vì bị cho rằng họ là đạo tặc, nghe được hai người nói trong thôn có xảy ra án mạng, liền có người đi xin chỉ thị Huyện thái gia. Đợi khoảng nửa canh giờ, cửa thành mở ra, ba gã quan sai cùng một gã khám nghiệm tử thi còn buồn ngủ, ngồi xe ngựa đi ra, hỏi rõ ràng vụ án, liền xuống Hạ Yển thôn chạy đi.

Chu Duệ cùng Chu Kì đi theo bên cạnh xe ngựa, một đường chạy đến Hạ Yển thôn, một đến thở không ra hơi, chỉ rõ vị trí Lý thị gia rồi ngồi xuống ven đường để thở.

Lúc trước vì phòng ngừa Lý thị đem quần áo bị nàng xả loạn, sửa sang lại hảo, Mộc Vân Dao liền đem bà ta đánh ngất xỉu, không biết là không phải xuống tay quá nặng, dưới tiếng người ồn ào như vậy mà Lý thị còn chưa tỉnh lại, vẫn đợi cho trời sắp sáng, mới từ từ tỉnh lại.

Cả phòng với ngọn đèn mờ nhạt mắt thấy bóng người mơ hồ, Lý thị chợt liếc mắt một cái nghĩ đến cả phòng đều đầy Quỷ Hồn, nhất thời la hoảng lên: "Cứu mạng, cứu mạng a, ta biết lỗi rồi, không nên, không nên!"

Có án mạng, thôn dân cũng không dám lộn xộn, đang im lặng thì nghe Lý thị hét chói tai, đem không ít người dọa cái giật mình.

"Lý thị, đây là có chuyện gì?" Gặp Lý thị đã tỉnh, lý chính Dương Minh vội vàng mở miệng hỏi.

Nghe được thanh âm quen thuộc, Lý thị mới định rồi tâm thần: "Lý chính, là Mộc Vân Dao, là Mộc Vân Dao giết người, ta tận mắt thấy, nàng còn muốn giết ta, nàng bị quỷ nhập thân, đốt chết nàng, nhanh thiêu chết nàng!"

"Tâm lão thái bà này quá đen, Vân Dao nha đầu bắt quả là cái đứa nhỏ mười ba tuổi, nó như thế nào có thể giết được hai cái đại nam nhân?"

"Cho dù ngày thường ngươi không thích tức phụ cùng tôn nữ của mình, nhưng không thể không phân tốt xấu như vậy, giết người chính là phải đền mạng!"

Lý thị trong lòng lo lắng: "Ta nói đều là lời nói thật nha, các ngươi tại sao có thể không tin đâu, chân của ta là do nha đầu thói Mộc Vân Dao đập gãy, còn đâm cháy kia, lửa do do nó phóng, các ngươi tin tưởng ta, nhất định phải tin tưởng ta nha!"

"Tổ mẫu....." Đang được Tô Thanh ôm vào trong ngực, Mộc Vân Dao yếu ớt tỉnh lại, nghe nói như thế sắc mặt nhất thời trắng bệch, ủy khuất, nước mắt càng không ngừng rơi: "Con không có, con không dám."

"Ngươi....." Lý thị đối mắt với Mộc Vân Dao có cảm giác sau lưng phát lạnh, theo bản năng quay đầu nhìn chỗ khác.

Thôn dân thấy phản ứng này của bà, trong lòng vốn không hiểu cùng hoài nghi hoàn toàn xua tan, Lý thị không dám cùng Mộc Vân Dao đối mặt, còn không phải là do chột dạ đi, bọn họ hãy nhìn nhất thanh nhị sở*.

*rõ ràng rành mạch

Tô thanh nắm chặt tay Mộc Vân Dao, lòng khẩn trương đến tâm đều nhảy tới cổ họng. Nàng mơ hồ cảm thấy được, sự tỉnh nên cùng với Vân Dao có quan hệ, nhưng Dao nhi nhất định là bị buộc bắt đắc dĩ, nữ nhi mình là một đứa nhỏ tốt, nhu thuận thiện lương thật, vẫn là như vậy.

Người trong thôn mặc dù có chỗ hoài nghi, nhưng quan sai không có tới, bọn họ cũng không dám nói lung tung nói, dù sao cũng là liên lụy đến mạng người, một câu nói sai, bản thân liền xúi quẩy.

"Quan sai đến đây!"

Chui ở trong lòng Tô Thanh, ánh mắt Mộc Vân Dao chợt dao động, tròn mắt trong tròng như mặt hồ bị gió nhẹ làm lay động, gợn sóng nổi lên rồi lại hạ

xuống.

Lý thị thấy quan sai, vốn tâm tư uể oải nhất thời phấn chấn lên: "Quan sai lão gia, là Mộc Vân Dao giết người, là nó đem người giết chết, ngài mau mau đem nó bắt lại, mau bắt lại!"

"Im lặng!" Yên thành tuy rằng khoảng cách kinh đô Tây Lăng cũng không tính quá xa, nhưng cũng chỉ là một tòa thành nhỏ, sai dịch ngày thường chỉ bắt chút hạng người kê mình cầu đạo*, nhưng vụ án liên quan đến mạng người, một năm cũng tiếp xúc không đến vài lần, hiện giờ nhìn trên đất đầy vết máu, vốn trong lòng đang suy nghĩ, nghe được tiếng nói bén nhọn của Lý thị, càng không kiên nhẫn.

*bắt chước tiếng gà gáy và giả làm chó vào ăn trộm.

"Vài vị sai gia, thảo dân là lý chính Dương Minh, phụ nhân vừa mới nói chuyện là Lý thị, nửa đêm, có thôn dân nghe được Lý thị sợ hãi kêu giết người, liền tiến đến coi thì nhìn thấy tôn nữ Mộc Vân Dao của Lý thị, cả người đầy máu chạy ra, sau khi vào cửa phát hiện Trương tài chủ cùng quần gia Đinh Sơn đều nằm trên mặt đất."

"A! Trương tài chủ động, hẳn không chết....." Trương tài chủ nằm bên cạnh bàn, trên người cũng có không ít vết máu, thôn dân thấy được Đinh Sơn đã chết, còn tưởng rằng hẳn cũng đã chết, không nghĩ tới hẳn chính là hôn mê bất tỉnh.

Trương Vĩnh An mới vừa ngẩng đầu, liền nhìn đến người cả phòng nhìn chòng chọc vào hắn, nhất thời cả kinh lui về phía sau, chúi thủ trong tay "bàng" một tiếng, rơi trên mặt đất.

Quan sai nhìn thấy chúi thủ, nhất thời khản trương lên: "Chúi thủ của ngươi từ đâu ra?"

"A, tôi..... Tôi không biết....."

Mộc Vân Dao kinh hô một tiếng: "Ô hu hu, mẫu thân, Trương tài chủ muốn giết con, hẳn có đao, đao thật bén, tay của con thiếu chút nữa bị hắn chặt đứt!"

Quan sai nghe vậy, vội vàng tiến lên dùng dây thừng đem Trương Vĩnh An trói lại.

"Không, ta không có giết nhân, ta chỉ có..... Là Tô Thanh, Tô Thanh quyến rũ ta, làm cho ta nửa đêm đến cùng nàng gặp gỡ, ta đi vào, nhìn thấy chính là xú nha đầu Mộc Vân Dao kia, sau đó ta còn không kịp phản ứng, liền đã hôn mê, ta không biết, cái gì cũng không biết."

Trong lúc nhất thời, các thôn dân đều nhón nháo lên, như thế nào còn dính tới Tô Thanh?

Luận văn làm sai, ngồi sửa lại toàn bộ (T-T)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bị thẩm vấn trên công đường

"Người nào là Mộc Vân Dao?" Quan sai hỏi.

Mộc Vân Dao âm thầm nhéo nhéo tay Tô Thanh để an ủi, trên mặt tái nhợt sợ hãi, trước ánh mắt chăm chú của mọi người, chậm rãi từng bước tiến về phía trước: "Con là Mộc Vân Dao."

Quan sai nhăn mi tâm lại, một tiểu nha đầu chưa nẩy nờ, mềm mềm yếu yếu có thể giết người? Cái Đinh Sơn kia chính là người cao lớn như vậy, một bàn tay đủ để đem Mộc Vân Dao nâng lên, một cái tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi có thể giết hắn, đây quả thực là chê cười!

Gã khám nghiệm tử thi đã muốn bắt đầu khám nghiệm tử thi, xem xét kỹ xác chết Đinh Sơn, lại nhìn nhìn chúi thủ trên mặt đất, đi đến gần Mộc Vân Dao, thần sắc có chút hiền lành: "Vị cô nương này, có thể hay không cho ta xem cánh tay của ngươi?"

Mộc Vân Dao hướng Tô Thanh trong lòng rút lui, cũng không có cự tuyệt, cả người phát ra run rẩy đưa cánh tay ra.

Nam nữ có khác, gã khám nghiệm tử thi làm cho Tô Thanh hỗ trợ đem vài bó bọc trên cánh tay Mộc Vân Dao cởi bỏ, nhìn thấy vết đao, nhất thời hít vào một hơi, miệng vết thương rất sâu, vài bó vừa cởi bỏ liền không ngừng chảy máu, thậm chí đều có thể nhìn thấy xương cốt, một đao kia thật sự là tàn nhẫn!

"Lưu ca, thế nào?" Một gã quan sai nhìn về phía gã khám nghiệm tử thi.

Gã khám nghiệm tử thi đem chui thủ đưa qua đi, ánh mắt nhìn một chút Trương tài chủ.

Quan sai nhất thời hiểu ý, ánh mắt nhìn về phía Trương Vĩnh An lập tức phòng bị: "Có lời gì người tiến vào huyện nha rồi nói sau, Huyện lệnh đại nhân đều có quyết đoán, mang đi! Người....." Quan sai nhìn về phía Mộc Vân Dao, giọng điệu ít đi vài phần hung ác: "Người là nhân chứng, cũng muốn theo chúng ta đi huyện nha, còn có vừa mới nói chuyện, Lý thị, đều mang đi."

Quan sai cùng gã khám nghiệm tử thi, tổng cộng bốn người, phải nâng thi thể Đinh Sơn, còn muốn áp giải Trương Vĩnh An cùng Mộc Vân Dao, căn bản còn tay đến nâng Lý thị. Hơn nữa, người này trên thân toàn máu me nhầy nhụa, chiếc xe ngựa kia là của Lưu khám nghiệm tử thi mượn chạy, cũng không thể dơ.

Lý chính Dương Minh vội vàng kêu người, dùng cái giá nâng Lý thị cùng Đinh Sơn, đi theo quan sai hướng Yên thành mà đi, người trong thôn xảy ra chuyện, vẫn là một đôi cô nhi quả phụ, bọn họ tự nhiên không thể không nhìn không hỏi.

Mộc Vân Dao thân thể yếu, lại mất máu quá nhiều, đi đến thôn khẩu liền sắc mặt trắng bệch bước không nổi nữa, Tô Thanh vội vàng đỡ lấy nàng: "Dao nhi, mau thân đến cổng người."

"Không, mẫu thân..... con không sao đích, con có thể đi."

"Vết thương sau đầu con còn không có lành, cánh tay lại thiếu chút bị chém đứt, chờ đi đến Yên thành, mệnh cũng không còn." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi tái nhợt, tim Tô Thanh như bị đao cắt.

Lưu khám nghiệm tử thi nhìn nhìn Mộc Vân Dao, đối với nàng vẫy tay: "Người là nhân chứng, cũng không thể xảy ra chuyện, đến trong xe ngựa đi ngồi đi."

Mộc Vân Dao sững sốt, lập tức mắt đầy cảm kích: "cám ơn đại nhân, cám ơn ngài." Nói xong, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Tô Thanh: "Nương, đại nhân làm cho chúng ta đi tọa xe ngựa đâu!"

Thân thể mẫu thân cũng không tốt, có xe ngựa ngồi liền không cần đi bộ, nàng nhìn không được mẫu thân chịu tội.

Tô thanh ngưng ngữ: "Con đi ngồi đi, mẫu thân đi bộ tới là được."

"Mẫu thân, nương không ở con sợ, đi thôi, đi nhanh đi." Nói xong, lôi kéo Tô thanh hướng xe ngựa đi đến. Tô thanh không dám quá mức dùng sức, sợ trúng đến vết thương của nữ nhi, chỉ có thể cúi đầu lên xe ngựa.

Gã khám nghiệm tử thi làm bộ như không thấy được, chờ hai người lên xe ngựa, vội vàng cho xe đi rồi.

Năm sáu chục cái thôn dân chậm rãi vào Yên thành, lập tức dẫn tới dân chúng Yên thành vây xem, hỏi rõ ràng nguyên do sau, toàn bộ Yên thành đều náo nhiệt lên, hướng huyện nha tiến đến.

Trong tửu lâu lớn nhất Yên thành Hưng Thịnh, thị vệ Vu Hằng cung kính bẩm báo: "Chủ tử, là thôn dân Hạ Yên thôn, nói là trong thôn một gia họ Mộc đã xảy ra án mạng người."

Khuôn mặt lạnh lùng, nam tử nhẹ nhàng nâng mắt, trong ánh mắt lạnh lẽo mang theo một tia hứng thú: "Đi xem." Mới vừa trộm gié đó của hắn, liền nháo ra động tĩnh như vậy, lá gan này thật không nhỏ!

Yên thành, Huyện lệnh sáng sớm đã nghe nói án tử này, nhìn thấy vài cái quan sai trở về, hỏi Lưu khám nghiệm tử thi một tiếng, trong lòng ước chừng có số, trực tiếp thẳng đường thăm vấn.

Lý thị sớm đã bị dọa đến hoang mang lo sợ, lúc này thậm chí có thể phiết thanh chính mình, nhìn đến Huyện lệnh Lưu Nguyên lập tức hô to: "Thanh Thiên đại lão gia, người là do Mộc Vân Dao giết, cùng ta không quan hệ, ngài phải nắm rõ a!"

"Ba!" Kinh đường mộc* đập mạnh một cái, Huyện lệnh Lưu Nguyên quát lạnh: "Trên đại đường há có thể ồn ào, người là Lý thị?"

"Là, là dân phụ, đại nhân làm chủ a!"

*Giới thiệu về “kinh đường mộc”

Trong các phim cổ trang Trung Quốc, chúng ta thường thấy quan huyện khi thẩm án, bên cạnh tay luôn có một khối gỗ. Một khi hiềm nghi phạm bên dưới không thành thực, hoặc giả trong đại đường nhân vì hai bên tranh tụng gây ồn ào náo loạn, quan huyện giơ cao khối gỗ gõ mạnh xuống mặt án, hiềm nghi phạm sẽ biến sắc, cả đại đường phút chốc nghiêm túc lại, quan huyện từ chỗ bị động trở thành chủ động. Khối gỗ ấy chính là “kinh đường mộc” (惊堂木)

Từ thời Xuân Thu, phủ quan các cấp đã bắt đầu sử dụng kinh đường mộc, mãi cho đến pháp quan thời Dân Quốc vẫn từng dùng qua vật này. Kinh đường mộc là một khối gỗ cứng hình chữ nhật có góc cạnh, lớn nhỏ thường là vừa tay người cầm. Trước thời Đường, kinh đường mộc không có đồ án. Từ Đường Thái Tông về sau, để được mỹ quan, trên kinh đường mộc có chạm khắc đồ án động vật rồng, sư tử, hổ. Thời Võ Tắc Thiên, triều đình quy định đồ án trên kinh đường mộc là hình rồng, lấy ý rồng tượng trưng cho hoàng quyền. Các triều đại sau noi theo đó. Còn như chất liệu để chế tạo, thường tuyển dụng gỗ tốt như hoàng hoa lê, gỗ tử đàn. Những loại gỗ này cứng, sớ mịn, khi gõ xuống án tiếng rất vang. Ngoài ra, ở phương bắc còn dùng loại gỗ cây dâu, cây táo, cây hắc hoè để chế tạo kinh đường mộc.

Thời cổ chức quan khác nhau, danh xưng cụ thể của kinh đường mộc cũng có khác. Kinh đường mộc mà hoàng đế sử dụng gọi là “chấn sơn hà” 震山河; kinh đường mộc của Tể tướng quan viên nhất nhĩ phẩm gọi là “tá triều cương” 佐朝纲; còn của nguyên soái, tướng quân võ quan các cấp thì gọi là “kinh hổ đảm” 惊虎胆, chỉ có khối gỗ nhỏ nhỏ mà quan viên phổ thông cấp dưới sử dụng mới gọi là “kinh đường mộc” 惊堂木.

Ngoài ra, nhìn từ công dụng thực tế của kinh đường mộc, không phải là vật mà quan viên chuyên dụng, các ngành nghề khác cũng có loại tương tự. Ví dụ tăng đạo dùng “giới quy” 戒规, “tỉnh mộc” 醒木 để tỉnh thần; nghệ nhân thuyết thư dùng “tỉnh mộc” 醒木, “chỉ ngữ” 止语 để làm người nghe chú ý; các thầy giáo tư thực dùng “hồ xích” 呼尺, “tỉnh ngộ” 醒误 để duy trì trật tự kỉ luật trên lớp. Tuy danh xưng và tác dụng khác nhau, có sự khu biệt với kinh đường mộc mà quan viên sử dụng, nhưng về bản chất đều có tác dụng “kinh đường” khiến mọi người chú ý. Nhân đó phải nói là, kinh đường mộc hoàn toàn không phải là vật chuyên dụng của quan viên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Có tờ giấy làm chứng

"Người nói người là do Mộc Vân Dao giết, Mộc Vân Dao, người có gì để nói?" Nhìn đến Mộc Vân Dao, mi tâm Huyện lệnh Lưu Nguyên nhíu lại, tuy rằng đã nghe khám nghiệm tử thi nói, nhưng khi chính mắt thấy, cô nương này so với trong tưởng tượng còn muốn gầy yếu nhiều, một tiểu cô nương yếu ớt như vậy, có thể giết người?

Mộc Vân Dao mặt không còn chút máu, giọng yếu ớt vô lực: "Gặp qua đại nhân, tiểu nữ không có giết người, bởi vì trong nhà cháy, ta cùng mẫu thân liền chuyển tới nhà tổ mẫu, trụ ở đông ốc*. Nửa đêm, ta vốn là đi tiểu đêm, nghe được chính ốc có tiếng động, sợ là tổ mẫu muốn uống nước, liền tiến đến xem xét, không nghĩ tới nghe được Trương tài chủ cùng quản gia hần đang tranh cãi, nói cái gì đem người chết chôn ở hoa viên, hai người nói xong liền đánh nhau, ta sợ hãi nên không cẩn thận đụng phải cánh cửa, bị Trương tài chủ nghe được, hần lao tới muốn giết ta, bị Đinh Sơn ôm lấy chân té lăn quay trên mặt đất, tổ mẫu la to giết người, giết người rồi, ta nghe được ngoài đại môn có động tĩnh, bỏ chạy đi mở cửa, lúc sau cũng không biết, Dương thẩm nói ta té xỉu, chờ ta tỉnh lại, liền nhìn đến quan sai Đại Nhân đã đến.

*đông ốc: phòng phía đông.

"Dựa theo lời người nói, người chính là nhân chứng, nhưng vì cái gì tổ mẫu người luôn xác nhận là người giết người?"

Mộc Vân Dao vội vàng xua tay, môi mềm mại muốn cắn nát, hiển nhiên là đang bối rối, hoang mang lo sợ: "Không phải ta, ta không có giết người, mẫu thân, mau giúp con nói nói, con không có giết người."

Tô Thanh vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng: "Lưu đại nhân, Dao nhi sẽ không giết người, nó nhát gan, luôn thiện lương có điều....."

"Im lặng! Lý thị, người luôn bảo là Mộc Vân Dao, có chứng cứ gì?"

"Chứng cứ, chứng cứ.....Dân phụ nhìn thấy, dân phụ tận mắt đến, tay nó cầm dao, không phải Trương tài chủ chém, là nó tự chém!" Lý thị tận lực chứng minh chính mình không có nói láo.

Lưu huyện lệnh nhìn về phía khám nghiệm tử thi: "Khám nghiệm tử thi, người mắt thấy qua miệng vết thương, như thế nào?"

"Hồi bẩm đại nhân, ta đã muốn nghiệm xem qua, vết thương trên cánh tay Mộc Vân Dao, từ miệng vết thương có thể xác định phương hướng cùng độ sâu, là có người phía sau bên cạnh mạnh mẽ chém bị thương, không thể tự bản thân gây ra." Khám nghiệm tử thi đưa chùy thủ ra: "Đại nhân người xem, đây là chùy thủ được tìm thấy tại nơi xảy ra án mạng."

Lưu huyện lệnh nhìn đến chùy thủ, mi tâm cau lại càng chặt: "Lý thị, người nói vết thương Mộc Vân Dao là chính nó gây nên, như vậy đứa trẻ này đã dùng chùy thủ trước mặt?"

"Đúng, đại nhân, chính là nó."

"Nói năng bậy bạ! Chùy thủ này sắc bén vô cùng, nạm vàng khảm ngọc, ít nhất cũng trên trăm lượng bạc, cũng không phải là người nào đều mua được!"

Lý thị có chút há hốc mồm: "Này.....Dân phụ không rõ ràng lắm.....Không....."

"Còn không khai thật ra! Trương Vĩnh An cùng Đinh Sơn vì cái gì xuất hiện trong nhà của người? Lại vì sao đột nhiên bị đâm chết?"

"Ta không biết, ta thật sự không biết." Lý thị khó lòng giải bày, bà rõ ràng nói đều là lời nói thật, nhưng lại không ai tin tưởng bà.

"Đại nhân, là Tô Thanh kêu ta tới, ta có vật chứng!" Mắt thấy tình hình đối với mình càng ngày càng bất lợi, Trương Vĩnh An nhịn không được lên tiếng.

"Trình lên!"

"Dạ, dạ, ta có tờ giấy do Tô Thanh gửi cho ta, mặt trên nói làm cho ta gờ tý đến nhà Lý thị, cùng ta gặp nhau kín đáo, ta luôn mang theo bên mình.....Tôi....." Trương Vĩnh An sờ sờ trong lòng ngực, nhưng trong lòng ngực lại rỗng tuếch, cái gì vậy cũng không có.

"Tờ giấy đâu?"

"Không.....Không thể, Mộc Vân Dao, nhất định là Mộc Vân Dao thừa dịp ta té xỉu đã trộm lấy đi!" Trương Vĩnh An kinh sợ, gắt gao trừng mắt Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao về mặt mê mang: "Không, ta không có, ta không biết....." Đích thật là nàng lấy đi, bất quá tờ giấy sớm đã hóa thành một đồng tro tàn.

"Là nguoi, nhất định là nguoi, thật sự là không thể tưởng được, còn tuổi nhỏ thế nhưng tàn nhẫn ác độc như thế!"

"Im lặng!" Lưu Huyền lệnh nhíu mày, sự tình nói đi nói lại, trừ bỏ một thanh chủy thủ làm cho Trương Vĩnh An có chút hiềm nghi, cũng không phải là vật chứng chính xác, án mạng như vậy thật khó xử lý, khám nghiệm tử thi, lại đi kiểm tra xác chết Đinh Sơn một chút, nhìn xem có thể có chứng cứ khác.

"Tuân lệnh, đại nhân."

Khám nghiệm tử thi cẩn thận kiểm tra một lúc lâu: "Đại nhân, trên người Đinh Sơn còn có hai vết thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, một nhát đâm ở ngực mới là mấu chốt, trực tiếp đâm vào tim liền mất mạng, này.....từ từ, trong tay hắn có tờ giấy....."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chuyện xấu bại lộ

Trương Vĩnh An chợt kinh hãi đứng lên: "Đại nhân, ta nói có tờ giấy! Có lẽ là chính mình nhớ lầm, đem tờ giấy giao cho Đinh Sơn giữ." Mặc kệ thế nào, chỉ cần có tờ giấy kia, có thể chứng minh là Tô Thanh quyến rũ hắn!

Khám nghiệm tử thi đem tờ giấy dính máu đưa lên cho Lưu Huyền lệnh, tờ giấy không lớn, mặt trên lại viết vài cái tên, ước chừng đều là nữ tử: "Này mặt trên đều là tên nữ tử, như thế nào có thể chứng minh là Tô thị quyến rũ của nguoi?"

"Cái.....Cái gì? Tên nữ tử?"

Mộc Vân Dao giật mình ra tiếng: "Đại nhân, ta nhớ ra rồi, Trương tài chủ cùng quản gia hắn chính là ở tranh đoạt cái gì, có lẽ chính là này tờ giấy.

"Một tờ giấy có cái gì tốt tranh đoạt? Đây Ngô Mai, Tề Yến....."

"Tề Yến?" Người ghi chép đột nhiên lên tiếng: "Đại nhân, ngài đọc vài cái tên thuộc hạ cảm thấy quen tai, vừa mới lật xem hồ sơ một chút, Tề Yến đã mất tích nửa năm trước, người nhà báo đến huyện nha, đến giờ vẫn không có tìm được người, không biết là trùng hợp hay là....."

"Tề Yến.....Vương Ny....." Nhắc tới vài cái tên, Lưu Huyền lệnh càng nghĩ càng cảm thấy được không thích hợp, ông cẩn thận suy nghĩ một chút lời nói Mộc Vân Dao, bỗng nhiên hai mắt mở to: "Mộc Vân Dao, nguoi vừa mới nói đem người giết chôn ở hoa viên, nguoi còn nghe được cái gì?"

"Ta.....Ta nói rồi sao?" Mộc Vân Dao nhìn về phía Trương Vĩnh An, bị hắn trừng, nhất thời cả người run lên, sợ tới mức nói đến nói cả lảm.

"Nguoi đừng sợ, nguoi cẩn thận nghĩ một chút, nhớ lại cảnh tượng nguoi đã thấy, yên tâm, ở trên công đường, bản quan tất nhiên sẽ làm cho nguoi bảo vệ nguoi an toàn, không cần e ngại bất luận kẻ nào!"

Mộc Vân Dao hơi hơi rũ xuống đôi mắt, đáy mắt hiện lên một ám sắc, đến hiện tại, đã muốn không ai hoài nghi nàng là hung thủ, làm bộ cân nhắc một hồi lâu, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu: "À, ta nhớ ra rồi, Trương tài chủ cùng Đinh Sơn đánh nhau, nói Đinh Sơn vong ân phụ nghĩa, dám uy hiếp hắn. Đinh Sơn nói nếu Trương tài chủ không cho bạc, sẽ đem chuyện chôn người chết ở hoa viên nói ra....."

Lưu Huyền lệnh trong lòng kinh hãi, cùng người ghi chép liếc nhau, lập tức vỗ kinh đường mộc: "Việc này ngày khác tái thẩm, người tới bãi đường."

Huyện nha đóng cửa, thay đổi quần áo, Lưu Huyền lệnh lại triệu tập toàn bộ quan sai, hướng về Hạ Yến thôn mà đi. Không tới nửa ngày, chuyện Trương tài chủ giết bảy nữ tử, chôn ở hoa viên tại Yến thành truyền ồn ào huyện náo.

Hôm sau, Lưu Huyền lệnh lại khai đường thẩm vấn, hơn phân nửa dân chúng Yến thành đều tụ tập lại đây.

Tới gần cửa đại lao, Mộc Vân Dao nghe được tiếng người ồn ào, nàng phục hồi tinh thần lại, đem suy nghĩ này giờ xưa đi, trên mặt dẫn theo bất an cùng sợ hãi, cung kính quỳ gối trên đại đường.

Ở trong lao đợi một đêm, Mộc Vân Dao đã muốn phát sốt, lúc này sắc mặt càng kém, càng tỏ ra vẻ nhỏ yếu đáng thương.

Trương Vĩnh An sớm đã không còn nguyên bản trấn định, hôm qua nghe được tên bảy nữ tử, hẳn chỉ biết sự tình phải tao ương, hiện giờ bị mang lên công đường, liền run rẩy.

"Trương Vĩnh An, ngươi có nhận tội?"

"Lưu đại nhân, ta.....ta....."

Ba! Lưu Huyền lệnh mạnh vỗ kinh đường mộc: "Bản quan đã muốn mang theo nha dịch ở trong hoa viên nhà ngươi, đào ra bảy xác nữ, hạ nhân của ngươi hạ nhân cũng đã muốn nhận tội, nói này đó nữ tử đều là Đình Sơn giúp ngươi vợ vết đến Trương phủ, sau đó cùng ngươi ngược đãi vui đùa, cuối cùng bị ngươi giết chết chôn nhạp hoa viên, ngươi còn không nhận tội!"

Trương Vĩnh An xụi lơ trên mặt đất, hiện đang là mùa đông, mồ hôi lạnh vẫn không ngừng rơi lộp độp.

Ngoài huyện nha, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng trống.

Nha dịch bước nhanh chạy vào, đem mẫu đơn kiện trình lên: "Hồi bẩm đại nhân, người nhà Tề Yến, Vương Ny đã đánh trống kêu oan, đưa đến đơn cáo Trương Vĩnh An giết người chôn xác."

"Mang tiến vào."

Người nhà của hai nữ tử tính lên có mười mấy người, đi vào đại đường ngay cả hành lễ cũng không lo, hướng về phía Trương Vĩnh An liền đánh qua. Một phụ nhân thần sắc điên cuồng, tiến lên liền cắn xé lỗ tai Trương Vĩnh An như muốn cắt đứt ra.

"Đại nhân, Lưu đại nhân cứu mạng, cứu mạng a! Thảo dân nguyện ý nhận tội, cái gì cũng nhận!"

Lưu huyền lệnh vội vàng phái người đem nhân kéo ra.

Phu quân của phụ nhân đang điên cuồng quỳ xuống đất thỉnh tội: "Thỉnh đại nhân thứ tội, từ lúc nữ nhi Tề Yến của thảo dân mất tích ở chợ, tức phụ của thảo dân mắc phải bệnh điên, nàng hiện tại đối ai đều điên điên khùng khùng."

Đối mặt một người điên, Lưu huyền lệnh cũng lười so đo, hẳn hiện tại toàn bộ tâm thần đều đặt ở vụ án Trương Vĩnh An giết người chôn xác: "Trương Vĩnh An, còn không mau đem tội nói thật ra!"

"Đại nhân, thảo dân nhận tội.....Đều là do Đình Sơn, là hắn đối tôi a dua nịnh hót, xem ta thích nữ hài tử, liền nói cho ta biết có biện pháp giúp ta vợ vết một ít, nữ hài tử đó tuổi khá nhỏ, vô cùng tươi mới, ta nhìn liền nhìn không được trong lòng ác niệm, ta không muốn giết chết các nàng, chính là không cẩn thận hạ nặng tay, sau đó hãy thu không được, thỉnh đại nhân tha mạng, tha mạng a!"

"Nói như vậy, bảy nữ hài tử này, đều là ngươi giết chết?"

"Không phải, có hai cái đi vào Trương phủ liều mạng phản kháng, là bị Đình Sơn mang người tra tấn chết, không liên quan đến ta."

Bên ngoài, dân chúng giận không kiềm được, nếu không phải có sai dịch ngăn trở, bọn họ đều phải xông tới đánh chết Trương Vĩnh An!

Lưu huyền lệnh gõ kinh đường mộc vài lần, lúc này mới làm cho phần nộ bách tính tạm thời an tĩnh lại: "Như vậy Đình Sơn cũng là ngươi giết chết?"

"Không phải, đại nhân, Đình Sơn thật không phải là ta giết chết, là Mộc Vân Dao, thật là Mộc Vân Dao!" Trương Vĩnh An quay đầu, trong lòng ngực tràn đầy ác ý: Tiểu tiện nhân, cũng dám tính kế ta, ta chết, ngươi cũng đừng muốn sống.

Mộc Vân Dao trong lòng cười lạnh, trên mặt lại mang theo sợ hãi: "Tiểu nữ không có giết người, ngươi vì cái gì luôn nói xấu ta, chẳng lẽ nói ngươi giết người nhiều như vậy còn chưa đủ, sắp chết cũng muốn kéo theo ta sao?"

"Ngươi.....Rõ ràng là ngươi đánh ngất xiu ta, giết Đình Sơn, sau đó giả họa cho ta, tiểu tiện nhân ngươi, tâm tư thật ác độc!"

"Lưu đại nhân, tiểu nữ không rõ hắn đang nói cái gì."

Lưu huyền lệnh đối Trương Vĩnh An càng chán ghét, chết đã đến nơi, thế nhưng thói quen không thay đổi, thật sự là tội không thể tha thứ cho: "Trương Vĩnh An, ngươi không cần lại cần lung tung người khác, chỉ bằng ngươi giết chết bảy nữ tử, liền đủ để định ngươi tội chết! Hiện tại, ngươi thành thật nói, tại sao lại xuất hiện ở trong phòng Lý thị? Lý thị cùng ngươi là cái gì quan hệ, bà ta có thể có tham dự giết người chôn thì không?"

"Là Tô Thanh, thật là Tô Thanh cho ta tờ giấy dụ ta tới, đại nhân, thỉnh ngài nắm rõ a!" Trương Vĩnh An biết chính mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ngược lại trấn định không ít.

Lý thị sợ hãi nói: "Đại nhân, ta không biết hắn như thế nào đến, tôi không biết, lại không biết giết người chôn xác là chuyện gì!"

Hạ Yến thôn nhân nhìn không được lên tiếng: "Đại nhân, thảo dân là thôn dân hạ yến thôn, lúc ấy chúng ta tiến vào trong phòng Lý thị, Lý thị quần áo

không chính tề, cùng Trương Vĩnh An có mưu đồ gây rối.

Sai dịch đứng ra: "Hồi bẩm đại nhân, chúng ta vài người chính mắt thấy, Lý thị quả thật quần áo không chính tề."

Liên tưởng đến Trương tài chủ phẩm tính, cùng nhìn lại Lý thị, nhất thời không ít người ỏi ra nước miếng: "Trương Vĩnh An không phải cùng Lý thị lên lút thân mật đi?"

"Kia Đinh Sơn đâu?"

"Có thể cũng là cùng Lý thị thân mật, sau đó hai cái thân mật đánh nhau?"

"Ta phun, thật sự là không biết xấu hổ!"

Lý thị vội vàng lắc đầu: "Ta không có, đại nhân, ta thủ tiết nhiều năm, nhưng cho tới bây giờ không có cùng ai trộn lẫn, người có thể đến trong thôn đi điều tra nha!"

"Loại sự tình này đều là việc lên lút, tự nhiên không thể phát hiện, điều tra có thể tra ra cái gì?"

"Đúng vậy, bà ta đó là không có sợ hãi, cho nên mới nói như vậy."

"Im lặng, im lặng!" Lưu Huyền lệnh ngăn lại dân chúng nghị luận, đem lý chính của Hạ Yên thôn tiến vào, Dương Minh, người tới nói nói, quả thực nếu như theo lời thôn dân, Lý thị lúc ấy quần áo không chính tề?"

"Đích thật là như thế." Dương Minh ăn ngay nói thật: "Lúc ấy chúng ta đi vào, Tô thị đang ngủ ở đông ốc cũng không ở chính ốc, rất nhiều người đều có chứng kiến, mà phu quân Tô thị phu quân mới mất, nếu không phải đêm trước ngoài ý muốn cháy, cũng sẽ không chuyển đến ở trong nhà Lý thị."

Lời này vừa nói ra, Lưu Huyền lệnh lập tức hiểu được, Tô thị cho dù là có ngốc, cũng không trước mặt bà bà mình lên lút hèn hò.....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bà cần phải nghĩ muốn tốt lắm

"Lý thị, Trương Vĩnh An, nếu là các người nếu vẫn không khai thật, bản quan muốn hạ lệnh dụng hình!"

"Đại nhân, dân phụ oan uổng, oan uổng a, dân phụ chỉ thu bạc Trương tài chủ, đem Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao bán cho hắn, cũng không có cùng hắn tư thông." Lý thị không dám giấu diếm, khóc trời đoạt đất đem sự thật nói ra.

"Cái gì, này lão tử bà, nhi tử vừa mới chết, liền bán tức phụ cùng tôn nữ, bà ta sẽ không sợ con mình chết không nhắm mắt!"

Mộc Vân Dao cúi đầu, nước mắt lại rơi nhiều hơn, là chã rơi xuống, sự ủy khuất mà không lời nào có thể miêu tả được.

Đám dân chúng đã muốn nghĩ đến, một nữ hài tử như vậy rơi vào tay Trương tài chủ sẽ có kết cục ra sao, lập tức đối Lý thị càng chán ghét.

Lưu Huyền lệnh nhíu mày: "Người tới, đem hai người này kéo xuống đánh, khi nào thì nguyện ý nói thật, khi nào thì dừng."

Mộc Vân Dao vội vàng quỳ đến Lý thị bên cạnh: "Đại nhân, tổ mẫu dân nữ vừa mới gãy chân, nếu lại dùng hình, sợ sẽ thật sự mất mạng, phụ thân khi còn sống rất hiếu thuận, tuy rằng đã chết, nhưng tổ mẫu vẫn như cũ là tổ mẫu, để dân nữ khuyên tổ mẫu, tổ mẫu tất nhiên sẽ nhận tội."

"Bà ta nhiều lần hại người, người còn vì bà ấy cầu tình?"

Mộc Vân Dao lộ ra một tia cười khổ: "Máu mủ tình thâm." Nàng cũng không có nhiều lời, với bốn từ ngăn ngừa lại hàm chứa nói không hết lòng chua xót đắng chát.

Lưu Huyền lệnh thở dài một tiếng: "Người nhưng thật thiện tâm, như thế, người liền khuyên được thì khuyên đi."

Mộc Vân Dao vội vàng quay đầu nhìn về phía Lý thị, thanh âm nhu hòa, ánh mắt lại lạnh như băng: "Tổ mẫu, nên thì nói, không cần phải cùng người khác cùng nhau hạ Hoàng Tuyền, ngài kiến thức rộng rãi, nên hiểu được lời cháu gái nói rồi chứ."

Lý thị ánh mắt trừng lớn, hàm răng run lẩy bẩy, bà nhớ tới lúc trong nhà tù, Vân Dao nói qua: "Nói sai rồi, liền cùng Trương tài chủ cùng chết, nói đúng, khiến cho hắn một người đi tìm chết....."

Trương Vĩnh An hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bà còn muốn sống thật tốt! Hiện giờ, chỉ có thể làm cho Trương Vĩnh An chạy nhanh nhận tội, đem

mình tách ra!

Lý thị nhìn nhìn Trương Vĩnh An, cắn răng nói: "Đại nhân, dân phụ nhận tội, dân phụ là cùng Trương Vĩnh An và Đinh Sơn..... thân mật, buổi tối, bọn họ cùng nhau tới gặp phải....."

Liên hệ tình tiết từ đầu đến giờ, sự tình rõ ràng.

Này Lý thị cùng hai người là Trương tài chủ cùng với Đinh Sơn thân mật, sau khi bị gãy chân, Đinh Sơn tiến đến thăm, bị Trương tài chủ đụng phải vừa vặn, trong cơn tức giận hai người trở mặt, Đinh Sơn thống hận Trương tài chủ, lấy nhục phẩm để uy hiếp, khiến cho Trương tài chủ có tâm tư giết người.

Không khéo bị Mộc Vân Dao gặp được, lo lắng Mộc Vân Dao đem sự tình nói ra, liền muốn giết nàng diệt khẩu. Mất thấy giết không được, liền đơn giản đem tội danh giết người gắn trên đầu nàng, quả thật là tâm tư ác độc!

Hai gã nha dịch đem bị đánh nửa chết nửa sống Trương Vĩnh An tha đi lên, Mộc Vân Dao nhìn lướt qua, liền thân nhiên thu hồi tầm mắt.

Lưu Huyền lệnh ý bảo dân chúng im lặng, đứng dậy tuyên bố bản án: "Trương Vĩnh An hành hạ đến chết bảy người nữ tử vô tội, sát hại đồng lõa Đinh Sơn, tội không thể thứ tha, phán tử hình, nhốt vào tử lao cùng ngày, bản quan hội đem vụ án lập tức trình báo cấp Hình bộ thỉnh hoàng thượng ngự lãm. Lý thị cùng người cấu kết, không tuân thủ nữ tắc, trọng trách...."

Lưu Huyền lệnh có chút khó xử, dân gian không tuân thủ nữ tắc, đại khái bị hư khí cũng thì thôi. Mà Lý thị thân là quả phụ nhiều năm, cùng Trương tài chủ, Đinh Sơn cấu kết không giả, nhưng nếu xử tử, thực quá nặng, nếu là trọng trách, đánh mạnh sợ sẽ đánh chết, đánh thiếu lại sợ là không công bằng.

"Đại nhân!" Mộc Vân Dao cung kính dập đầu: "Tổ mẫu tuổi già, hiện giờ lại gãy chân, trong người có thương tích, tổ mẫu tuy rằng hành vi không đúng, nhưng cũng không có hành vi hại người, thỉnh đại nhân rộng khai một mặt (*).!"

"Lý thị, trọng trách hai mươi roi để rồi đi. Mộc Vân Dao, tâm tư lương thiện, cũng không chịu tội, tại đường phóng thích. Lý thị, người có cháu gái tốt, sau này tất nhiên phải sửa đổi tính tình, đối xử tử tế với đứa trẻ này."

"Dạ, đại nhân, dân phụ đã biết." Lý thị vội vàng đáp ứng, có thể bảo trụ mệnh đã may mắn vô cùng. Về phần nha đầu Mộc Vân Dao, bà về sau có thể cách xa liền trốn rất xa, cũng không dám đi trêu chọc nó nữa.

Mộc Vân Dao ra đại đường huyện nha, Tô Thanh lập tức tiến lên đây ôm lấy nàng, nước mắt như thế nào đều dừng không được: "Dao nhi, con chịu khổ, chịu khổ rồi."

"Mẫu thân, con không sao." Trương tài chủ xong rồi, Lý thị cũng yên tĩnh, nàng hiện tại tâm tình vô cùng tốt.

Tô Thanh vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vội vàng lau khô nước mắt: "Không có việc gì là tốt rồi, đi thôi, mẫu thân hỏi Dương gia thả, mượn chút bạc, đến y quán đem vết thương trên tay con băng bó một chút."

Mộc Vân Dao lại lắc đầu: "Mẫu thân, tổ mẫu bị trọng trách, chúng ta thu xếp ổn thỏa rồi mới có thể rời đi."

"..... Được." Lý thị rút cuộc là mẹ ruột mộc thành, Tô Thanh dù trong lòng có oán, nhưng nếu là mặc kệ không hỏi, khó tránh khỏi bị người nói xấu.

Không ít dân chúng nghe được mẫu tử các nàng nói chuyện, lại nghe được Hạ Yên thôn dân nói Lý thị ngày thường việc làm, quả thực đem lão bà tử ác độc chán ghét tới cực điểm.

Đợi cho Lý thị bị lôi đi ra, không ít người nhân cơ hội tiến lên phun nước miếng. Lý chính dương mình đám người chỉ có thể đợi cho dân chúng đều tản đi không sai biệt lắm mới tiến lên đem người nâng đi.

Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao hướng người trong thôn nói tạ ơn, nhờ bọn họ nâng Lý thị đi trở về trước, còn phu thê Dương thị cùng các nàng đi y quán.

Thầy thuốc y quán đã sớm đợi này cái cộc án tử có quan tâm, nhìn thấy thương trên cánh tay Mộc Vân Dao, hoảng sợ, băng bó tốt xong, lại cấp bao một ít dược liệu bổ khí dưỡng huyết, còn chỉ thu một chút chẩn kim.

Mới vừa đi tới cửa thành, liền nhìn đến Lưu khám nghiệm tử thi đang chờ ở nơi đó, nhìn thấy Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh, đưa tay vẫy vẫy: "Trở về đường xá xa xôi, vẫn là tọa xe ngựa ít tốn chút khí lực."

Mộc Vân Dao đánh giá Lưu ngũ tác*, trong lòng buồn bực: "Đại nhân, ngài công vụ bận rộn, không tốt làm phiền...."

*khám nghiệm tử thi

"Nha đầu người không cần đa tâm, ta và phụ thân người mộc thành từng có giao hảo, trước đó vài ngày nghe nói hấn mất, mà lúc ấy trong tay có án tử, không thể tiến đến phúng viếng, tiền xe ta đã muốn trả rồi, sắc trời đã muộn, các người mau chút trở về đi."

Tô Thanh tiến lên: "Đa tạ Ngũ tác đại nhân, dân phụ thay vong phu hành lễ."

"Tô phu nhân không cần khách khí, đi nhanh đi thôi."

Phu quân Dương thị ngồi ở bên ngoài cùng xa phu, Dương thị, Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao ngồi trong xe ngựa một đường im lặng đi tới yển thôn.

Mộc Vân Dao nhắm mắt nghỉ ngơi ở trong lòng Tô Thanh, trong đầu suy nghĩ lung tung. Đồi trước, nàng chạy ra Trương phủ bị đánh gãy chân, Trương Vinh An muốn bắt nàng trở về, nhưng không ngờ có người nhà của nữ tử mất tích tìm đến Trương phủ, lại vô ý phát hiện bí mật trong hoa viên, liền báo cho huyện nha, nàng mới có thể tránh được một kiếp.

Hiện tại thời gian khẩn cấp, nàng vì bảo vệ Tô Thanh, vội vàng mưu đồ không thể lo lắng chu toàn. May mắn, sự tình hữu kinh vô hiểm* chấm dứt. Nghĩ nghĩ, thế nhưng ngu quên không biết, mãi cho đến xe ngựa lộp bộp lung lay một chút, nàng mới bị bùng tỉnh.

*Bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm.

"Dao nhi, đã đến."

Nàng thế nhưng ngủ một đường. Mộc Vân Dao ngạc nhiên tròng lớn mắt, xốc lên cửa xe thấy được cảnh sắc quen thuộc, vẻ mặt đều là ngượng ngùng.

Đã gặp tinh thần nữ nhi có vẻ tốt, Tô Thanh nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ sợi tóc mềm mại của nàng: "Tốt lắm, mau chút xuống xe đi. Vị xa phu đại ca, trong nhà không người, không dám thỉnh ngài đi vào uống trà, vài cái tiền đồng, coi như một chút tiền nước trà, xin không ghét bỏ."

"Không cần như thế khách khí, tôi cùng Lưu ngỗ tác cũng là quen biết, tiền xe hán đã trả, tôi đi đây."

Đợi cho xe ngựa đi xa, Tô Thanh đối Dương thị lại nói tạ ơn. Dương thị vỗ vỗ tay nàng: "Vân Dao nha đầu còn chưa trưởng thành, bà bà người chân lại gãy, cũng cần bên người chiếu cố, sau này cần phải hảo hảo trù tính mới được."

"Ta biết rồi." Tô Thanh cảm kích cầm tay bà, sau đó mới mang theo Mộc Vân Dao vào đại môn.

(*) sự tích câu "Võng khai một diện" - Võng khai một mặt.

Khoảng năm 1766 TCN, người cai trị cuối cùng của triều đại nhà Hạ cực kỳ bạo ngược và phóng đảng. Điều này tạo ra sự căm phẫn, bất bình trong dân chúng. Để giúp dân thoát khỏi cảnh lầm than này, Thương Thang đã đứng lên lật đổ bạo chúa, sau đó lập nên triều đại nhà Thương (1600 -1066 TCN).

Từ khi Thương Thang còn là người đứng đầu bộ tộc Thương, ông được người dân rất mực tôn kính bởi sự từ bi và tình thương đối với tất cả chúng sinh. Một ngày nọ, trong khi Thương Thang đang bách bộ nơi thôn dã, ông bắt gặp một người bắt chim giăng một tấm lưới lớn trải rộng ra như một cái chuồng và lầm bầm: "Lũ chim chóc các ngươi mau tới đây đi, mau bay vào lưới của ta đi. Bất kể có bay thấp bay cao, bay Đông bay Tây gì thì cũng bay hết vào lưới ta đi!"

Thương Thang dừng lại và nói với ông ta rằng cách làm của ông quá tàn nhẫn vì ông không tha cho con chim nào thoát được dưới tấm lưới của mình, và rằng ông nên để lại ít nhất một mặt lưới mở.

Thương Thang cắt ba mặt của tấm lưới và sau đó thì thầm "Chim ơi, thích bay bên phải thì cứ bay bên phải, thích bay bên trái thì cứ nhắm bên trái; còn nếu thật sự mệt mỏi với cuộc đời này thì hãy sà vào lưới ta!" Tất cả mọi người, kể cả người đàn ông đã giăng lưới, đều cảm động vì tấm lòng của Thương Thang đối với loài chim. Họ nhận ra ông là một người có nhân cách tuyệt vời.

Tin lành đồn xa, người đứng đầu các bộ tộc khác sau khi được nghe kể về câu chuyện này, đều quyết lòng dốc sức, nguyện trung thành với Thương Thang cùng sự tin tưởng tuyệt đối rằng ông sẽ là một vị vua tốt.

Thương Thang nhận được sự ủng hộ của hơn 40 bộ tộc, tạo lập nền tảng thuận lợi giúp ông chấm dứt sự thống trị độc đoán của triều đại nhà Hạ; qua đó, ông trở thành người sáng lập triều đại nhà Thương.

Câu thành ngữ Võng khai nhất diện (網開一面) cũng từ đó mà thành. Nó có nghĩa là 'lưới mở một mặt'. Ban đầu, thành ngữ này đọc là Võng khai tam diện (網開三面) nghĩa là 'lưới mở ba mặt'.

Ngày nay thành ngữ này được dùng để chỉ tấm lòng nhân hậu, khoan dung, độ lượng của một người, thông qua việc cho người có lỗi một lối thoát hoặc cho phép họ có một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm của mình.

Câu chuyện về Thương Thang được trích từ tập III của cuốn sách Sử ký của Tư Mã Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kế hoạch tương lai

Lý thị mới vừa bị đuổi về không lâu, người trong thôn đối bà không mừng, trực tiếp đem bà ta ném tới trên giường, lúc này nhìn mẫu tử Tô Thanh trở về, thăm hỏi xong liền lần lượt rời đi. Tô Thanh gặp ai cũng nói lời cảm tạ, một hồi lâu mới tiễn mọi người ra về.

Trên mặt đất vẫn còn vết, Tô Thanh ra cửa lấy đất lấp lên, đem vết máu che đi, một phen thu dọn, sắc trời đã hoàn toàn tối mịt.

Lý thị nằm ở trên giường, vẫn không dám lên tiếng, sợ bị Mộc Vân Dao, cái sát thần nhìn chòng chọc.

Mất thấy Tô Thanh muốn đi xuống bếp* để nấu cơm, Mộc Vân Dao liền ngăn lại, đôi mắt trông mong nhìn: "Mẫu thân như thế nào vẫn không để ý tới con, đang giận con?"

*táo: cái bếp lò

Tô Thanh nhìn nàng một cái, nước mắt ở hốc mắt dâng trào: "Dao nhi, con thành thật nói cho nương biết, buổi tối ngày hôm trước, chuyện tình buổi tối hôm trước, cùng con có liên quan? Còn có, động tĩnh lớn như vậy, vì cái gì nương không bị đánh thức? Rõ ràng ngay từ đầu nương ngủ ở chính ốc, vì cái gì tình lại đã ở đông ốc?"

Nghe được không phải hỏi về lí do Đinh Sơn chết, Mộc Vân Dao nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chớp chớp mắt, ánh mắt trong suốt ngập nước tràn đầy vô tội: "Mẫu thân, con lên núi giúp tổ mẫu hái thuốc, nhìn nương hai buổi tối luôn ngủ không tốt, cũng tìm một ít dược liệu có tác dụng an thần, muốn nương ngủ an ổn một ít, con cũng không biết như thế nào liền đã xảy ra chuyện tình đáng sợ như vậy. Mẫu thân, thật may là chúng ta cũng chưa việc, về sau cũng không cần lo lắng tiền vào Trương phủ, thật sự là ông trời mở mắt, buổi tối con muốn thắp ông trời nén hương, cảm tạ đã phù hộ mẫu thân!"

Nhận được đáp án có lẽ như thế, Tô Thanh tự nhiên không hài lòng, muốn nghiêm mặt, liền nhìn đến Mộc Vân Dao ánh mắt ngập nước, lòng như thế nào đều cứng rắn không đứng dậy: "Tốt lắm, mẫu thân cũng tới thắp nén hương."

Mộc Vân Dao cười tủm tỉm gật gật đầu, ôm thắt lưng Tô Thanh, ở ngực cọ cọ, trong lòng đều là thỏa mãn. Nàng nên hảo hảo cảm tạ trời cao một chút, cảm tạ cho nàng một lần cơ hội.

Tô Thanh làm cơm, nhìn đến trên giường không dám lên tiếng - Lý thị, trong lòng không khỏi khó xử, cuối cùng vẫn là bới thêm một chén nữa, cho bà bà đặt ở đầu giường gần lò sưởi.

Lý thị nom nớp lo sợ nhìn về phía Mộc Vân Dao, thấy nàng không có lên tiếng, mới chịu đựng đau đi sờ chiếc đĩa.

Mộc Vân Dao nhìn nàng một cái, ngại Tô Thanh ở đây, cũng không có nói cái gì. Cơm nước xong, Tô Thanh đi rửa chén, Mộc Vân Dao đi hưởng cạnh giường.

"Người..... Người đứng lại đây, người muốn làm gì?" Lý thị sợ tới khản trương đến mức nói ra, kéo thân mình hướng vào trong, động đến miệng vết thương đau đến nhe răng trợn mắt.

Mộc Vân Dao mặt không chút thay đổi đem gối đầu Lý thị cầm lên, từ vị trí đó móc lên một khối tấm vải gổ, đem bạc bên trong lấy ra.

Lý thị trong mắt không cam lòng: "Đó là bạc của ta....."

"Bạc của người? Ở đây ước chừng bảy mươi lượng bạc, trong đó năm mươi lượng là tiền bán mình của ta cùng mẫu thân, ngũ lượng là người lấy trong tủ quần áo nhà của ta từ quần áo trộm ra, còn lại mười lăm lượng cũng là nhiều năm người cướp đoạt từ trên người cha mẹ ta, người nhưng thật nói nói, có một tiền đồng là người tự kiếm sao?"

Lý thị không dám lên tiếng, nhưng trong lòng đau lấy máu, này đó bạc chính là nửa cái mạng của bà!

Tô Thanh tiến vào nhìn đến ngân lượng trong tay Mộc Vân Dao, kinh ngạc nói: "Dao nhi, làm sao có nhiều bạc như vậy?"

"Tổ mẫu tích lũy từ trước đến giờ, nói là cho chúng ta chi tiêu sinh hoạt. Nương, ngài thích Hạ Yên thôn sao?"

Nghe được bạc của Lý thị, Tô Thanh cũng đoán được cái gọi là lễ hỏi của Trương tài chủ, liền không hỏi gì thêm, vui vẻ nói: "Ồ nhiều năm như vậy, tự nhiên là thích."

"Con nhớ rõ khi phụ thân dạy ta đọc sách, đọc qua một câu thơ:

Nhật xuất giang hoa hồng thắm hòa,

Xuân lai giang thủy lục như lam.

Nói rất đúng phong cảnh Giang Nam, mẫu thân lúc ấy còn nói, nếu như có cơ hội, nhìn một chút liền rất tốt, mẫu thân cảm thấy được chúng ta đi Giang Nam như thế nào?"

*Mặt trời mọc hoa hồng Giang Nam đỏ hơn lửa, xuân đến nước sông màu lục (xanh lá) gần như xanh lam (xanh da trời).

Tô Thanh chỉ cho nàng có ý nghĩ kỳ lạ, không khỏi cười nhẹ xoa đầu của nàng: "Tốt, Dao nhi thích địa phương nào, chúng ta liền đi địa phương đó, dù sao nơi nào có con, mẫu thân đều thích."

Mộc Vân Dao trên ghế nhảy xuống: "Được, mẩu thân đáp ứng rồi, con hiện tại đã nghĩ biện pháp kiếm bạc, sau đó mang mẩu thân đi thưởng thức phong cảnh Giang Nam!"

"Con nha, cẩn thận một chút, trên người còn mang theo thương đau, ngàn vạn lần đừng va chạm."

"Biết rồi." Mộc Vân Dao nắm trong tay bạc, ánh sáng trong mắt dần dần kiên định.

Từ khi nàng thiết kế muốn giết Trương Vĩnh An bắt đầu, cũng đã mưu tính tốt lắm phải rời khỏi Hạ Yển thôn. Bởi vì nàng đối Tô gia quá mức lo lắng, tuy rằng căn cứ trí nhớ, gặp Tô gia thì sau một năm rưỡi, mới có thể lại tới đây đón nàng cùng mẩu thân, nhưng dựa theo tác phong làm việc của người Tô gia, ai cũng không thể xác định, bọn họ không phải đã sớm biết thân phận mẩu thân, chính là chưa từng có tới đón người mà thôi.

Cả đời này, nàng muốn chống lại Tô gia, muốn cho Tô gia trả giá đại giới, chỉ dựa vào nàng cùng mẩu thân hai người, căn bản không được việc, cho nên, nàng phải nghĩ lối tắt khác, trước khi người Tô gia đến đón các nàng, tích lũy tài sản để cùng chống lại, mà tích lũy như vậy, tại Hạ Yển thôn một cái tiểu sơn thôn như vậy là làm không được, nàng phải chọn lựa một khối ván cầu lớn hơn nữa, giàu có và đông đúc như Giang Nam là địa phương thích hợp nhất.

Muốn đi Giang Nam, đường xá xa xôi, muốn làm việc, cũng muốn có vốn, trước mắt trong tay điểm bạc này là xa xa không đủ. Muốn kiếm bạc không khó, chính là nên hướng mẩu thân giải thích như thế nào đâu?

Ở trong nhà tĩnh dưỡng nửa tháng, miệng vết thương sau đầu cùng trên cánh tay cũng đã vảy kết, hai tay cũng khôi phục trắng nõn mềm mại. Mộc Vân Dao nâng má nhìn về phía sân, như trước không tìm được lí do thoái thác thích hợp.

"Dao nhi." Tô Thanh bưng một chén cháo tào đồ lại đây: "Nhanh lên thừa dịp còn nóng mau uống hết."

"Mẩu thân, thương thế của con đều dưỡng không sai biệt lắm, thân thể ngài vừa đến vào đông sẽ không tốt, cũng là ngài uống đi."

"Nói cái gì mê sảng đâu, mẩu thân đây đều là bệnh cũ, mỗi một năm đều là như thế, nhanh lên uống, chẳng lẽ muốn cho mẩu thân đứt mới có thể uống?"

*uy: cho ăn, đứt, móm,...

"Tuyệt." Mộc Vân Dao cười hì hì ngửa đầu, đôi mắt trông mong Tô Thanh, há mồm: "Mẩu thân đến đứt con, a....."

Tô Thanh trong lòng nóng lên, hốc mắt không nhìn được đồ lên: "Tốt, mẩu thân đến đứt." Thiếu chút nữa, nàng liền mất đi đứa bé này.

"Mẩu thân." Mộc Vân Dao vuốt mặt của nàng, trong lòng dâng lên một cỗ áy náy thật lớn: "Mẩu thân, con ngày ấy bị tổ mẫu đánh ngắt xiu, mơ cái mộng thật dài. Trong mộng mẩu thân tiến vào Trương phủ bị tra tấn đến chết, con cũng đánh gãy chân....."

Đem sự tình có thể nói, chọn lựa lấy nói một ít, Mộc Vân Dao bất an nhìn Tô Thanh, trái tim gắt gao nhéo cùng một chỗ, mẩu thân hội cảm thấy được nàng là quái vật đâu, sẽ sợ sao?

"Dao nhi, Dao nhi chịu khổ." Tuy rằng Mộc Vân Dao đã muốn tận lực lựa tốt nói, nhưng Tô Thanh không ngừng rơi lệ, gãy chân, Tô gia, Vương Phủ..... Nghe liền giống như một giấc mộng cảnh xa không thể thành, Dao nhi lẻ loi một mình không có dựa vào, phải tại địa phương kia sống sót, không biết muốn ăn nhiều ít khổ.

"Mẩu thân không nghĩ con kỳ quái sao?"

"Dao nhi như thế nào kỳ quái, con là đứa nhỏ chịu lên trời phủ hộ. Lúc trước mẩu thân hoài con bảy tháng sinh non, con sinh ra đến ngay cả khóc cũng không khóc, trong thôn mọi người nói sống không được, nhưng con lại kiên cường sống, còn có dung nhan xinh đẹp. Lần này, cũng là trời cao chiếu cố, cho con dự báo nguy hiểm đâu."

Mộc Vân Dao bỏ nhào vào Tô Thanh trong lòng, lén lút lau lau rồi một chút nước mắt: "Mẩu thân, ngài thật tốt."

Nói ra tâm sự lớn nhất, Mộc Vân Dao cả người thoải mái rất nhiều, sau khi ngủ một giấc thật đã, dậy thật sớm lôi kéo Tô Thanh ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Tay không bắt bạch lang

(*ở đây là hàm ý tiêu cực, bỏ tiền của công sức ra thì ít, nhưng lại bắt được sói trắng là vật trân quý, kiêu muốn làm ít hưởng nhiều)

"Dao nhi, làm cái gì vậy a?"

"Mẫu thân, chúng ta đi Yên thành mua đồ." Với số tiền trong tay, nàng đã có ý tưởng, hiện tại đi trước con đường thêu tranh.

Tô Thanh không cản được nàng, chỉ có thể cùng nàng đi về phía trước.

"Dương gia thăm, cần phải đi Yên thành?" Mộc Vân Dao nhìn đến Dương thị, giòn giả hỏi.

"Trời lạnh thế này, hai mẫu tử các người đi Yên thành làm cái gì?"

"Con cùng mẫu thân nghĩ đến một ít phương pháp kiếm tiền, muốn đi thêu tranh bán, thăm cùng đi đi." Dương thị cùng mẫu thân có quan hệ không tồi, hiện giờ đủ khả năng, nàng cũng là nguyện ý giúp đỡ một phen.

Dương thị nghĩ nghĩ, cười gật đầu: "Hảo, ta đây liền cùng mẫu tử các người đi xem đi. Cũng đừng đi tới, chờ ta một chút cho Dương thúc người đi nhà Lý chính mượn đầu lừa lông ngắn, chúng ta ngồi xe lừa đi."

Nhìn đến thần sắc Dương thị, Mộc Vân Dao chỉ biết bà căn bản không tin phương pháp kiếm tiền mà mình nói, bất quá là lo lắng mẫu tử nàng hai người mà thôi, trong lòng không khỏi dần dần ấm lên: "Hảo, đa tạ thăm."

Phu quân Dương thị trầm mặc ít lời, thời gian dọc theo đường đi trong xe lừa cũng im lặng, nhưng thật ra Dương thị cùng Tô Thanh tán gẫu thật thân thiết.

Tới rồi Yên thành, Mộc Vân Dao cũng không có đi dạo, trực tiếp hướng về Xuân Tú Phường lớn nhất mà đi.

Nhìn đám người ra vào Xuân Tú Phường, Dương thị trong lòng không tự nhiên, những người đó mặc mang lờ lờ tỏa sáng, các nàng đi vào nếu đụng làm dơ của người ta, có thể bồi không dậy nổi: "Vân Dao nha đầu, những thứ kia, đều đắt tiền thực, chúng ta là mua không nổi."

"Thậm chí không cần lo lắng, có đôi khi mua đồ không cần tiền. Trên tay nàng mặc dù có mấy chục lượng bạc, nhưng ném vào Xuân Tú Phường sợ ngay cả sợi tơ mua không đồng đều, cho nên, nàng tính toán không trả tiền."

Mộc Vân Dao thần sắc tự nhiên lôi kéo hai người đi vào cánh cửa, thẳng đến quầy: "Chường quầy, nghe nói Xuân Tú Phường các người được xưng thuê được sắc xuân thiên hạ, không biết màu sắc sợi tơ có đầy đủ hết?"

Chường quầy Xuân Tú Phường đang ở làm sổ sách, nghe vậy không khỏi hơi có vẻ tò mò nhìn qua, Xuân Tú Phường bọn họ kinh doanh hơn trăm năm, ở cả Đại Lịch quốc cũng là xếp ở vị trí thượng hào, đã lâu rồi không bị người khiêu khích trắng trợn như vậy.

Nhìn đến Mộc Vân Dao, không khỏi ngăn ra, một tiểu cô nương nuôi dưỡng thật khá, nếu không phải trên người nàng một thân vải thô vấy lấm, hẳn đều phải hoài nghi là nhìn đến vị quan gia tiểu thư: "Vị cô nương này, là tới mua sợi tơ?"

"Không tồi, phải khung thêu lớn nhất, phải tốt nhất sợi tơ, các loại nhan sắc đầy đủ hết."

Nghe nói như thế, chường quầy không khỏi càng phát ra tò mò: "Đây khung thêu lớn nhất, nó rất lớn, người phải làm chi?"

"Tự nhiên là thêu."

"Ha ha, cô nương, đừng nói cái khung thêu lớn, đầy đủ cái loại màu sắc sợi tơ người nói, cũng không tiện nghi." Chường quầy nhìn về phía thần sắc câu nệ Dương thị cùng Tô Thanh, hai người này ai cũng không giống như là người có tiền a!

"Chường quầy đây là không bán, nếu là người không bán, ta đi đối diện Thái Nguyệt các cũng là giống nhau." Phát giác tầm mắt chường quầy làm cho Tô Thanh càng thêm không được tự nhiên, Mộc Vân Dao nhất thời trong lòng buồn bực, nói xong người liền muốn đi.

"Cô nương từ từ." Mở miệng gọi lại nàng, chường quầy cũng sững sốt một chút, không biết vì sao, trước mắt này tiểu cô nương có khí thế phi phàm, chung quy vẫn làm cho hắn không dám khinh thị.

"Các loại sợi tơ này đó được cất giữ, cô nương theo ta đến trên lầu xem đi." Quên đi, coi như hôm nay tâm tình hảo, kết cái thiện duyên.

Mộc Vân Dao nghĩ nghĩ, đuổi kịp cước bộ chường quầy.

Mở ra phòng trên lầu, một cỗ hương vị tơ lụa đặc hữu truyền đến, xem các tơ lụa hoa mỹ đầy màu sắc Dương thị tròn mắt há hốc mồm.

Mộc Vân Dao tầm mắt lại rơi ở một hàng xếp cây gỗ treo những sợi chỉ thêu: "Chường quầy, chỉ thêu ở đây tuy nhiều, nhưng nhan sắc không được đầy đủ nha."

"Thế này còn không đầy đủ hết?" Chường quầy nhú mày, cô nương này sẽ không phải là đến quấy rối đi?

"Chỉ nói về màu đỏ, tiệm ông có đỏ hồng, đỏ thắm, hồng hồng, hồng phấn, đỏ tươi, lại thiếu nhũ đỏ bạc cùng hồng nhạt, ta có nói sai?"

"Này..... hai màu nhũ đỏ bạc cùng hồng nhạt kỳ thật cùng đỏ hồng, hồng hồng không sai biệt lắm, hơn nữa người bình thường dùng ít, cho nên....."

Mộc Vân Dao thoáng thất vọng thở dài: "Người bình thường dùng ít, đó là các nàng nguyện ý chấp nhận, ta chính là cần trọng dụng, tự nhiên không thể

tùy ý. Chường quây, đây là ta liệt ra tờ danh sách, người xem xem, có thể gom đủ."

"Nhiều như vậy?" Chường quây kinh ngạc: "Cô nương, người còn viết lượng hoàng (màu vàng bóng), lượng hoàng khá giống màu mình hoàng (màu áo vua mặc, vàng chói), bắt luận tơ lụa cũng không dám bán cho người. Đây chính là làm trái luật gì đó, hơn nữa bị quan sai phát hiện được chính là tội lớn, nhóm quan sai cũng không nghe người giải thích đây là lượng hoàng không phải mình hoàng, dù sao, nhìn đều không sai biệt lắm"

"Như vậy chường quây người bán hay không sợi tơ lượng hoàng cho ta?"

"Không bán." Chường quây trong lòng hồi hận, sớm biết rằng cô nương này chính là đến quấy rối, hẳn mới không lãng phí thời gian như vậy.

Mộc Vân Dao mỉm cười, theo trong tay áo rút ra nhất phương khăn tay: "Chường quây nhìn kỹ hẳn nói."

"Một khăn còn con có cái gì đẹp..... này....." Chường quây nhìn lướt qua, lập tức đưa tay cầm lại đây, đem khăn từ đặt ở trên tay nhìn kỹ, thậm chí không tự giác hướng bên cửa sổ đi hai bước, đây là thủ pháp thất truyền phi châm họa?

"Chường quây hảo nhãn lực, tuy rằng vải thêu thô ráp, kim thêu lại không thích hợp, chính là miễn cưỡng có thể xem."

Chường quây luôn mãi cẩn thận quan sát, lấy tay chỉ thật cẩn thận sờ soạng trên khăn thêu con bướm (điệp) đập cánh muốn bay: "Thêu pháp phi châm họa, sợi tơ mịn hơn tóc và kim giống như lông, phối màu độc đáo, do đó có thể khắc họa ra, những bông hoa vô cùng khéo léo, và các nhân vật phong cảnh đều sống động giống như in hiện ra như thật."

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng cười: "Ta nghĩ muốn thêu một bức họa, không biết chường quây có nguyện bán chút sợi tơ cho ta?"

Chường quây thần tình ý cười, nhìn Mộc Vân Dao giống như nhìn một cái kim oa nhi (đứa trẻ vàng): "Cô nương cùng hai vị phu nhân đã đứng thật lâu, nghĩ đến đều mệt mỏi, trà bên trong uống chén trà nghỉ chân một chút như thế nào? Ta cũng tốt làm cho người ta đi chuẩn bị sợi tơ cô nương cần."

Mộc Vân Dao ánh mắt nheo lại, rồi sau đó gật gật đầu: "Hảo."

Chường quây lập tức làm cho người ta đưa lên trà ngon, điểm tâm, cẩn thận nói chuyện, tìm kiếm lại lịch thêu pháp.

Mộc Vân Dao mặt mang ý cười, nhìn như đơn thuần, lại một chút tin tức hữu dụng đều không có để lộ, qua không bao lâu, các loại sợi tơ đều đưa lại đây, hơn nữa chất lượng so với vừa rồi xem thật là tốt hai phần: "Chường quây, này đó sợi tơ tốn bao nhiêu ngân lượng?"

"Thứ cho ta mạo muội, không biết cô nương phải thêu cái kiệt tác gì, cần nhiều sợi tơ như vậy?"

"Phụ thân khi còn sống thích vẽ tranh, lại thấy bức tranh chỉ đơn bạc khó có thể bảo tồn lâu dài, trong lòng có tiếc nuối. Hiện giờ phụ thân mất, ta nghĩ đưa hẳn thích nhất đích bức tranh Cẩm Tú Sơn Hà* thêu ra.

(*giang sơn cẩm tú; non sông tươi đẹp)

"Nga, không biết quy cách như thế nào?"

"Nếu là dựa theo nguyên bức tranh thêu ra, dài chừng lục thước, cao ngũ thước."

(*thước =1/3 mét)

"Bức tranh thêu cực kỳ tỉ mỉ, chỉ cần là một con chim bay, chỉ sợ đều phải thêu bảy, tám ngày, không biết cô nương thêu một thêu phẩm lớn như vậy, cần bao lâu thời gian?"

"Thời gian ta khá dư dả, có thể chậm rãi mà thêu." Mộc Vân Dao rũ xuống đôi mắt, tựa hồ đối với điểm tâm trên bàn cảm thấy hứng thú, cầm lên một cái chậm rãi nhấm nháp. Bộ dạng nàng xinh đẹp, giờ tay nhắc chân mang theo vài phần không thêm ước thúc, chỉ làm cho người khác cảm giác tính tình thuần khiết.

"Nếu là đẩy nhanh tốc độ, cô nương có thể ở bao lâu thời gian hoàn thành sản phẩm?" Chường quây đích nói xong, trong lòng có chút khản trương, nếu là có thể đủ ở trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành, nói không chính xác hẳn có thể thuận tay kiếm được một cái công lớn!

Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có "điều bạch nhãn" thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

- Điều bạch nhãn: khoe mắt ngoài xéch lên, nhãn cầu có màu trắng chiếm đa số, nhìn vào thấy hung quang lờ lờ.

Nếu nói Trung sơn lang là lấy oán trả ơn, thì Bạch nhãn lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ hại người, chính là không chút cảm động.

...

Một cách giải thích khác, nói Bạch nhãn lang là một cách nói hình tượng.

Bởi vì phía trên mắt sói thường có chùm lông trắng, thường thường người Trung Quốc hay gọi là Chó bốn mắt, hơn nữa vành mắt khá đen.

Thường thường ở bên ngoài thấy sói, nhìn mắt nó không rõ bằng chùm lông trắng trên mắt, nên tưởng đó mới là mắt, phần nhiều đều cho nó là con Chó bốn mắt.

Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành để bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói. (trích)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Cá mắc câu

"Vốn là vì tưởng niệm phụ thân mà làm, tự nhiên không nóng nảy, từ từ sẽ đến là được." Mộc Vân Dao trong lòng khẽ nhúc nhích: con cá đã muốn mắc câu, phía sau nếu là sót ruột đem cá kéo lên mới có thể hội đứt dây câu, cho nên, không thể sót ruột, đem dây câu thu một chút, phóng một chút, con cá tự nhiên chạy không thoát.

"Chường quây, sợi tơ bán thế nào? Ta nghĩ tưởng niệm phụ thân, tự nhiên muốn dùng đồ tốt nhất, hôm nay xem này đó sợi tơ đều thượng thừa, một chút mua đi sợ là ngân lượng không đủ, ta trước hết chọn một chút cần dùng gấp mua thôi."

"Cô nương đừng vội, người tuổi còn nhỏ đã có một mảnh hiếu tâm, thật sự là làm người ta cảm động, ta có thể đưa cô nương một ít sợi tơ, chính là, màu sắc cũng không được đầy đủ, không biết cô nương thêu bức họa sơn hà (sông núi) tốc độ như thế nào, ta xem xem cần hay không cần thúc giục nhân thủ nhanh hơn đưa lại đây."

"Nói ra chường quây cảm thấy ta còn tuổi nhỏ liền yêu thối phồng (nói khoác), bức họa sơn hà ta đi theo phụ thân xem qua vô số lần, mỗi một điểm nhan sắc mỗi một phần đường cong đều thuộc nằm lòng, nếu là đầy nhanh tốc độ, không tới hai tháng tất nhiên có thể hoàn thành."

"Cô nương nói là thật sự?" Hần mặc dù có chút hoài nghi, nhưng lời này nếu thật, đại sự hần cố gắng có thể thành: "Ta mạo muội nói một câu, xem quan áo cô nương cùng hai vị người nhà, nghĩ đến phải là gia thế bình thường, thượng đẳng chỉ thêu cùng thượng đẳng vải thêu, chính là giá trị xa xỉ."

Mộc Vân Dao như trước mặt mang ý cười: "Chường quây nói không sai, cho nên, ta tính toán từ từ đến, tích góp từng tí một ít ngân lượng, sẽ mua một ít chỉ thêu, chậm rãi, tổng có thể đem bức thêu hoàn thành."

"Ta có một cái đề nghị, cô nương nghe một chút. Tôi có thể làm chủ, cho ngài tốt nhất chỉ thêu cùng vải thêu."

Mộc Vân Dao trên mặt lập tức phòng bị: "Chường quây vì sao tốt tâm như vậy?"

"Cô nương chớ sót ruột, lại nói tiếp, thêu pháp phi châm họa đã muốn thất truyền từ lâu, hôm nay vừa thấy trong lòng yêu thích, đúng lúc trong nhà có trưởng bối mừng thọ, nếu là cô nương có thể bỏ những thứ yêu thích, tôi nguyện ý ra giá đem bức thêu sơn hà mua, cấp trưởng bối đưa thọ lễ."

"Đây là ta cấp phụ thân, cũng không muốn bán ra." Tới cửa cầu bán, không bằng làm cho người tới cửa cầu mua, như vậy mới có thể được đến giá tốt.

"Cô nương một bộ hiếu tâm, ta có thể hiểu được, nhưng này thêu phẩm nếu là dùng tốt nhất chỉ thêu cùng vải thêu, giá cả quá cao, chỉ sợ liên lụy cô nương rất nhiều năm, nghĩ đến lệnh tôn dưới tuổi vàng có biết, cũng là trong lòng khó mà an nghỉ. Cô nương đem bức họa sơn hà thêu ra, cũng đã toàn bộ một phần tâm hiếu kính. Lại ra giá đem nó bán cho ta, tức buôn bán lời ngân lượng có thể làm cho cuộc sống người nhà rất tốt, cũng thanh toán ta đối trưởng bối một phần hiếu tâm, vừa mới tam được a."

Mộc Vân Dao đánh giá người này, trách không được có thể trở thành Xuân Tú Phưởng chường quây, chỉ cần phần tài ăn nói này, là tốt không còn gì để nói: "Chường quây nói cũng có chút đạo lý."

Gấp nâng dao động, chường quây trên mặt tươi cười lập tức hơn hai phần: "Như vậy đi, ta xem phẩm tính cô nương, tất nhiên là tâm tư lương thiện, là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tôi trước lựa một đám chỉ thêu, giúp cô nương đưa về trong nhà, có thể một bên thêu một bên chậm rãi cân nhắc."

"Như vậy quá mức không ổn."

"Ta làm Xuân Tú Phưởng chường quây nhiều năm, điểm nhân lực xem người vẫn phải có, ta tin được cô nương. Đi lên hai người, đi giúp cô nương kêu một chiếc xe ngựa, mặt khác đem này đó chỉ thêu cùng vải thêu mỗi loại chọn một phóng đi lên, giúp cô nương đưa về nhà."

"Chường quây, ngài như vậy ta thật sự là....." Mộc Vân Dao trên mặt hơn vài phần bất an.

Chường quây thấy vậy trong lòng càng tỏ ra chắc chắn: "Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, cũng là cùng cô nương thiện duyên." Chuyện này còn không thích hợp tuyên dương, nếu là thành, hẳn còn có một cái công lớn, nếu không được, hẳn làm cho người ta đưa hàng cũng biết nơi ở cô nương này, đối phó một cái nha đầu trong thôn, còn không giải quyết được, lỡ đã đi ra ngoài gì đó, có phương pháp bỏ trốn về!

Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh, Dương thị, được chường quây nhiệt tình đưa lên xe ngựa, mãi cho đến ngoài cửa thành, Tô Thanh cùng Dương thị mới hồi phục tinh thần lại.

"Vân Dao nha đầu, ngươi đây là..... đây là....." Dương thị ánh mắt kinh hãi đánh giá Mộc Vân Dao, bà căn bản không thể tưởng được, mấy ngày trước đây còn là tiểu nha đầu hay khóc lóc, như thế nào trong nháy mắt trở thành vì một cái người bà xem không hiểu. Nàng cùng chường quây kia đối thoại, bà nghe xong, lại nghe không hiểu, chỉ cảm thấy mỗi một câu đều có thâm ý khác.

Tô Thanh khăn trương tay nắm Mộc Vân Dao, trong lòng cũng là không ngừng lo lắng, tuy rằng nghe nàng nói kỳ dị cảnh trong mơ, nói nàng ở cảnh trong mơ học được gì đó, nhưng sự lo lắng không chỉ có không có ít lại, ngược lại càng phát ra nhiều hơn.

Mộc Vân Dao âm thầm nhéo nhéo tay Tô Thanh, ngẩng đầu lên ngại ngùng cười, thật mạnh thở phào một cái: "Thẩm, châm pháp thêu này, con cũng theo trên sách phụ thân nhìn đến, trộm luyện tập một chút, phát hiện cũng không tính quá khó khăn, hiện giờ, phụ thân không ở, con cùng mẫu thân phải phụng dưỡng tổ mẫu, chúng ta đều xuống đất không được, chỉ có thể nghĩ muốn chút biện pháp mưu sinh. Vừa mới ở Xuân Tú Phưởng, trong lòng con cũng không yên, thậm chí trầm ổn, trấn định một ít, mới có thể không cho người khác thấy. Thẩm cũng không nên chê cười con."

"Nha đầu ngươi ấy, thật không hổ là đi theo cha ngươi đọc qua sách, có kiến thức chính là không giống với. Bất quá, chường quây kia đem sợi tơ tặng cho ngươi, nên sẽ không về sau lại đến tìm phiền toái đi?"

"Xuân Tú Phưởng gia nghiệp lớn, hẳn là sẽ không cùng con một cái nha đầu so đo."

Ở cửa thành thông tri phu quân Dương thị, đoàn người trở lại Hạ Yển thôn.

Nhìn đến xe ngựa vào thôn, không ít người đều cảm thấy ngạc nhiên, chờ nhìn đến trên xe ngựa (mã xa) đem xuống dưới một rương hoa lệ sợi tơ, lại sợ hãi than liên tục.

Không đợi Mộc Vân Dao nói cái gì, Dương thị trước hết đem chuyện Xuân Tú Phưởng nói một lần, người nghe cảm thấy choáng váng.

Đợi cho Mộc Vân Dao bắt đầu động kim thêu, tức phụ cùng các cô nương trong thôn đến đây một đồng, trong viện ngay cả nơi đặt chân cũng không còn.

Dương thị đã nhiều ngày cùng Tô Thanh quan hệ rất tốt, bởi ở Tô Thanh bên cạnh ngăn cản người: "Các ngươi không cần chen lấn, này đó sợi tơ cùng vài thêu đất tiền thực, về sau Xuân Tú Phưởng chường quây còn muốn đến lấy về, bị dơ liền bồi không dậy nổi."

Mọi người nghe vậy im lặng rất nhiều, chính là ánh mắt lại nhìn chăm chăm tay Mộc Vân Dao không tha.

"Ai nha, đây là kim thêu sao? Ta thấy thế nào đã cảm thấy quá mắt, cùng sợi tóc không khác là mấy!"

"Liền ngươi cái bàn tay thô, cầm đại kim thêu đáy hài (giày) còn được, kim thêu này đó cũng đừng suy nghĩ, đến trong tay ngươi đều không thấy ở đâu."

"Việc này ta làm không được, chẳng lẽ liền xem không được à, tôi xem liền nghiệm, về sau đi ra ngoài cũng có thể cùng người ta nói nói."

Vốn đối với chuyện Mộc Vân Dao được cho không sợi tơ còn có chút bất bình, khi nhìn đến nàng thêu, bọn họ đều đánh mất ý niệm trong đầu, đó là thêu hoa sao, kia quả thực rắc rối!

Kim thêu giống như sợi tóc, chỉ thêu so với sợi tóc còn nhỏ hơn, Mộc Vân Dao cầm vài thêu ngón tay tung bay khiến người xem hoa cả mắt, nhìn trống rỗng tám vài, trong chớp mắt liền hơn nhiều màu sắc, mau chóng như dùng bút vẽ một bức tranh bình thường, cho dù là thoải mái làm cho nhóm các nàng học, các nàng cũng học không được.

Ngay từ đầu những người này còn xem hăng hái, qua hai ngày, dần dần mất hứng thú. Vào đông có thời gian nghỉ ngơi không nhiều lắm, đầu xuân sẽ thu thập thổ địa, các nàng cũng không có nhiều lòng dạ thanh thản như vậy.

Nhưng thật ra Dương thị, xem Tô Thanh giúp Mộc Vân Dao tước sợi chỉ có đôi khi vội ngay cả cơm đều không kịp ăn, đơn giản nhiều làm một ít, cho mẹ con các nàng đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trả giá không hạn độ

Mộc Vân Dao cũng không có khách khí, chính là ở Dương thị liên tục đưa năm sáu ngày sau, đem bà gọi lại, cho bà một lượng bạc, xem Dương thị sắc mặt thay đổi, vội vàng mở miệng nói:

"Thảm, con biết ngài cho chúng ta đưa com cũng không phải vì bạc, nhưng chúng ta không thể ăn uống không không trả tiền, còn nữa nói, cho dù ngài nguyện ý, còn có Dương thúc, nhà ai cũng không sống khá giả, không thể để cho ngài xuất công lại ra tiền."

"Nha đầu nguoi, thôi được rồi, nếu như vậy, ta đây liền dùng bạc này, giúp hai mẫu tử các nguoi mua đồ ăn tốt hơn, điều dưỡng một chút thân mình, gặp các nguoi một đám yếu đuối, thật sự là lo lắng thực."

"Hảo, đa tạ thảm. Đứng rồi, chỗ này của con có chút sọt tơ, có khi là bỏ ra đoạn rưng, có khi là màu sắc dùng không hết, cũng đã lựa sửa sang lại ra, thảm nhân rồi không có việc gì, con dạy cho ngài thêu hai châm như thế nào?"

"Tay nghề nguoi kia tay ta không học được." Dương thị vội vàng chống đẩy, bà thật học không được.

"Thủ pháp thêu rất hiếm có thực, con dùng cái quá mức phức tạp, bất quá cũng có chút đơn giản, mắt thảm còn hảo, tất nhiên học được đến, thừa dịp thời điểm nông nhàn, thêu chút khăn tay, cũng có thể bán lấy tiền trợ cấp một chút trong nhà."

"Ta có thể sao?" Dương thị thật sự trong lòng không tha.

Mộc Vân Dao cười gật đầu: "Tất nhiên là có thể." Dương thị đối nàng cùng mẫu thân là thiết tình, phần ân tình này nàng để trong lòng.

Lấy một ít thời gian giáo (dạy) Dương thị một ít thủ pháp đơn giản, Mộc Vân Dao liền vẽ đa dạng làm cho Dương thị luyện tập. Dương thị tuy rằng sẽ không suy một ra ba, nhưng hạ châm lại phá lệ tỉ mỉ thật sự, nhân đa dạng mới mẻ, thành phẩm cũng cực kỳ không tồi.

Dương thị trong lòng vui mừng, thừa dịp có người tiến Yên thành họp chợ, mang theo khăn tay cùng đi, đừng nói, chương quây Xuân Tú Phưởng vừa thấy, cảm thấy được không tồi, tìm hai mươi văn tiền một cái mua, hơn nữa nói cho bà, Xuân Tú Phưởng có thể cho nàng vài khăn tay cùng sợi chỉ, làm cho bà chỉ phụ trách thêu, mỗi thêu phẩm thành một cái ngũ văn tiền.

Dương thị trở về cùng Mộc Vân Dao vừa nói, Mộc Vân Dao liền biết là chương quây có tâm lấy lòng: "Thảm tay nghề có cái giá này."

Dương thị trong lòng cảm kích, phải biết rằng, hiện tại nhà ai có kiếm tiền, đều là dùng sức giấu giếm, sợ người khác học được, Mộc Vân Dao lại tỉ mỉ đích dạy bà. Một cái khăn tay chính là ở một góc thêu hoa, đa dạng lại không lớn, nếu nhanh tay, một ngày đều có thể thêu vài cái, bạc cũng kiếm quá mức dễ dàng chút.

Một ngày này, Mộc Vân Dao nhìn trong tay đã muốn đủ bộ đáng ban đầu bức họa sơn hà, cẩn thận đem thêu phẩm bao lại, lấy tấm vải trắng thuần, như cũ theo Tô Thanh cùng Dương thị cùng vào thành.

Vừa tới cửa Xuân Tú Phưởng, chương quây liền ra đón, trực tiếp đem người thỉnh tới phòng trà trên lầu: "Mộc cô nương đến đây, chính là thiếu cái gì?" Trong miệng nói xong, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Dương thị cùng Tô Thanh ôm tấm vải.

Nghe được hần gọi ra họ của bản thân, Mộc Vân Dao không có nhiều kỳ quái, hần không đi điều tra mình mới kỳ quái: "Ta nghĩ rõ ràng, vẫn là cảm thấy được chương quây cách nói hữu lý (có lý), ta dựa vào tiền mình mua sợi thêu bức họa sơn hà (núi sông), hao phí thời gian quá dài, không bằng dụng chương quỹ cung cấp gì đó, chính là, không biết chương quây cấp giá như thế nào?"

Cái này muốn xem cô nương tay nghề? Thêu phẩm giá cả từ trước không cố định, nếu là dụng tới thích, mấy chục mấy trăm lượng bạc cũng có thể cho, nếu là dụng tới không thích, hai văn tiền liền ngại quý." Chương quây nói xong, cẩn thận nhìn thần sắc Mộc Vân Dao, muốn theo trên mặt nàng nhìn ra một tia khăn trương, lại phát hiện, trước mắt tiểu cô nương so với hần người trải qua sóng to gió lớn còn muốn bình tĩnh.

"Ta dùng chỉ thêu, thêu đại khái cái hình dáng, chương quây có thể trước chương chương mất." Nàng phải câu chính là cá lớn, không cần thận một ít, mảnh khăn dây câu trong tay căn bản bắt không được.

Tấm vải chậm rãi triển khai, chương quây nhìn không chuyển mắt, từ một tấm vải trắng, một chút màu sắc đập vào mắt, Ngay sau đó dãy núi núi non trùng điệp, nét thêu mang hương vị cổ xưa, một chút hiện ra ở trước mắt, chỉ liếc mắt một cái, khiến cho người ta cảm giác này khí thế hào hùng. Đặc biệt là cuối bức họa, một chút màu chu sa nổi mà lên, mặt trời đỏ mọc lên, núi sông xinh đẹp tuyệt trần, làm người ta sợ hãi không thôi.

Hần tán thưởng một hồi lâu mà, mới cẩn thận tới gần nhìn: "Thật sự là khó có thể tin, một bức họa cuốn như vậy, có thể từng đường thêu ra tới."

Mộc Vân Dao khẽ cười cười, giúp đỡ Dương thị cùng Tô Thanh đem thêu phẩm cuốn lại.

Chương quây chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền trừng lớn ánh mắt, trực tiếp sừng sờ ở chỗ cũ: "Này..... Đây là....."

Mộc Vân Dao đã từ từ đem vải thêu thu lên: "Chương quây, nguoi nói một bức thêu phẩm như vậy, giá bao nhiêu bạc?"

"Này....." Chương quây một hồi lâu mà mới hoàn hồn, nghe nói như thế không khỏi trong lòng do dự, theo bức thêu phẩm này liền có thể đủ nhìn ra kiến thức nàng bắt phạm, nếu là ra giá ít, sợ nàng trực tiếp quay đầu bước đi, dù sao đây là muốn đưa vào kinh đô gì đó....."

"Từ từ." Chương quỳ mạnh ngẩng đầu, ánh mắt lăm lăm nhìn về phía Mộc Vân Dao: "Mộc tiểu thư tin tức tựa hồ cực kỳ linh thông."

Mặt trái của bức thêu phẩm cầm tú sơn hà, dĩ nhiên là hoa văn long phượng trình tường! Thiên hạ có thể dùng hoa văn này, chỉ có một nhà, đương triều đế vương Thiên Từ!

Một cái thôn dã nha đầu, như thế nào có thể biết hần muốn đem này bức thêu phẩm đưa vào kinh đô, thành thọ lễ hoàng đế cho vị đại nhân kia tuyền? Hay là nói, nàng nói vì phụ tần hiếu đều là giả?

"Nguyên bản ta cũng vậy không biết, có người tìm được ta, nói muốn mua thêu phẩm trong tay ta, ta đáp ứng chương quỳ trước rồi, tự nhiên là không bán, người nọ đã nói một ít chuyện, ta liền suy đoán, đại khái đoán được..... Ta cảm tạ chương quỳ tín nhiệm, cho nên thiện làm chủ trương đổi thành song mặt thêu, không biết tự tiện làm chủ như vậy, có phải hay không có cái gì không ổn?" Mộc Vân Dao nói xong, thần sắc lúc này mới lộ ra một tia khân trương cùng kích động.

Chương quỳ trong lòng phòng bị nhưng không có giảm bao nhiêu: "Tìm được người là ai?"

Tôi cũng không rõ ràng, chỉ nghe bọn họ đi thời điểm, có người xưng hô một câu Đàm lão bản.

Đàm? Họ Đàm, còn đối hành tung của hần như thế chú ý, cũng chỉ có lão bản Thái nguyệt các!

Khó trách hai ngày nay, chương quỳ Thái Nguyệt các nhìn thấy hần cũng không âm không dương, nguyên lai cũng theo dõi cô nương này trong tay gì đó.

Chương quỳ trên mặt giận dữ, cho thống khoái nhanh thu liễm: "Mộc cô nương, bức thêu phẩm này, tôi nguyện ý mua lại?" Một bức thêu phẩm như vậy, làm cho người ta nhìn liền khiến dui mù con người, hần vô luận như thế nào đều phải mua xuống dưới! Thái Nguyệt các bên kia phía trên cũng là có nhân, nếu là bị bọn họ đoạt trước, vậy hần đắc tội quá liền đánh. Nói xong, vươn một ngón tay.

Mộc Vân Dao trong lòng cười, nàng đều tung Đàm lão bản ra, chương quỳ thế nhưng còn không hết hy vọng thử nàng, nếu như vậy, vậy đừng trách nàng công phu sư tử ngoan: "Mười vạn lượng? Chương quỳ đích thực là người khéo nhìn."

Chương quỳ nghẹn lời, mười vạn lượng, cô nương này thật đúng là không biết xấu hổ mở miệng: "Mộc cô nương, thiên hạ thêu phẩm, làm gì có mười vạn lượng một bức?"

"Cái Đàm lão bản kia, hần nói bức thêu phẩm của ta là vật báu vô giá."

"Cô nương, ta nguyện ý ra một ngàn lượng....."

Mộc Vân Dao trực tiếp đứng dậy: "Chương quỳ, người cấp sơi tơ cùng vài thêu bao nhiêu tiền, ta đưa cho người, bức thêu phẩm này không bán."

"Ai, cô nương, giá có thể bàn, nói giá không phải nhất định, đều có thể thương lượng." Chương quỳ vội vàng trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trù tính ngàn dặm bên ngoài

Mộc Vân Dao ánh mắt mang theo bất bình: "Chương quỳ tín nhiệm ta, ta mới từ chối Đàm lão bản mười vạn lượng bạc, tỉ mỉ thiết kế đa dạng muốn lấy tiền lời cho người, người thế nhưng chỉ cấp một ngàn lượng, có phải hay không khi dễ ta hương đã nha đầu không có kiến thức?"

"Cô nương, Đàm lão bản cũng không phải là người lương thiện. Hần nói cho người mười vạn lượng bạc, liền thật có thể cho người sao? Hần đem tiền cho người, sau lưng phái người cho đoạt đi, lại liên lụy đến người nhà của người, đến lúc đó người nên như thế nào?"

Gặp Mộc Vân Dao thần sắc buông lỏng, chương quỳ trong lòng nhẹ nhàng thở ra: "Cô nương, bức thêu này, ta ra giá một..... một vạn lượng, đây là giá thật sự, người cần gì đó, ta đều cung cấp cho người, như thế nào?"

Mộc Vân Dao cắn cắn môi: "Ta đây làm thế nào biết chương quỳ sẽ không lại âm thầm đoạt tiền trở về đi?"

Chương quỳ Xuân Tú Phụng cuối cùng biết cái gì gọi là vác tảng đá nặng vào chân của mình: "Ta như thế nào làm vậy, Xuân Tú Phụng vẫn đều là buôn bán chữ tín, người có thể đến Yên thành hỏi."

Mộc Vân Dao thần sắc như trước mang theo do dự, ngay tại Xuân Tú Phụng chương quỳ cơ hồ cấp ra một thân hần (mỏ hôi), mới chậm rãi nở nụ cười ra: "Cũng đúng, Xuân Tú Phụng danh tiếng thật ra vẫn vô cùng tốt, danh tiếng, tiếng lành đồn xa, nghĩ đến Xuân Tú Phụng cũng sẽ không bởi vì một chút bạc, liền đập báng hiệu tốt nhất trăm."

"Đứng, đứng vậy a." Chương quỳ lau sạch trong lòng đối Mộc Vân Dao một chút khinh thị cuối cùng, lập tức rất nhanh tính toán: "Kia Mộc cô nương, ngươi xem, liền một vạn lượng bạc đã đủ?"

"Chương quỳ, một vạn lượng bạc đối chúng ta xuất thân như vậy mà nói, đích thật là số tiền lớn, nhưng đối với Xuân Tú Phưởng mà nói, chỉ sợ một ngày số thu chi cũng không chỉ có này đó. Huống chi, nếu là thù phẩm thật có thể đủ làm cho Xuân Tú Phưởng được như ý nguyện, thì phải là giúp các người mở ra một cái thông thiên chi đồ? (bản đồ lên trời)"

"Kia y theo ý tứ cô nương?" Chương quỳ mặt lộ vẻ chua xót: "Xuân Tú Phưởng là gia nghiệp lớn, nhưng ta chỉ là một nho nhỏ chương quỳ, số tiền quá lớn cũng làm không thể làm chủ được, thù phẩm này có thể hay không thành còn không biết đâu, vạn nhất không được, ta cùng gia nhân (người nhà) của ta sợ đều phải đi theo rồi khỏi Xuân Tú Phưởng, xin hãy cô nương thông cảm một phần."

"Thù phẩm ta đã muốn thù một nửa, chương quỳ kia trước hết cho ta một vạn lượng, đợi cho ta đem thù phẩm hoàn thành, chương quỳ lại cho ta một vạn lượng, như thế nào?"

Nghe được nàng không có tiếp tục công phu sư tử ngoạm, chương quỳ trong lòng vui vẻ, cho là lời mình vừa mới nói làm cho nàng sinh ra đồng tình chi tâm: "Này..... cô nương a, ngươi xem ta cũng vậy gặp nạn chỗ....."

"Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, chương quỳ muốn làm đại sự, lại ở chính là một chút tiền bạc tính toán chi li, thật sự là....." Mộc Vân Dao khẽ lắc đầu.

"Hảo, thành giao!" Chương quỳ cũng không muốn sự tình lại sinh biến cố, hai vạn lượng bạc, mua một bức thù kinh động thể gian như vậy, vụ mua bán này Xuân Tú Phưởng kiếm lời: "Bất quá, nói không bằng chứng, cô nương cần phải cho ta lập chứng từ."

"Tất nhiên, ta cũng sợ chương quỳ không đưa cho ta bạc đâu!"

Chương quỳ lập tức sai người cầm giấy bút lại đây, nâng mắt nhìn về phía Mộc Vân Dao: "Cô nương, chứng từ này....." Tiểu cô nương như nàng có thể biết được chữ?

Mộc Vân Dao tiếp nhận giấy bút, di chuyển nhẹ cổ tay, từng dòng chữ Khải ngay ngắn hiện lên, chương quỳ trừng lớn mắt, cô nương này rốt cuộc từ đâu đến đây, thật sự là làm cho người ta ngạc nhiên.

Chờ hần nhìn đến nội dung trên chứng từ, cẩn thận nghiên cứu một lúc lâu, cũng không có thể lấy ra tật xấu gì, ở trên mặt ký hạ tên, ấn dấu vân tay, thế là xong.

Ra Xuân Tú Phưởng, Dương thị trong lòng nom nớp lo sợ, một đường cẩn thận che chở Mộc Vân Dao, người khác tới gần, đã cảm thấy đối phương mưu đồ gây rối.

Một vạn lượng, nàng đã muốn tưởng tượng không được, một vạn lượng bạc nên xài như thế nào, thẳng đến ngồi trên xe lừa, bình an ra Yên thành, mới thả lỏng nhẹ nhàng thở ra, kinh sợ một đoạn đường ngắn, quần áo trên người đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm.

"Thật đúng là làm ta sợ muốn chết, nhiều tiền như vậy..... Nếu là xảy ra chuyện, làm gì cho phải." Dương thị không ngừng vỗ ngực.

Mộc Vân Dao cười cười, gặp Dương thị thần sắc như thường, trong lòng cũng không khỏi khẽ buồn lòng: Tiền tài động lòng người, nàng cũng sợ Dương thị sinh ra tâm tư khác.

Ở đến phía trước còn cùng mẫu thân thương lượng, có thể không mang theo Dương thị, mẫu thân nói nàng có thể tin, nàng mới quyết định kêu lên bà, hiện giờ xem ra, ánh mắt mẫu thân cũng không tệ lắm.

"Thấm, người khác xem chúng ta mặc thành như vậy, cũng sẽ không nghĩ đến chúng ta trên người mang theo nhiều tiền bạc đâu."

"Nha, cũng không nên nói, miễn cho bị người nghe xong đi, người tâm hiểm ác, nói không tốt."

"Uh, đã biết."

Về tới Hạ Yên thôn, Mộc Vân Dao không có vội vàng gấp gấp hoàn thiện bức thù, mà là kêu Dương thị lại đây, xuất ra hai tờ trăm lượng ngân phiếu đưa qua đi: "Thấm, ngài cùng nương con là bạn tốt, này hai tờ ngân phiếu là tâm ý mẫu thân con, chỉ cho một mình thấm, thỉnh thoảng không cần cự tuyệt."

"Vân Dao nha đầu, ta và người nương đồng dạng không được bà bà ưa thích, nhưng ta so với nương người may mắn, bà bà qua đời sớm, người nhà cũng biết thông cảm ta, cho nên, nhìn đến nương người bị bà bà mọi cách tra tấn, lúc này mới phá lệ không đành lòng, bạc thấm cũng thích, chính là, người nào đều có số mệnh, bạc này ta cảm xài trong lòng cũng khó chịu."

Mộc Vân Dao ngăn ra, lập tức trong lòng sinh ra một cỗ kính nể, trước mắt Dương thị tuy rằng nghèo khó, bình thường, so với Tô gia này đám người phú quý thiên tiên còn đẹp hơn vạn lần: "Thấm, ngân phiếu này ngài cứ lưu trữ, nếu là có cần dùng gấp, lấy ra mà xài, nếu là không có cần dùng gấp, liền lưu trữ đặt ở đáy hòm, chờ con cùng mẫu thân trở về, ngài lại đưa cho tôi cũng được."

"Trở về? Chẳng lẽ các người phải đi?"

"Bây giờ còn không quyết định tốt, nhưng chờ thù phẩm hoàn thành, tất nhiên là muốn đi."

"Này..... tuy rằng hiện tại thể đạo còn tương đối bình yên, nhưng là nói không tốt, các người muốn đi địa phương nào?"

"Đại khái là muốn đi phương nam, cũng còn không có nghĩ muốn tốt."

"Vẫn là lại nên cân nhắc, đắn đo....." Dương thị lo lắng, cô nhi quả phụ, cực kỳ dễ dàng gặp chuyện không may, thật vất vả hiện tại Lý thị yên tĩnh, nếu là trên đường lại xuất hiện sự tình gì, đã có thể mất nhiều hơn được.

Hào hào mà khuyên nửa ngày, Dương thị mới đem ngân lượng nhận. Tiễn bước bà, Mộc Vân Dao đem tám vải mở ra, thấp ngọn nến lên, đem trong phòng chiếu sáng chút, bắt đầu đối với thù phẩm đẩy nhanh tốc độ, một vạn lượng bạc, có thể đủ người thường hoa cả đời, tới Giang Nam cũng đủ để cho nàng cùng mẫu thân sống yên phận.

Thêu xong một mảnh váy rồng, nàng giơ tay lên nhẹ nhàng mà gõ cái cổ cứng ngắc, nhìn thù phẩm xuất thần.

Tô gia, là một vết thương vĩnh viễn trong lòng nàng, thoáng chạm nhẹ, liền đau như bị đâm đến xương, hận đến trong lòng lấy máu. Hiện tại nàng cùng Tô gia khoảng cách xa xôi, nhưng có thể với tay cho bọn hắn ngọt ngào, bức thù phẩm này chính là món ăn khai vị đầu tiên.

Xuân Tú Phưởng theo kinh đô tây lăng bắt đầu phát triển, một đường trải rộng các nơi. Nhìn chính là bình thường thương hộ, nhưng nếu thật sự bình thường, sớm đã bị người găm đến xương cốt cũng không thừa.

Nàng sau khi trở thành thị thiếp Tần vương, mới biết được nguyên lai Xuân Tú Phưởng đứng sau lưng là Tô gia cùng Mạnh gia. Người hai nhà đầu phục Tần vương, Xuân Tú Phưởng tự nhiên cũng trở thành nơi đào tiền của hắn, làm cho Tần vương có thể nuôi thể lực một bước lên trời, nếu nàng hiện tại đem Xuân Tú Phưởng móc xuống, không khác gì ở trong lòng Tô gia đào cái động, cũng chặt đứt Tần vương tương lai một cái giúp đỡ, đủ để cho bọn họ đau triệt nội tâm.

Hiện tại nàng hai bàn tay trắng, không thể âm thầm đi khổng chế cái gì, chỉ có thể tận dụng khả năng nghe thiên mệnh, có thể hay không tính kế thành công, coi trọng ngày an bài đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Việt Vương tìm người

Vụ án Trương tài chủ giết người chôn xác, sau một thời gian ngắn nổi lên, rốt cục bộc phát ra đến. Sự tình truyền đến lên trên, khiến đế vương tức giận, hạ lệnh đem Trương Vinh an lập tức xử tử, người nhà nữ tử bị hại cùng vào kinh ở ngoài tường cung khẩu tạ hoàng ân. Điều tra cái án tử này Lưu Huyện lệnh chịu hoàng đế khen thưởng, tuy rằng không lên chức, nhưng nghĩ đến cũng không xa.

Nàng cùng mẫu thân cũng không có bị đề cập, chỉ nói là có nữ tử thiếu chút nữa bị hại, Lý thị ác danh lại lan truyền đi ra ngoài, được hai cái nam nhân quá 50 tuổi vì tranh giành tình nhân, còn lớn hơn đánh võ, chỉ là điểm này sẽ nói hấp dẫn không biết bao nhiêu người đoán uớt át vô cùng.

Xem ra muốn tìm một cơ hội, tạ ơn Lưu ngũ tác (khám nghiệm tử thi) đã không nêu tên nàng cùng mẫu thân lên trên, chắc phải giúp vội lắm.

"Dao nhi, đang suy nghĩ gì mà chuyên tâm như vậy?"

"Mẫu thân." Mộc Vân Dao hoàn hồn, lập tức tươi cười ngọt ngào: "Không có gì, chỉ là muốn đến tiếp qua không lâu, chúng ta có thể nhìn phong cảnh Giang Nam, trong lòng vui vẻ được ngay."

"Giang Nam..... Dao nhi thích, chúng ta liền đi, chính là tổ mẫu con bà ấy....."

"Mang theo là được." Đương nhiên muốn dẫn, nàng hiện tại chính là hiếu thuận tôn nữ (cháu gái), không thể lưu tiếng khiến người nắm chuôi, về phần mang đi ra ngoài ném tới địa phương nào, vậy nói không tốt.

"Uh, cũng tốt."

"Mẫu thân thích cái quần áo gì, chúng ta hiện tại có ngân lượng, mẫu thân thích bộ dáng gì nữa, con đều mua xuống dưới đưa mẫu thân."

"Người nhà, mẫu thân có Dao nhi như vậy đủ rồi, những thứ khác cái gì đều cần." Tô Thanh hiện tại vô cùng thỏa mãn, thăm nghĩ bên cạnh nữ nhi sống những ngày yên ổn.

Mộc Vân Dao cọt đến bên người nàng làm nũng: "Mẫu thân, Dao nhi bả vai đau, phải mẫu thân nắm một chút."

"Hào, mẫu thân cho người xoa bóp."

Tựa vào trong lòng Tô Thanh, cảm thụ được trên vai vừa phải độ mạnh yếu, Mộc Vân Dao chậm rãi ngủ thiếp đi, khoe môi ý cười vẫn không có biến mất.

Trong Hưng Thịnh từ lâu, rốt cục đem thương dưỡng được bảy tám phần, Việt Vương phủ thêm quần áo, thân hình thon dài thẳng tắp nếu như từng (cây tùng), hơi thở lại lạnh như đêm lạnh: "Chूं thủ đôi đã tới?"

"Là, chủ tử, tạo ra giống nhau như đúc một thanh, chính là khác biệt một góc ngài lưu lại hoa văn."

Chूं thủ này tuy rằng không có kí hiệu Việt Vương Phủ, Việt Vương chính mình trong lúc rảnh rỗi khắc lên hoa văn, nếu là rơi vào trong tay người có tâm, nói không chính xác sẽ nhắc lên một hồi phong ba.

"Đi Hạ Yên thôn."

"Chủ tử, Việt Tây bên kia truyền tin, thỉnh ngài nhanh đi về."

Việt Vương cau mày thật chặt, trong mắt hiện lên một tia không ngờ, cái tiểu nha đầu kia cho hắn chọc lớn phiền toái như vậy, làm cho hắn không thể không ở Yên thành lưu lại, còn muốn nghĩ biện pháp giúp nàng giải quyết tốt hậu quả, có nợ không đòi không phải tác phong của hắn: "Không cần để ý vài cái canh giờ."

"Chủ tử, tiếp qua hai tháng chính là sinh thần hoàng thượng, chúng ta còn có thể rồi trở về, đến lúc đó tái tính sổ cũng giống nhau, hiện giờ, thật là tình huống khẩn cấp, vẫn là mau chút trở về đi." Hộ vệ Vu Hằng khuyên giải.

"Cũng tốt." Hai tháng, không để cho cái yêu tinh gây chuyện chạy không thoát.

Mộc Vân Dao không biết mình tránh được một kiếp, những ngày kế tiếp chuyên tâm thêu đồ, Dương thị cũng không thêu khăn tay, mỗi ngày làm xong com liền giúp Tô Thanh tách sợi tơ, thay Mộc Vân Dao trợ thủ.

Một ngày này, Mộc Vân Dao thu hảo nhất châm cuối cùng, giật giật ngón tay cùng cổ tay thời gian dài cầm châm đau nhức, thật mạnh thở phào một cái: "Tốt lắm, hoàn thành!"

Dương thị vội vàng ở kháng thượng trải ra vải trắng, cùng Tô Thanh hai người thật cẩn thận đem thêu phẩm đặt ở trên giường, trước mắt sợ hãi than: "Mặc kệ xem bao nhiêu lần, đều cảm giác làm cho người ta khó mà tin được, đây là dùng sợi tơ thêu ra, thật là đẹp mắt, nói không nên lời, thật là tốt xem"

Mộc Vân Dao cũng cực kỳ vừa lòng, nhìn đến bức thêu phẩm này, nàng cảm thấy được ông trời nhất định sẽ giúp chính mình: "Lại cẩn thận kiểm tra hai lần, là có thể cấp Xuân Tú phường chương quây đưa qua." Hiện giờ chính là thêu phẩm hoàn thành, phải làm thành bình phong còn cần một ít thời gian, nàng cần phải cho chương quây lưu chút thời gian mới phải.

"Đứng, mau chút đưa qua, đặt ở nơi này xem liếc mắt một cái ta đều sợ cấp xem phá hủy." Dương thị càng xem càng tâm hi, vài lần muốn đưa tay đi sờ, đều gắng gượng nhịn được.

"Thẩm, kia ngày mai, xin thẩm hãy cùng Dương thúc đưa chúng ta một chuyến."

"Hảo, chỉ cho hai mẫu tự các người đi, ta cũng không yên tâm. Ta đây đi về trước cùng đương gia nói một tiếng, làm cho ông ấy đi nhà lý chính mượn con lừa."

"Thẩm!" Mộc Vân Dao gọi lại, trên mặt dẫn theo vài phần không tha: "Ngày mai đưa thêu phẩm xong, con cùng mẫu thân sẽ ly khai."

"Nhanh như vậy?" Dương thị trong lòng căng thẳng, nhìn về phía Tô Thanh, trong mắt cực kỳ không tha: "Tô Thanh muội tử, các người đều quyết định tốt lắm?"

Tô Thanh gật đầu: "Án tử Trương tài chủ vốn là huyền náo, chuyện Vân Dao thêu đồ này nợ cũng có rất nhiều người biết, ở lâu một ngày liền nhiều một phẩm thị phi."

Dương thị thở dài: "Cũng phải, hiện tại tâm người này thật đúng là nói không chính xác. Đồ vật này nợ đều thu thập xong?"

Mộc Vân Dao lắc đầu: "Chúng ta cũng không tính toán làm cho người bên ngoài biết chuyện rồi đi, bởi vậy đồ vật này nợ cũng không cần thu thập, ngày mai, con mang theo tổ mẫu vào thành là tốt rồi, bên ngoài chỉ nói, là giúp đỡ tổ mẫu đi trị liệu chân thương."

"Uh, cũng phải, mẹ con các người hiện tại có bạc, thiếu cái gì lại chậm rãi đặt mua." Đối với Tô Thanh muốn dẫn Lý thị, bà tuy rằng không đồng ý, nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao cũng là việc nhà, còn nói nữa, nếu là không mang theo, không biết vừa muốn nạp nhiều ít nhân thoại, dù sao kia lão bà từ hiện giờ cũng gây sức ép không được ai, cho một miếng cơm ăn cũng thì thôi.

Hôm sau, Mộc Vân Dao mang theo Lý thị vào thành, thật đúng là dẫn tới không ít người hỏi. Nghe nàng nói cho cho Lý thị trị chân, đều thở dài một tiếng, lão chủ chứa này có thể có tôn nữ cùng tức phụ như thế, thật sự là đời trước đã tu luyện phúc khí.

Vào thành, đem Lý thị giao cho phu quân Dương thị chiếu khán, Mộc Vân Dao đi Xuân Tú phường.

Mất thấy kì hạn hai tháng càng ngày càng gần, chương quây trông mong vạn phần nóng lòng, thậm chí nghĩ, nếu hôm nay Mộc Vân Dao nếu không đến, hẳn phải đi một chuyến Hạ Yên thôn nhìn xem, thêu phẩm này rốt cuộc tiến độ như thế nào. Đang nghĩ ngợi, liền nhìn đến Mộc Vân Dao cùng Dương thị, Tô Thanh vào cửa.

"Phu nhân, cô nương đến đây, mau mời, trên lầu chuẩn bị trà ngon." Chương quây cười thành một đóa hoa, vội dẫn trên đường lầu hai.

Nước trà đã muốn bị hao, Dương thị đi tới có chút khát, lại nghĩ đến Mộc Vân Dao dặn dò, cố nhịn không có đi chạm vào.

Chương quây một lòng một dạ đặt ở trên thêu phẩm, cũng không có chú ý tới này đó.

"Chương quây, tú phẩm đã muốn hoàn thành, hôm nay đưa lại đây mời người xem kĩ."

Chương quây đã muốn chuẩn bị tốt bàn trải ra thượng đẳng vải lụa trắng, Tô Thanh cùng Dương thị cẩn thận đem thêu bố mở ra, đặt ở trên bàn.

Chính diện xuyên qua dãy núi non thoải, một dòng nước xiết thẳng hạ chín tầng, hé ra tám vãi thêu này giống như gom hết tinh túy thiên địa, xem liếc mắt một cái cảm thấy mình thật nhỏ bé. Cái gì đoạt thiên địa tạo hóa, cái quý gì phủ thần công, sử dụng đến đều cảm giác khó có thể miêu tả một phần vạn.

Trong phòng thật lâu không tiếng động, một hồi lâu mà chương quây mới tán thưởng nói: "Khuynh thế chi tác a, cô nương tay nghề lỗi lạc trời cho, có thể nói là quý phủ thần công." (bình khí của thần)

"Đa tạ chương quây khen ngợi, như vậy còn lại một vạn lượng bạc, chương quây chuẩn bị tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Rời đi, đi Giang Nam!

"Đã muốn chuẩn bị tốt." Chương quây cũng không có dây dưa, đem ngân phiếu thống khoái cầm lên: "Cô nương với tay nghề này nếu là không phát triển lên, thật sự là đáng tiếc."

"Tay nghề gia truyền, chương quây không phải nghĩ muốn mưu đoạt đi?" Mộc Vân Dao hơi nghiêng đầu, bên môi ý cười dần dần biến mất.

"Không dám, không dám, chính là hỏi hai câu, cô nương không cần lo lắng." Hắn còn muốn từ tay cô nương bắt lại thêu pháp lại đây, hiện tại quan hệ tự nhiên không thể lỏng cương.

"Tiền hàng thanh toán xong, bút mua bán này đã hoàn thành, chúng ta cũng sẽ không nhiều quấy rầy."

"Hảo, hảo, ta đưa ba vị đi ra ngoài, có cần giúp các vị kêu xe ngựa?"

"Không cần, chúng ta còn muốn đưa tổ mẫu xem bệnh, tự mình an bài có thể." Mộc Vân Dao cự tuyệt, lấy được ngân phiếu, không chút hoang mang ly khai Xuân Tú Phường.

Dương thị trong lòng lo lắng, chờ trở lại nơi để xe lừa, lại thấy được Lưu ngỗ tác.

"Đã khiến Lưu ngỗ tác đợi lâu." Mộc Vân Dao tiến lên chào.

"Không ngại, nhìn thấy một tiểu hài tử truyền lời, ta còn tưởng rằng là có người đùa giỡn, không nghĩ tới thật là các người, đến yễn thành giúp tổ mẫu xem bệnh?"

"Thứ nhất là cho tổ mẫu xem bệnh, thứ hai là muốn thỉnh ngài giúp cái việc."

Lưu ngỗ tác gật đầu: "Chính là gặp cái gì việc khó cứ nói đừng ngại."

(*nhắc lại lần nữa: Ngỗ tác là tên chức quan để khám xét thương người chết hay gọi là khám nghiệm tử thi. Tại mấy chương đầu GL gọi là Lưu khám nghiệm tử thi.)

Mộc Vân Dao có chút ngượng ngùng nói: "oPhía trước ngài làm cho xe ngựa đưa chúng ta về thôn, hiện giờ, chúng ta muốn đi địa phương xa hơn một chút, lại tìm không thấy người có thể tin được, cho nên muốn nhờ ngài hỗ trợ tìm một."

"Địa phương xa?" Lưu ngỗ tác ngừng một lát, cũng không có hỏi các nàng muốn đi đâu, còn gật gật đầu: "Đi thôi, đi xe ngựa đi, ta giúp các người đi tìm người."

Mộc Vân Dao lại nói lời cảm tạ, trước khi đi thời điểm nhìn về phía Dương thị, nhẹ nhàng mà cầm tay bà: "Thảm, làm phiền thảm trước giúp chúng ta chiếu khán tổ mẫu một chút."

Dương thị gật đầu: "Yên tâm."

Người làm trong tiệm xe ngựa nhìn thấy Lưu ngỗ tác, đều đứng dậy vắn an. Lưu ngỗ tác cùng Lưu Huyền lệnh chính là anh em bà con, bọn họ tuyệt đối đắc tội không nổi.

"Lão Triệu đâu?"

"Lão Triệu, mau lại đây, Lưu ngỗ tác đến đây."

"Ai, Lưu sai gia như thế nào có thời gian đến xem ta?" Xa phu được gọi là lão Triệu đi tới, ông nhìn qua hẳn là có bốn, năm chục tuổi, tóc đều có chút hoa râm, nhưng tinh thần vô cùng tốt, trên tay chính cầm một thanh bàn chải, nghĩ đến chắc là đang ở hậu viện chải lông ngựa.

"Có cái việc, tìm người giúp cái vội, hai vị này là người nhà cố hữu phải đi xa nhà, người hỗ trợ đưa một chuyến."

(*cố hữu: bạn cũ, bạn đã mất)

Lão Triệu đánh giá một chút Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao, mang ý cười trên mặt chất phác: "Hảo, yên tâm, hai vị gọi ta là lão Triệu có thể."

"Đa tạ Triệu lão bá." Tô Thanh mở miệng tạ ơn.

Lão Triệu vội vàng khoát tay, bước nhanh đến hậu viện mà đi, một lúc liền vội vàng một chiếc xe ngựa mới đi ra: "Hai vị lên đây đi, muốn đi địa phương nào?"

Mộc Vân Dao quay đầu đối với Lưu ngỗ tác hành lễ: "Đa tạ Lưu ngỗ tác."

"Nhanh đi thôi, một đường cẩn thận."

"Hảo."

Lên xe ngựa, một đường chạy tới cửa thành, Dương thị hỗ trợ đem Lý thị đưa lên xe ngựa, trong mắt tràn đầy không tha: "Các người..... Các người cũng phải cẩn thận một ít."

"Yên tâm đi, không có việc gì." Tô Thanh hốc mắt rung rung, gắt gao cầm tay Dương thị.

"Thảm, đợi cho phong ba bình ổn, nói không chính xác một năm rưỡi nữa, chúng ta sẽ trở lại, đến lúc đó, còn muốn ăn đồ thảm nấu nha."

"Hảo, người ăn nhiều ít cũng được, thảm đều làm hết."

"Ăn." (Dạ)

Lý thị cảm thấy được trong lòng hốt hoảng, ánh mắt của bà ta nhìn nhìn chung quanh, khàn giọng kêu khóc: "Đám các người đáng bị chém ngàn đao, muốn đem lão bà tử mang đi chỗ nào nga, các người kiếm nhiều bạc như vậy....."

Mộc Vân Dao ánh mắt rét lạnh, quay đầu túm cái bao tiền bao, một phen nhét vào miệng Lý thị.

Dương thị bị hoảng sợ, cũng không dám lại làm cho nhóm các nàng nhiều chậm trễ, cầm lấy hành trang đưa cho Mộc Vân Dao: "Đây là ta ẩn lời của người mua gì đó, lấy hảo, mau chút đi thôi, đi thôi."

Mộc Vân Dao gật gật đầu, giúp đỡ Tô Thanh ngồi vào bên trong xe ngựa: "Triệu lão bá, đi thôi."

"Hảo, hây!" Ngựa nhẹ giọng quăng cái phát ra tiếng phì phì trong mũi, rất nhanh đi ra yên thành hướng về phương nam mà đi.

Đi ra ngoài ước chừng nửa canh giờ, đường gặp phân nhánh: "Này ở đây có hai con đường, một cái là hướng Lâm Giang thành, một cái hướng Đông Khôi thành, không biết phu nhân cùng cô nương muốn đi địa phương nào?"

Mộc Vân Dao xóc lên màn xe: "Triệu lão bá, xe ngựa này bán hay không?"

"A?" Lão Triệu cho là mình không có nghe rõ: "Cô nương, xe ngựa này không bán."

"Lão bá, dựa theo giá cả hiện giờ, ngựa cùng xe ngựa cộng lên, một trăm lượng bạc cũng kém không nhiều lắm, ta cho ngài bốn trăm lượng, trong đó hai trăm lượng là tiền xe ngựa cùng con ngựa, mặt khác hai trăm lượng, thỉnh ngài mang về giao cho Lưu ngỗ tác, đã nói là tạ lễ của ta, như thế nào?"

Hai trăm lượng, lão Triệu ánh mắt tròn tròn, cô nương này nhìn tuổi không lớn lắm, ăn mặc cũng không xuất sắc, như thế nào sẽ có nhiều bạc như vậy?

Mộc Vân Dao lén lút xiết chặt trong tay thuốc bột, thẳng nhìn đến lão Triệu gật đầu đáp ứng, lúc này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Lấy được ngân phiếu, lão Triệu chỉ điểm nàng như thế nào khu đuổi ngựa, lúc này mới quay đầu rời đi.

Tô Thanh có chút e ngại, đây là nàng lần đầu tiên đi xa nhà.

"Dao nhi....."

Mộc Vân Dao cười khê trấn an nàng: "Mẫu thân không sợ, con đã sớm hỏi qua, từ nơi này đến Lâm Giang thành, tổng cộng cũng liền một cái nửa canh giờ, tới trong thành rồi, chúng ta lại tính toán tiếp." Nói xong, nàng chui vào xe ngựa, mở ra túi Dương thị hỗ trợ chuẩn bị, thay một thân nam trang, sau đó theo trên mặt đất đào một đám đất, hướng trên mặt trét trét, ngồi vào trên xe, vội vàng đuổi xe ngựa đi nhanh hướng Lâm Giang thành mà đi.

Vốn là mùa đông, trên đường người đi đường rất thưa thớt. Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh một đường lo lắng đề phòng, cuối cùng là bình an thấy được cửa thành của Lâm Giang thành.

Mộc Vân Dao tìm một chỗ ít dấu chân người ở một góc khuất cánh rừng đem xe ngựa dừng lại, đem Lý thị từ trên xe ngựa nâng xuống dưới, rồi sau đó nàng nhẹ nhàng mà sờ sờ cổ con ngựa: "Đều nói người già thuộc đường, nơi này khoảng cách Yên thành cũng không xa, người nên biết đường trở về, đi tìm chủ nhân của người đi." Nói xong, vỗ nhẹ nhẹ lưng ngựa, nhìn đến ngựa lòi kéo xe ngựa rồi xa, nhẹ nhàng mà thở phào một cái.

"Dao nhi, con vì sao phải đem ngựa thả rồi đi?"

"Mẫu thân, đường xá đến Giang Nam xa xôi, đi đường bộ quá mức gian nan, dọc theo đường đi không biết phải qua nhiều ít thành trấn, con và nương hai người đi, quá mức nguy hiểm, ai cũng đi thủy lộ, thủy lộ vững vàng, tốc độ cũng mau, có thể thoải mái một ít. Chúng ta hai người, đuổi xe ngựa đi vào quá mức chú ý, khiến cho người có tâm chú ý sẽ không tốt, không bằng điệu thấp một ít, tùy cơ ứng biến."

"Ân (Ừ), vẫn là Dao nhi cân nhắc chu đáo." Nhìn đến Mộc Vân Dao làm việc cân nhắc chu toàn, Tô Thanh trong lòng thở lỏng rất nhiều: "Chính là tổ mẫu của người, hai mẫu tử chúng ta có thể nâng nổi bà ấy sao?"

Mộc Vân Dao lạnh lùng cười: "Tổ mẫu, người cũng thấy đấy, chúng ta hai người nâng không nổi người, không bằng người liền mình ở nơi này nghỉ một lát đi."

"Dao nhi, ta là tổ mẫu của người, người không thể đem ta ném ở trong này nha....." Lý thị trong mắt kinh hoảng, hiện giờ, bà trừ bỏ dựa vào Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh, đã muốn đã không có những đường sống nào khác.

Tô Thanh trong tâm nhảy dựng: "Dao nhi, bà ấy rốt cuộc là....."

"Mẫu thân, nhớ rõ chuyện con và nương nói qua sao? Khi con bị gãy chân, bà ta lại đối với con như vậy! Mẫu thân, chúng ta không có giết bà ta, đã muốn không làm thất vọng phụ thân rồi! Nương giấu lại chuyện bà ta từng làm, biết rõ Trương gia là một hố lừa, đi vào sẽ không có đường sống, bà ta vẫn như trước phải bán chúng ta đổi bạc, người như vậy, có cái gì đáng giá đồng tình chứ?"

Tô Thanh gắt gao cắn môi, sau một lúc lâu, rốt cục bỏ đi, xoay người đi ra cánh rừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.